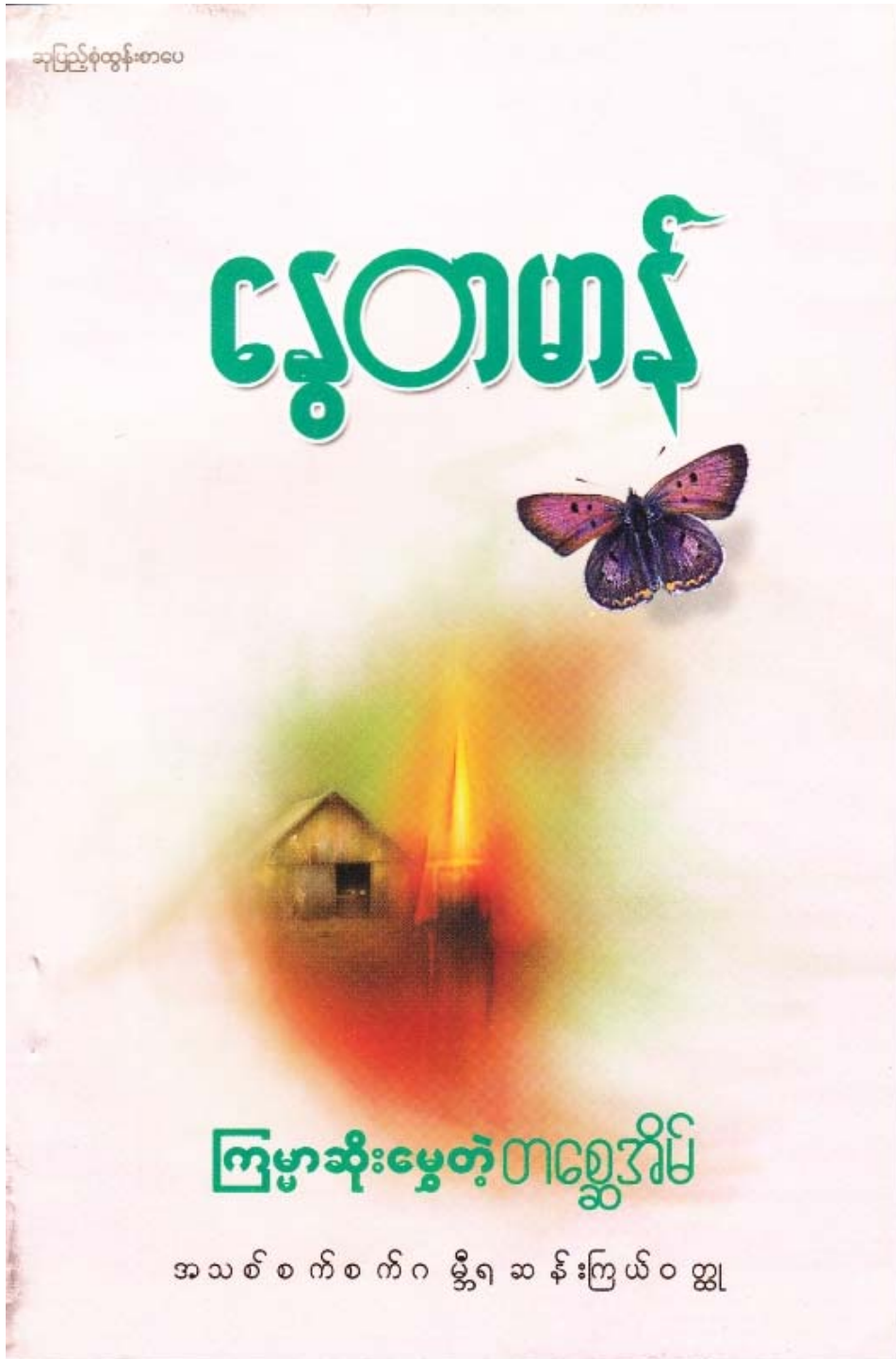

နွေတမာန်

ကြမ္မာဆိုးမွေ့တဲ့ တစ္ဆေအိမ်

အပိုင်း (၁)
တစ္ဆေအိမ်
(၂၀၀၆ခုနှစ် - ၂၀၀၇ခုနှစ်)

ခြောက်လွန်မှု (၁)
ကိုကျော်လွင်၊ ဆွေဆွေဝင်း

ညသည်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လေတိုးသံပင်မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှက်ရှိပေသည်။

ဆွေဆွေဝင်းသည် ပူအိုက်လွန်းသောကြောင့် အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာလေသည်။ နွေရာသီဖြစ်ရသည့်အထဲ လေငြိမ်သက်နေသောကြောင့် အိပ်ရာကအနီးတွင် ချွေးများထွက်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။

ဆွေဆွေဝင်းက ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ထားရန်အတွက် အိပ်ရာပေါ်မှထရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုစမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဓာတ်မီးကိုစမ်းလို့မတွေ့။

ဘေးမှအိပ်နေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုကျော်လွင်ကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကျော်လွင်က နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်မောကျနေပေသည်။

ဆွေဆွေဝင်းတို့နေသည့်အခန်းမှာ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်ဖြစ်ပြီး ပြတင်းတံခါးမှာလည်း မှန်ပြတင်းတံခါးဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင်... လမိုက်ညဖြစ်၍ အလင်းရောင်လေးတစ်စက်တစ်လေမှ ဝင်မလာပါ။ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မည်းနေပေသည်။

သူတို့အိပ်နေစဉ် လျှပ်စစ်မီးပျက်သွားပုံရပါသည်။ အမြို့ဖွင့်ထားသော လှေကားထိပ်မှ ငါးတိုင်အားမီးလုံးအစိမ်းကလေးကလည်း လင်းမနေပေ။

ဆွေဆွေဝင်းက ဓာတ်မီးကို မိမိခေါင်းအုံးအောက်တွင်မတွေ့၍ ကိုကျော်လွင်ခေါင်းအုံးအောက်ကိုလက်နှိုက်ကာ စမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မိမိအိပ်ပျော်နေစဉ် ကိုကျော်လွင်အပေါ်အပါးထသွားရာတွင် ဓာတ်မီးကို ယူသွားဟန်တူသည်။

ကိုကျော်လွင်ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ဓာတ်မီးကိုစမ်းကြည့်ရာ အေးစက်စက်ဓာတ်မီး၏အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဓာတ်မီးကို ခေါင်းအုံးအောက်က အသာအယာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ခေါင်းအုံးကြွသွားသောကြောင့် ကိုကျော်လွင်က “အင်...”ကနဲ တစ်ချက်ညှိုးလိုက်ရင်း တစ်ဖက်ကိုလှည့်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... အောက်ထပ်မှစက်လည်သံကို ဆွေဆွေဝင်း ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

အပ်ချုပ်စက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နင်းနေသည့် “ဂျုတ်- ဂျုတ်- ဂျုတ်- ဂျုတ်-”...ဆိုသော အပ်ချုပ်စက်လည်သံ။

ဆွေဆွေဝင်းကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ စိတ်ထင်လို့များလားတွေ့ကာ ကုတင်ပေါ်မှထသေးပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အပ်ချုပ်စက်လည်သံက ထွက်ပေါ်နေမြဲသာဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ယောက်သည် အပ်ချုပ်စက်ခုံတွင်ထိုင်ကာ စက်ခြေနင်းကိုနင်းမှ

သာမြည်သောအသံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ မတော်တဆ ကြောင်တိုး၊ ကြွက်တိုး၍မြည်သောအသံမျိုးမဟုတ်။ ပြီးတော့... အဆက်မပြတ်မြည် နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆွေဆွေဝင်းတို့သည် ရန်ကုန်မှလာရောက်ကာ ဤမြို့လေးတွင် စက်ချုပ်သင်တန်းဖွင့်ထားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အပ်ချုပ်စက် ငါးလုံးဖြင့် မြို့ပေါ်မှမိန်းကလေးများကို အမျိုးသမီးဝတ်အင်္ကျီချုပ်လုပ်ခြင်းကို သုံးလအပြတ်ဖြင့်သင်တန်းပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်တွင် အပ်ချုပ်စက်ငါးလုံးထားရှိပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်အခန်းတွင် အိပ်ပါသည်။ တစ်အိမ်လုံး လင် မယားနှစ်ယောက်တည်းသာ နေသူရှိသည်။

အပ်ချုပ်စက်ကိုနင်းနေသည့်အသံက ထွက်ပေါ်နေပြီ။ သူခိုးတော့မဖြစ်နိုင်ပေ။ မည်သည့်သူခိုးက ညကြီးမင်းကြီး စက်ချုပ်နေ မည်နည်း။ အပ်ချုပ်စက်တွေကိုသာ မ၊ပြီး ခိုးချင်ခိုးသွားမည်။

ဆွေဆွေဝင်းသည် ကြောက်ရွံ့သည်ကြားမှ သိချင်စိတ်ပိုလာ၏။

ကိုကျော်လွင်ကိုခိုးဖို့ မျက်နှာကိုဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ ဓာတ်မီးရောင်စူးစူးထိသော်လည်း ကိုကျော်လွင်က သိပ်မသိ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေ၍ မနိုးရက်တော့ပဲ... တစ်ယောက်တည်း ကုတင်ပေါ်မှထလိုက်သည်။

အောက်ထပ်မှစက်ချုပ်သံပေါ်ထွက်နေပြီ။

ဆွေဆွေဝင်းသည် ခြင်ထောင်ကိုအသာမကာ ကုတင်အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေ၏။

စက်ချုပ်သံကထွက်ပေါ်နေပြီ။

ဆွေဆွေဝင်းအခန်းထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ ဓာတ်မီးကိုလည်း အသေဖွင့်ထားလိုက်သည်။

လှေကားထိပ်ကိုရောက်ပါပြီ။

လှေကားထိပ်မှငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် အောက်ထပ်တွင်တန်းစီထားသောအပ်ချုပ်စက်များကို မြင်ရပါသည်။

ဆွေဆွေဝင်းသည် ငါးလုံးတန်းထားသောအပ်ချုပ်စက်များထဲမှ ဘေးအစွန်ဆုံးအပ်ချုပ်စက်တွင် ထိုင်နေသောလူသဏ္ဍာန် ကိုမြင်ရသည်။ လူသဏ္ဍာန်က လှေကားဖက်ကိုကျောပေးထား၍ ဆွေဆွေဝင်းကလည်း နောက်ကျောဖက်မှမြင်နေရပါသည်။ လူသဏ္ဍာန် ကိုခပ်ရေးရေးသာမြင်ရပြီး နောက်ကျောခိုင်းအနေအထားဖြစ်၍ ရှည်လျားစွာပြန့်ကျနေသော ဆံပင်ထွေးကြီးကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင် နေရသည်။ ကောက်တိကောက်ကွေးဖြင့် မသပ်မရပ်ပြန့်ကျနေသောဆံပင်မှာ ကျောလည်လောက်အထိ ရှည်လျားလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ဆွေဆွေဝင်းအော်မေးလိုက်သည့်အသံက တုန်ယင်စွာထွက်ပေါ်သွားသည်။

အမေးနှင့်တစ်ဆက်တည်းပင် ဆွေဆွေဝင်းက အပ်ချုပ်စက်ဆီသို့ ဓာတ်မီးဖြင့်လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သုံးတောင့်ထိုးဓာတ်မီး ရောင်က အပ်ချုပ်စက်တိုက်ကို ဖြာကျသွားသည်။

အပ်ချုပ်စက်တွင်ထိုင်နေသူသည် နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ ဆွေဆွေဝင်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေး...”

ဆွေဆွေဝင်းက စူးစူးရှရှအော်လိုက်လေသည်။

အပေါ်ကိုမော်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မြင်လိုက်ရသောမျက်နှာကြီးက လေးထောင့်ကျကျမျက်နှာကြီးဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့်ပါးစပ်ပေါက်ကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက နီရဲတောက်ပနေကာ ထူးဆန်းစွာပင် မျက်လုံး ကြီးများမှာလည်း လေးထောင့်ပုံစံဖြစ်နေလေသည်။ ပါးစပ်ကြီးမှာပြီနေကာ ပါးစပ်ထဲမှ အစွယ်များပြူးထွက်နေ၏။

ဆွေဆွေဝင်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုအရာကြီးက အပ်ချုပ်စက်ခုံမှထလိုက်ကာ လှေကားဆီသို့လှမ်းလာသည်။

“အမယ်လေး... လာကြပါဦး၊ ကိုကျော်... ကိုကျော်”

ဆွေဆွေဝင်းလက်ထဲမှဓာတ်မီးမှာ လွတ်ကျသွားသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းသွားသည်။

ဆွေဆွေဝင်းသည်လည်း လှေကားထိပ်တွင် ပုံရက်သားလဲကျသွားလေတော့သည်။

+ + + + +

ဆွေဆွေဝင်း လူမည်းမည်းကြီးကိုမြင်လိုက်ရပြီး နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာမြင့်ချိန်...

ကိုကျော်လွင်သည် သူ့ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုင်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရ၍ အိပ်ရာမှလန့်နိုးသွားသည်။ အေးစက်သော လက်ကြီးဖြင့် ခြေထောက်ကိုအကိုင်ခံနေရတာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ အေးစက်လွန်းသောကြောင့် သူ့ခြေထောက်မှာ ထုံကြင်လို့ ပင်နေပါသည်။

ကိုကျော်လွင်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် ကုတင်ဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတာကိုတွေ့ရသည်။ သူအိပ်သည် ဖက်ခြမ်းတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်လွင်က အိပ်ရာပေါ်မှထမည်လုပ်ရာ ထလိုမရပေ။

ကုတင်ဘေးရပ်နေသောသတ္တဝါမည်းမည်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ကိုကျော်လွင် ကြောက်လန့်ကာ ကြက်သေသေ သွားသည်။

သူ့ခြေထောက်ကိုကိုင်ဆွဲထားသောလူမည်းမည်းကြီးမှာ လေးထောင့်မျက်နှာကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ အမှောင်ထဲတွင်ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည်ကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရပဲ လေးထောင့်မျက်နှာကြီးပေါ်မှ လေးထောင့်မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကို နီရဲတောက်ပစွာမြင်နေရသည်။ ဆံပင်ကလည်းအရှည်ကြီး၊ ပွယောင်းယောင်း ကောက်ကွေးကွေးဆံပင်များက ပခုံးကျော်သည်အထိကျနေသည်။

ကိုကျော်လွင်ကြည့်နေစဉ်အခိုက် လူမည်းကြီးက ပါးစပ်ကိုဟလိုက်ရာ ဟပြီသွားသောပါးစပ်ထဲတွင် အနီရောင်တောက်နေသော သွားအချွန်ကြီးတွေကိုမြင်လိုက်ရပြန်လေသည်။

ကိုကျော်လွင်သည် အော်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း... အားစေးအထည်ခံရသူလိုဖြစ်နေသည်။ အော်လို့မရ။ ကြောက်လွန်းလို့ အသံထွက်မလာခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုကျော်လွင်က သရဲအကိုင်ခံထားရသောခြေထောက်ကို လွတ်အောင်ရုန်းကြည့်လိုက်သည်။

ခြေထောက်ကိုလှုပ်လို့ပင်မရပေ။

ထိုစဉ်မှာပင်... လူမည်းမည်းကြီးက သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ကိုကျော်လွင် ကုတင်ပေါ်မှပြုတ်ကျသွား၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသံက ကျယ်လောင်စွာမြည်သွားလေသည်။

“ကိုကျော်... ကိုကျော်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆွေဆွေဝင်းမေးလိုက်သောအသံကိုကြားလိုက်ရသော်လည်း ပြန်မဖြေနိုင်တော့။ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သတိလစ်သွားလေ တော့သည်။

+ + + + +

နောက်ဆုံးတစ်ခါ အခြောက်ခံလိုက်ရချိန်မှာတော့ လူမည်းမည်းကြီးကို လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးမြင်လိုက်ရပါသည်။

အချိန်က ညကိုးနာရီလောက်ပဲရှိသေးသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးလို့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကို သိမ်းဆည်း၊ စက်ချုပ်ခုံများဘေးမှ အဝတ်အပိုင်းအစများကို လှဲကျင်းကာ အောက်ထပ်တခါးများကိုပိတ်ပြီး အပေါ်သို့တက်လာခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်မှ သူတို့အိပ်သည်အခန်းကိုလည်း ကလန့်ထိုး၍ သေချာပိတ်လိုက်သည်။

မအိပ်မီ လင်မယားဘာသာဘာဝ ရောက်တတ်ရာရာစကားများပြောဆိုကြည့်စယ်နေကြစဉ်...

တဖြတ်ဖြတ်ဖြင့် အခန်းဆီသို့လျှောက်လာသောခြေသံကို ကြားရလေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အခန်းဝဆီလှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ခြေသံက တဖြတ်ဖြတ်ပေါ်ထွက်နေဆဲ...

အခန်းနှင့်နီးနီးလာသည်။

အခန်းရှေ့တည်တည်အရောက်တွင် ခြေသံရပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ကိုကျော်လွင်က အရဲစွန့်၍အော်မေးလိုက်သည်။

ကိုကျော်လွင်အသံဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကလန့်ထိုးထားသောတံခါးမှာ ဝုန်းကနဲပွင့်သွားလေသည်။ တံခါးနှစ်ချပ်လုံး ဟင်းလင်းပွင့်သွားသည်။

လူမည်းမည်းကြီးက ကုတင်ဆီတန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။

လေးထောင့်မျက်နှာ၊ လေးထောင့်မျက်လုံးနှင့်လူမည်းမည်းကြီး ပင်။ ဆံပင်ကြီးဖားလျားချလို့။

ဆွေဆွေဝင်းစူးရှရှအော်ဟစ်လိုက်သံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

ခြောက်လှန့်မှု (၂)

ကိုအောင်ချမ်း၊ သန်းသန်းဝေ

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုအောင်ချမ်းရုံးသွားလျှင် သန်းသန်းဝေမှာ တစ်ယောက်တည်းပျင်းရိနေရသည်။

ဒီမြို့ကိုရောက်မှ ငှားနေသောအိမ်လေးက အေးအေးချမ်းချမ်းတော့ ရှိပါသည်။ ရောဝတီမြစ်ကမ်းဘေးက အိမ်ကလေး။ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်၍ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းအတွက် အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းနေသည်။ ခြံဝင်းကလေးကလည်း ပါသေးသည်။

သို့သော်... ကိုအောင်ချမ်းရုံးသွားသည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူသန်းသန်းဝေမှာ ပျင်းရိခြင်းဝေဒနာကိုခံစားရတော့သည်။ မြို့ကိုရောက် ကာစဖြစ်၍ လည်ပတ်စရာ အသိမိတ်ဆွေလည်း မရှိသေး။ ယခင်နေခဲ့သည့်မြို့များမှာတော့ ငှားနေသည့်အိမ်မှာ လူနေစိတ်သော ရပ်ကွက်ထဲတွင်ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်တစ်ဦး၊ အောက်ထပ်တစ်ဦး နေကြသည်။ သန်းသန်းဝေအတွက် ပျင်းစရာမရှိ။ နေ့လည်နေ့ခင်း အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးများဆီ သွားလည်ချင်လည်၊ ကိုယ်သွားမလည်ပါကလည်း သူတို့က လာလည်ကြသည်။

ဒီမှာတော့ ခြံကကျယ်ကျယ် နှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးကို လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းငှားနေတာမို့ ပျင်းချောက်ချောက်ကြီးဖြစ်နေ ရလေသည်။

ယနေ့လည်း သန်းသန်းဝေသည် ထမင်းစားသောက်ပြီး အိုးခွက်ပန်းကန်များကိုဆေးကြောပြီးသည်နှင့် မြစ်ကမ်းစပ်က လေ ကလေးကလည်း တဟူးဟူးတိုက်သောကြောင့် အိပ်ငိုက်လာသည်။ အောက်ထပ်ညှော်ခန်းထဲမှာပင် ဖတ်လက်စဝတ္ထုစာအုပ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးပြီး မိုန်းလိုက်ရာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်ပျော်ပြီးဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှ အိုးခွက်များကိုလှန်လှောသံကြောင့် သန်းသန်းဝေလန့်နိုးသွားလေ သည်။

ပါးစပ်မှ “ရှူး- ရှူး”ဟု အော်ရင်း လက်ကလည်း အနီးရှိ ဖုန်သုတ်ကြက်မွေးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုရိုက်လိုက်သည်။ ကြောင် သို့မဟုတ် ကြွက်များသောင်းကျန်းသည်ထင်၍ အိပ်ရာကမထ လှမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထမကြည့်ဖြစ်ပါ။

နောက်တစ်ခါ ထပ်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နေ့လည်သုံးနာရီထိုးမှပင် ပြန်နိုးလေတော့သည်။

သန်းသန်းဝေက ကိုအောင်ချမ်းပြန်လာလျှင် ညနေစာအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ဟင်းများကိုနွေးထားဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ခဲ့လေသည်။

လျှပ်စစ်မီးလာနေ၍ လျှပ်စစ်မီးဖိုပလပ်ကို ထိုးလိုက်သည်။

ဟင်းအိုးကိုယူရန် ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဟင်းအိုးကို ကြောင်အိမ်ထဲမှဆွဲထုတ်လိုက်သည်တွင် သန်းသန်းဝေမျက်လုံး ပြူးသွားလေသည်။

မနက်ကမူချက်ထားသောဝက်သားဟင်းတွေ အိုးထဲမှာမရှိတော့။ မရှိတာမှ ဟင်းအဆီအနှစ်လေးများပင် အကပ်အသပ်မကျန် အောင် ပြောင်တလင်းခါနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝက်သားအစိတ်သားမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် ညစာ မနက်စာ ကောင်းကောင်းလောက်ပါသည်။ သန်းသန်းဝေက အသားငါး သိပ်မစား။ ကိုအောင်ချမ်းထမင်းပူးထဲကို ထည့်ပေးလိုက်သည်က တစ်နပ်စာ။ သန်းသန်းဝေစားတာက နည်းနည်း။ ဟင်း အတော်များများကျန်နေသေးတာသေချာသည်။ ယခုတော့... တစ်အိုးလုံးပြောင်နေပါပကော။

နေ့တမာန် - ကြမ္မာဆိုးမွေ့တဲ့ တစ္ဆေအိမ်

သန်းသန်းဝေက သူ့အိမ်နေစဉ် မီးဖိုထဲမှကြားလိုက်ရသော အိုးခွက်သံကို သတိရလိုက်လေသည်။ သူမက ကြောင်ဝင်သည်။ ကြွက်သောင်းကျန်းသည်လို့ပင် ထင်ခဲ့သည်။

ပျောက်ပုံက ကြောင်တို့ကြွက်တို့လက်ချက်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ကြောင်တို့ကြွက်တို့က ကြောင်အိမ်ကိုစုံနစ်တကျ ဖွင့်နိုင်မည်မဟုတ်။ ဖွင့်လျှင်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြန်ပိတ်ထားမည်မဟုတ်။ အခုဟာက ကြောင်အိမ်မှာလက်ရာမပျက်ပြန်ပိတ်ထားရက် သား ဖြစ်နေသည်။ ကြောင်ခိုးစားလျှင် အိုးလည်းမှောက်ရင်မှောက်နေရမည်။ လက်စလက်နလည်း ကျန်ရမည်။

အခုပျောက်ပုံကြီးက ဟင်းအိုးထဲကအဆီအနှစ်အရည်များကိုပါ ပြောင်အောင်လျက်သွားပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ လူများဝင်သလား။

သန်းသန်းဝေက မီးဖိုခန်းတံခါးများကိုစစ်ကြည့်သည်။ မီးဖိုခန်းမှ အပြင်ဖက် ရေချိုးသည်နေရာနှင့်အိမ်သာဆီထွက်သည် တံခါး မကြီးမှာ အတွင်းမှကလန်ထိုး၍ပိတ်ထားရက်အတိုင်း ရှိနေသည်။ သူ့ခိုးဆိုလျှင် ပြန်ထွက်သွားပြီးမှ အတွင်းကလန်ကို ဘယ်လိုပြန်ထိုး နိုင်မှာလဲ။

ပြတင်းတံခါးများမှာလည်း အတွင်းမှကလန်ထိုး၍ ပိတ်ထားရက်သားဖြစ်သည်။ ခြေရာလက်ရာမပျက်။ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံမို့ သန်းသန်းဝေ ထွေထွေရာရာမတွေးမိသေးပေ။

မိမိတို့ဒီအိမ်ရောက်တာ တစ်လပင်မပြည့်သေးဘူးဆိုတော့... ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းမသိသေး။ ဝင်နေကျ လမ်းကြောင်းသိ နေသော သူ့ခိုးသူဝုတ်များရှိချင်ရှိနေမည်ဟုသာ တွေးမိသည်။

ကိုအောင်ချမ်းပြန်လာတော့ ဟင်းတွေအိုးလိုက်ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်းစိတ်မကောင်းစွာပြောပြလိုက်သည်။

“လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းပဲမိန်းမရာ၊ ဟင်းမရှိတော့လည်း အပြင်ထွက်ဝယ်စားလိုက်တာပေါ့၊ နောက်သာ သတိထား ပေါ့ကွာ”

ကိုအောင်ချမ်းက သန်းသန်းဝေစိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောလိုက်သည်။

+ + + + +

နောက်တစ်ပတ်လောက်အကြာတွင်လည်း... သန်းသန်းဝေ နေ့လည်ပိုင်းအိပ်နေစဉ် အိမ်အပေါ်ထပ်မှအသံကြားရသည်။

သည်တစ်ခါတော့ အကြောင်းသိရအောင် သန်းသန်းဝေအပေါ် တက်သွားလိုက်၏။

မိမိတို့အိပ်သည့်အခန်းသို့အရောက်တွင် သန်းသန်းဝေလန်ဖြတ်ကာကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားရလေသည်။

ကုတင်ပေါ်မှအိပ်ရာတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင်ရှုပ်ပွနေသည်။ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးနှင့်စောင်များမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေ သည်။ ခြင်ထောင်မှာ အင်နှင့်အားနှင့်ဆွဲဖြုတ်ထားသလို ဆိုင်းထားသောကြိုးလေးချောင်းမှ နှစ်ချောင်းပြတ်ကျနေသည်။

မည်သူသည် အခန်းထဲမှ အိပ်ရာများကို ဖွပ်သနည်း။

အပေါ်ထပ်အခန်းတံခါးများလည်း ပိတ်လျက်။ အိမ်ထဲကိုလည်း ဘယ်သူမှမလာ။

သည်တစ်ခါတော့ သန်းသန်းဝေသည် သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေးမိကာ ကြောက်လန့်သွားလေသည်။ အိပ်ရာများ ကိုပင် ပြန်မသိမ်းရဲတော့။ အောက်ထပ်ကိုဆင်းပြေးလာခဲ့သည်။

ကိုအောင်ချမ်းရုံးမှပြန်လာတော့ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ သည်အိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရုံးကမြို့ခံများထံစုံစမ်းကြည့်ဖို့ လည်း တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့မိန်းမရယ်၊ ဒီအိမ်မှာနေရတာ စိတ်မသန့်ရင်လည်း ကိုယ်တို့ တခြားအိမ်တစ်အိမ်ရှာတာပေါ့”

+ + + + +

တကယ်တော့... ကိုအောင်ချမ်းသည် သည်အိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သိတန်သလောက်လည်း သိခဲ့ရ သည်။

ကိုအောင်ချမ်းစုံစမ်းသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သောတစ်ရက်က သူ့ကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားဖွယ်အဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုညက ထူးထူးခြားခြား မိုးများသည်လျက်ရှိသည်။ မိုးစက်များက အိမ်အမိုးသွပ်ပြားပေါ်ကျသံကြောင့် တဝုန်းဝုန်းမြည်ဟည်း လျက်ရှိသည်။

နေ့တမန် - ကြမ္မာဆိုးမွေ့တဲ့ တစ္ဆေအိမ်

လေရောမိုးပါပြင်းထန်လျက်ရှိရာ အိမ်ဘေးမှသစ်ပင်ကြီးမှ အကိုင်းတစ်ကိုင်းက မှန်ပြတင်းကို တစ်ချက်တစ်ချက်လာခြစ်မိလျက် ရှိသည်။ ထိုအသံကြောင့်ပင် ကိုအောင်ချမ်းနိုးလာရာ ပြတင်းပေါက်မှန်ကို လာလာရိုက်သောသစ်ကိုင်းကြီးကို သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်၏ လက်သဖွယ်ထင်မှားလောက်အောင်မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကိုအောင်ချမ်းက ပြတင်းပေါက်ဖက်လှည့်ကာ ငေးနေဆဲ သူ့ ခြေထောက်မှအေးစက်သောအထိအတွေ့တစ်ခုကိုခံစားလိုက်ရ လေသည်။

အေးလွန်းသောကြောင့် ဘေးတစ်စောင်းအိပ်နေရာမှ ကိုအောင်ချမ်း နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ... လူမည်းမည်းကြီးတစ်ယောက် ကုတင်ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်နေကာ မိမိခြေထောက်များကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုအောင်ချမ်းက ထိတ်လန့်ကာ အော်ဟစ်မည်ကြံဆဲတွင် လူမည်းမည်းကြီးက သူ့ကို ကုတင်ပေါ်မှဆွဲချလိုက်လေသည်။

ကိုအောင်ချမ်း ကုတင်အောက်ကိုဝုန်းကနဲကျသွားသည်။ လူလည်းအတော်နာသွားသည်။ လူမည်းမည်းကြီးလည်း ရုတ် ကနဲပျောက်သွားလေ၏။

ကိုအောင်ချမ်းသည် မိမိမြင်လိုက်ရသောလူမည်းမည်းကြီး၏ လေးထောင့်မျက်နှာ၊ လေးထောင့်ပုံမျက်လုံးများကိုပြန်မြင်ယောင် ရင်း ကြက်သီးထကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ လေးထောင့်မျက်နှာကြီး၏ဦးခေါင်းပေါ်မှဆံပင်များက ပခုံးကျော်သည်ထိပြန့်ကျလျက်ရှိသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဆံပင်ထွေးများဝဲကျနေသည်။ အောက်ပိုင်းကိုတော့ ဝီဝီပြင်ပြင် မမြင်လိုက်ရ။

လူမည်းမည်းကြီးမှာ ယောကျ်ားအသွင်သဏ္ဍာန်လား၊ မိန်းမအသွင်သဏ္ဍာန်လား၊ မကွဲပြားလောက်ပေ။ ကြောက်စရာကောင်း သော အသွင်အပြင်မျိုးဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

အခန်းပေါက်ဆီကြည့်လိုက်တော့ မအိပ်ခင်ကကလန့်ထိုးထားခဲ့သောတံခါးပေါက်မှာပွင့်နေသည်။ လူမည်းမည်းကြီးက အပေါက် ကို ဖွင့်၍ဝင်လာခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ အတွင်းမှ ကလန့်ထိုးပိတ်ထားတဲ့တံခါးကို သူ့ဘယ်လိုဖွင့်ပါလိမ့်။

ကိုအောင်ချမ်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှလူးလဲထကာ ကုတင်ပေါ်မှ သန်းသန်းဝေကိုကြည့်လိုက်တော့... သန်းသန်းဝေက နှစ်နှစ်ချိုက် ချိုက် အိပ်မောကျနေလေ၏။ မိုးသံလေသံများကြောင့် သူ့ကုတင်ပေါ်မှလိမ့်ကျသွားသံကိုကြားပုံမရချေ။

ကိုအောင်ချမ်းသည် သန်းသန်းဝေကြောက်နေမှာစိုး၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောမပြခဲ့ပါ။ သန်းသန်းဝေက တစ်နေ့ခင်းလုံး တစ်ယောက်တည်းအိမ်မှာကျန်နေရတာမဟုတ်လား။

တစ်လောက ဟင်းတွေပျောက်သွားတဲ့သန်းသန်းဝေအတွေ့အကြုံ၊ ကုတင်ပေါ်ကဆွဲချခံရတဲ့ မိမိအတွေ့အကြုံများကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးကိုတော့ သံသယဝင်သွားခဲ့သည်။

ရုံးမှာ ဒီအိမ်အကြောင်းသိနိုင်လောက်တဲ့သူတစ်ချို့ကို မေးမြန်းကြည့်တော့... တစ်စွန်းတစ်စသိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဤအိမ်တွင် လူတစ်ယောက်သေဖူးသည်။ သို့သော်... အစိမ်းသေ သေခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ရိုးရိုးဖျားနာပြီး သေခြင်းသာဖြစ်သည်။ သေသူကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ခြောက်လှန့်နေသူမှာ ယင်းမိန်းကလေးတော့မဟုတ်တန်ရာ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... မိမိတို့လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ဤမျှကြီးသောအိမ်ကြီးမှာ နေဖို့မသင့်လျော်ကြောင်း ကိုအောင်ချမ်း စဉ်းစားမိသည်။

ထို့ကြောင့်... သန်းသန်းဝေကို အိမ်ပြောင်းသင့်ပြောင်းမည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ပြောင်းဖို့လည်း ကိုအောင်ချမ်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

+ + + + +

ကိုအောင်ချမ်း အခြားအိမ်တစ်လုံးရှာနေစဉ်မှာပင်... သန်းသန်းဝေသည် လူမည်းမည်းကြီးကို ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားဖွယ်မြင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုနေ့ကလည်း... နေ့လည်ပိုင်းမှာ သန်းသန်းဝေ တစ်ရေးတစ် မောမိုန်းနေခဲ့သည်။

အိပ်ပျော်နေစဉ် မီးဖိုခန်းထဲမှ အိုးခွက်များလှန်လှောသံကြား လိုက်ရ၍ လန့်နိုးလာသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အမိဖမ်းမည် ဆိုသည်စိတ်ဖြင့် သန်းသန်းဝေ လူးလဲထလိုက်သည်။

မီးဖိုချောင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့လိုက်သည်။

နေ့တမန် - ကြမ္မာဆိုးမွေ့တဲ့ တစ္ဆေအိမ်

မီးဖိုခန်းဝရောက်သည်နှင့် ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်ကာ မိမိကို နောက်ကျောခိုင်းလျက် ကြောင်အိမ်ထဲမှ အမဲသားဟင်းအိုးကြီးကို နှိုက်စားနေသောလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်မှကြည့်လိုက်တော့ ထိုသူသည် အနက်ရောင်အင်္ကျီဖားဖားကြီးကိုဝတ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းမှောင် နေသည်။ အောက်ပိုင်းမှာဝေါင်းသွားကာ သေချာမမြင်ရပေ။ ဟင်းအိုးကိုငုံစားနေသောလူမည်းမည်းကြီး၏ဆံပင်များက ဟင်းအိုးထဲအထိ တွဲကျနေသည်။

သူခိုးတွေ့လျှင် အော်ဟစ်မည်ဟု အားခဲလာခဲ့သောသန်းသန်းဝေသည် လူမည်းမည်းကြီးနောက်ကျောကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထကာ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အသံထွက်လို့မရတော့ပေ။

မိမိက အသံမပေးသော်လည်း လူမည်းမည်းကြီးက မိမိရောက်နေသည်ကို သိပုံရပေသည်။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ... လူမည်းမည်းကြီး၏ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာကို ခြောက်ခြားစဖွယ်တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာက လေးထောင့်ကြီး။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်းပြူးလို့ လေးထောင့်ပုံကြီးများ။ ပါးစပ်ထဲမှာ စားလက်စအမဲသားတုံးက တွဲလောင်းကြီးကျနေသည်။ မျက်နှာပေါ်ကိုဆံပင်ခြည်များဝဲကျနေသည်။

လူမည်းမည်းကြီးက သန်းသန်းဝေကို လေးထောင့်ပုံမျက်လုံး ကြီးများဖြင့် စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“အား...”

သန်းသန်းဝေသည်စူးစူးရှရှဟစ်အော်လိုက်ကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းကိုကျော်လွန်ကာ အိမ်ရှေ့ဖက်အထိထွက်ပြေးခဲ့သည်။

မရပ်မနားဆက်ပြေးခဲ့သည်။

အိမ်ခြံဝင်းအပြင်ဖက်အထိ ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးခဲ့သည်။

ခြံထဲမှကြောက်လန့်တကြားပြေးထွက်လာသောသန်းသန်းဝေသည် ရှေ့တူရူမှလာနေသောကားတစ်စီးကိုမမြင်။ ကားဟွန်းသံကို လည်း မကြား။ သွေးရှူးသွေးတန်းဆက်ပြေးခဲ့လေသည်။

လမ်းမပေါ်အရောက်တွင် သန်းသန်းဝေခြေခေါက်ပြီးလဲကျသွားသည်။ ကားရှေ့တည်တည်တွင်လဲကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မော်တော်ကားဘရိတ်အုပ်လိုက်သံက ကျွဲကန်သံရှည်ဆွဲ၍မြည်သွားလေသည်။

ခြောက်လှန့်မှု (၃)

ဇေယျာဦး၊ ထူးထူးမော်

ဇေယျာဦးနှင့်ထူးထူးမော်မှာ ညားကာစလင်မယားဖြစ်သည်။ ရတာမှတစ်လပင်မပြည့်သေးပေ။

နှစ်ဦးသဘောတူလက်မှတ်ထိုးပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ဤမြို့သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမြို့ကိုရောက်လာခြင်းမှာလည်း အလွယ်တကူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဇေယျာဦးက ဤမြို့နှင့် မိုင်၂၀ဝေးသောမြို့ကို ပြေးဆွဲသော အဝေးပြေးကားတစ်စီးတွင် ယာဉ်မောင်းဖြစ်သည်။ နှစ်မြို့လုံးမှာ သူတို့ကားဂိတ်ရှိသည်။

ဇေယျာဦးနှင့်ထူးထူးမော် ယူကြသည်ကို ထူးထူးမော်ဖက်က သဘောမတူ။ အသက်ငယ်သေးတယ်လို့အကြောင်းပြကာ ဖျက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့်... အစ်ကိုများက သူတို့ညီမလေးကို ငယ်သေးတယ်လို့ထင်ကာ ရည်းစားထားတာကိုပင် တားမြစ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဇေယျာဦးကိုလည်း ရန်ရှာလေ့ရှိသည်။ သည်ကြားထဲက ဇေယျာဦးနှင့်ထူးထူးမော် ခိုးပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့မြို့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်တွင် အပြင်မထွက်တမ်း သုံးရက်လုံးပုန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်။ သူတို့မြို့မှာ ထူးထူးမော် အစ်ကိုများရန်ကိုကြောက်ရွံ့ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့။

ဇေယျာဦးအလုပ်ကလည်း မြို့နှစ်မြို့လုံးမှာ ဘယ်နေရာနေနေဖြစ်သည်မို့ ဤမြို့မှာပင်နေတော့မည်ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤမြို့ကိုရောက်တော့ ရရာအိမ်ကို ငှားနေကြရသည်။ ရရာအိမ်ဆိုသော်လည်း အိမ်က သူတို့လိုညားကားစလင်မယားအတွက် အဆင်ပြေလှသည်။ ကျယ်လည်းကျယ်သည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး။ ခြံဝင်းလည်းပါသေးသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကိုမျက်နှာပြုထားသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကမ်းနားလမ်းမကြီး။ ပြီးတော့... ဧရာဝတီမြစ်။

မြစ်ထဲက လေကလေးများကလည်း အချိန်ပြည့်တဖြူးဖြူးတိုက်လျက်ရှိသည်။ မြစ်ထဲမှာ လှေသင်္ဘောများသွားလာနေသည့် ရှုခင်းကိုလည်း ငေးကြည့်နိုင်သေးသည်။

ရောက်သည့်နေ့မှာပင် အိမ်ငှားလပ်နေသောအိမ်ကြီးကို ငှားလို့ရလိုက်၍ နှစ်ယောက်စလုံးတော်တော်ပျော်သွားသည်။

သူတို့မြို့က ခွာလာကတည်းက ပျော်နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒီကိုရောက်တော့ နေရာအဆင်သင့်ရလိုက်၍ ပိုပျော်သွားကြသည်။ သူတို့အတွက်တော့ အိမ်ထောင်ဦးမှာ နေထိုင်ရေးအဆင်ပြေရသလို ဒါသည်ပင်... ဟန်းနီးမွန်းခရီးလိုဖြစ်နေသည်။

ဇေယျာဦးက ကားပေါ်ချက်ချင်းပြန်တက်မည်မဟုတ်သေး။ တစ်ပတ်လောက်နားဦးမည်။ မင်္ဂလာဦးရက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေဦးမည်။ ကားအံ့နာကိုလည်း ခွင့်တောင်းပြီးဖြစ်ပါသည်။

+ + + + +

အိမ်ရှင်ဆီက သော့ယူကာ နှစ်ယောက်တည်းအိမ်ကြီးဆီလာခဲ့ကြသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှမခေါ်ခဲ့ပါ။ ညားကာစအချိန်မှာ အနှောက်အယှက်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်တည်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သည်။

တကယ်တော့ သူတို့မှာ အဝတ်အစားအိတ်တစ်ယောက်တစ်အိတ်စီမုလဲ့၍ ဘာမှမပါခဲ့သေး။ အားလုံးကို ဝယ်ရခြမ်းရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ကားအံ့နာက လက်ဖွဲ့ဆိုကာ ငွေတစ်သိန်းထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ထဲဝင် နေရာထိုင်ခင်းကြည့်၊ အိမ်ကိုသန့်ရှင်းရေးလေး ဘာလေးလုပ်၊ ရေမိုးချိုးပြီးမှ ဝယ်စရာချမ်းစရာထွက်ဝယ်ဖို့ စဉ်းစားထားကြသည်။

အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်တော့ လှဲစရာကျင်းစရာ တံမျက်စည်းတစ်ချောင်းရှိနေ၍ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ သောက်ရေအိုးနှင့် ရေအိုးစင်လည်း ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်သား အိမ်ကိုရှင်းလင်းကြသည်။ ရှင်းကြသည်ဆိုရာဝယ် လတ်တလော လူနေမည်နေရာလောက်ကိုသာ ကွက်ပြီးရှင်းနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ညှော်ခန်းမှာ ဆက်တီတစ်စုံရှိနေပြီးသားကိုတွေ့ရသည်။ ညှော်ခန်းကိုအရင်လှဲကျင်းသည်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက အိမ်စရာကုတင် လည်း အပေါ်ထပ်တွင်အဆင်သင့်ရှိကြောင်းပြောလိုက်၍ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်ကြသည်။

အိမ်ရှင်များနေစဉ်ကအိပ်ခန်းပင်ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ပြတင်းပေါက်များက မှန်ပြတင်းများ။ ရောဝတီမြစ်ဖက်ကို အခန်းကမျက်နှာပြုထားသည်။ အခန်းထဲကကြည့်လျှင် မြစ်ရှုခင်းကို တပြန်တပြောမြင်နေရသည်။

ထူးထူးမော်က အခန်းကို သဘောကျသွားလေသည်။

“ကုတင်ကြီးက ကျွန်းကုတင်ကြီး၊ တော်တော်တောင့်တာပဲ၊ မွေ့ရာထူထူကောင်းကောင်းဝယ်ရမယ်ဟေ့၊ ဖိမ်ပဲ”

ဇေယျာဦးက ပြောလိုက်သည်ကို ထူးထူးမော်က မျက်စောင်းထိုးကြည့်လေသည်။

“ရေချိုးပြီးရင် ဈေးဝယ်ထွက်ကြမယ်ကွာ”

ဝယ်စရာတွေကလည်း အများသား။ အိပ်ရာခေါင်းအုံးခြင်ထောင်ကအစ ဝယ်ရမည်။ အိုးခွက်ပန်းကန်များလည်း ဝယ်ရမည်။ သောက်ရေအိုးကအစ ဝယ်ရမည်။ အိမ်တစ်အိမ်အတွက် လိုအပ်တာ အားလုံးဝယ်ရမည်ပင်။

“ဒီနေ့တော့ အိပ်ရာပဲဝယ်မယ်ကွာ၊ အိုးတွေပန်းကန်တွေ နောက်နေ့မှဝယ်မယ်၊ အိပ်ဖို့က အရေးကြီးတာ”

“ဟင်းနော်... ကိုဇေ သူ... ဒါပဲ”

ထူးထူးမော်က မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ပြုံးစစပြောလိုက်သည်။

“ဟာကွာ- ထူးကလည်း၊ ထမင်းက အိမ်မှာမရှိလည်း အပြင်မှာဝယ်စားလို့ရတယ်၊ အိပ်ရာက အိမ်မှာမရှိရင် သူများအိမ်သွားအိပ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ တည်းခိုခန်းသွားအိပ်တော့ပိုက်ဆံကုန်မှာပေါ့၊ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလုံးငှားပြီးမှ ဘာလို့တည်းခိုခန်းသွားတော့မှာလဲ၊ ကိုဇေက အဲဒါပြောတာပါ”

“မသိပါဘူး၊ သူက ကဲလွန်းလို့၊ ဟွန်း...”

“ကိုဇေက ကဲပေမယ့် ဒီတစ်ခါ အတွေးလွန်တာကတော့ ထူးဖြစ်နေပြီ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒါပဲတွေးနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ လူကိုများ”

“ဟားဟား... ဟားဟား...”

ဇေယျာဦးက ရယ်မောကာ ကုတင်ပေါ်တက်၍ ဖုံတွေသုတ်နေသောထူးထူးမော်ကို တွန်းလှဲလိုက်သည်။

“အို... ကိုဇေ ဖုံတွေနဲ့၊ ပေကုန်တော့မှာပဲဖယ်စမ်းပါ”

ဇေယျာဦးက ဖယ်မပေးပဲ ထူးထူးမော်ကို ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ထူးထူးမော်နှုတ်ခမ်းဆီဖိကပ်ကာ အကြာကြီးနှမ်းနေလေသည်။

“တောက်-”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ကျယ်လောင်သည့်အသံကြီးကြောင့် နှစ်ယောက်သားတုန်သွားကြသည်။ ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ကြသည်။

“တောက်ခေါက်သံကြီးလိုပဲ ကိုဇေကြားလိုက်လား”

ဇေယျာဦးက အသံကြားလိုက်ရသည်ထင်သော မျက်နှာကျက်ဆီမော်ကြည့်သည်။

“တောက်တဲ့ထင်ပါတယ်”

“လန့်သွားတာပဲ၊ ကဲ- ကဲ- လာပါ၊ ရေသွားချိုးရအောင်၊ နေမပူခင် ဝယ်စရာရှိတာတွေထွက်ဝယ်ရအောင်”

အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

+++++

နောက်ဖေးမှာ ရေတွင်းလေးရှိသည်။ ဆွဲစရာကြိုးနှင့်ရေပုံးလေးကို ဘေးနားကသစ်ပင်မှာ ချိတ်ထားသောကြောင့် အဆင်သင့်ပင်ဖြစ်သွားသည်။

ရေထည့်သည်စည်ပိုင်းပြတ်ထဲမှာတော့ ရေစပ်စပ်သာရှိပြီး၊ ရေညှိတွေတွယ်နေကာ... ပိုးလောက်လန်းတွေလည်းဖွေးနေသည်။ လှယ်မှဖြစ်မည်။

လောလောဆယ်တော့... ကိုဇေကပုံးနှင့်ရေကိုဆွဲပေးပြီး ထူးထူးမော်ကို ထိုင်စေ၍ အပေါ်မှလောင်းပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရေတွင်းထဲက တိုက်ရိုက်ငင်ပြီး လောင်းချိုးလိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးကြတော့ အပြင်ထွက်ဖို့အဝတ်အစားလဲကြသည်။

အဝတ်အစားအိတ်နှစ်အိတ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာမို့ အပေါ်ထပ်မတက်တော့ပဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် လဲလိုက်ကြ၏။

“ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးတွေလည်း ဝယ်ရဦးမယ်နော်၊ အမလေး... တစ်အိုးတစ်အိမ်နေရတာ လိုအပ်ချက်တွေများလှ ချည်လားနော်”

ထူးထူးမော်က ငြီးတွေးသည်။

“အဲဒါ... ယောကျ်ားယူချင်ဦးလေ”

“အောင်မယ်... သူ့အတင်းခေါ်လို့ လိုက်လာရတာနော်၊ ဟင်း... မိဘအိမ်မှာဆို ထမင်းလက်ဆေးစားရုံရယ်”

“အခုလည်း လက်ဆေးစရာတောင်မလိုပါဘူးဗျာ၊ ထမင်းဆိုင် သွားစားမှာလေ၊ ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်းနဲ့စားကြတာပေါ့”

“သွား...”

ထူးထူးမော်က ကျောက်ပျဉ်မရှိ၍ ထမီရင်လျှားနှင့်ပင် ပါလာသောသနပ်ခါးမူးလေးကိုဖွင့်ကာ လိမ်းနေသည်။

ဇေယျာဦးက ထူးထူးမော်ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ထူးထူးမော်ကိုနမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုဇေ... သနပ်ခါးတွေပျက်ကုန်မှာပေါ့၊ သိပ်ကဲတာပဲကွယ်၊ အသာနေစမ်းပါ”

ထူးထူးမော်က ရုန်းဖယ်ရင်း ခပ်ညှညအသံဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။ ဇေယျာဦးက ပိုကဲလာကာ ထူးထူးမော်အနားတိုးကပ်ပြီး ပခုံးမှ သိုင်းဖက်လိုက်လေ၏။

“သိပ်ချစ်တာပဲထူးရယ်”

ဇေယျာဦးက ပြောရင်း နောက်တစ်ခါထပ်နမ်းဖို့ မျက်နှာချင်းနီးကပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်... ဧည့်ခန်းထဲသို့အရိပ်တစ်ခုထိုးကျလာသည်အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး အပေါက်ဝကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဘာမှမမြင်ရပါ။

အရိပ်က အိမ်အတွင်းဖက်အခန်းထဲမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းကတစ်ခန်းဖြတ်အကူးမှာ ဧည့်ခန်းထဲအရိပ်လာဟပ် သလို ထင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“လူရိပ်လားလို့ ကိုဇေ”

“ကိုဇေလည်း မြင်လိုက်သလိုပဲ၊ နေဦး... သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဇေယျာဦးက အိမ်နောက်ဖက်ထွက်သွားသည်။ ထူးထူးမော်က သနပ်ခါးဆက်လိမ်းရင်း ကျန်ခဲ့၏။

“ဘာမှမရှိပါဘူးထူး၊ ကိုဇေတို့စိတ်ထင်လို့ပါ”

“ကြောင်တွေဘာတွေများလား မသိပါဘူးကိုဇေရယ်၊ ဖြတ်သွားတာ အရိပ်လည်းမြင်လိုက်တယ်၊ အသံလည်းကြားလိုက် သလိုပဲ”

“လူမနေတာကြာတော့ ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေ ဝင်နေချင်လည်း နေနေမှာပေါ့ကွာ၊ ပြန်လာမှ ပြတင်းပေါက်တွေအကုန်ဖွင့်ပြီး အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းအောင်လုပ်ရမယ်၊ ပင့်ကူမျှင်တွေလည်း အများကြီး”

“အင်း... လုပ်ပေတော့၊ လုပ်ပေတော့၊ မိန်းမယူချင်တာ မှတ်ပြီမဟုတ်လား”

+ + + + +

စောင့်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးများဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်လာကြတော့ နေ့လည်သုံးနာရီပင်ထိုးနေပေပြီ။

သယ်စရာတွေများသောကြောင့် ဆိုက်ကားငှားပြီးပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ညနေပိုင်း ထမင်းစားဖို့နောက်တစ်ခေါက်ပြန်မထွက်ချင် တော့၍ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုတ်နှင့် ထမင်းကြော်တစ်ထုတ်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ဝယ်လာလိုက်သည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်ထုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ထုတ်ကို ဧည့်ခန်းထဲက တိုင်မှာပင်ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ထားစရာကြောင့်အိမ်တို့၊ အုပ်ဆောင်းတို့ကလည်း မရှိသေး။ စားလျှင်တောင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှာထည့်ထားတဲ့အတိုင်း ဆိုင်ကထည့်ပေးလိုက်တဲ့တူနဲ့ စားရ မှာဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညားကာစလင်မယားကတော့ ပျော်နေကြပါသည်။ ဘယ်လိုပဲနေရ နေရ ချစ်သူနဲ့အတူနေရလို့ ပျော်ရွှင်နေ ကြသည် အိမ်ထောင်ဦးကာလ မဟုတ်ပါလား။

အိပ်ရာပြင်ရန်အတွက် အပေါ်ထပ်ကိုတက်ခဲ့သည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားပြီးသည့်ကုတင်ပေါ်မှာ မွေ့ရာကိုခင်း၊ `ခင်ထောင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေစောင်တွေချနှင့်လုပ်လိုက်ကြရာ အတော်ပင်ချွေးစို့သွားလေ၏။

အားလုံးလုပ်ပြီးတော့... ဇေယျာဦးက မွေ့ရာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

“အား... အိပ်စက်ညက်ညောနေတာပဲကွာ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ မွေ့ရာကြီး၊ သီချင်းထဲကလို ချစ်ဖြူဟာခင်းမယ့် ချစ်တလင်းကြီးပေါ့၊ နော်... ထူး”

“သွားစမ်းပါ၊ ကိုဇောကလည်း နားရှက်စရာတွေ”

“နားရှက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ နားရှက်ရင် ပါးစပ်နဲ့ပြောမနေတော့ဘူးကွာ၊ လာ-”

“အာ... ကိုဇော ဒီမှာ ချွေးတွေသံတွေနဲ့၊ နေပါဦး၊ နားစမ်းပါဦး”

ကိုဇော ဘာမှပြန်မပြောပဲ ထူးထူးမော်ကို သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဆွဲလှဲလိုက်၏။

“တောက်-”

ဟင်...။ နှစ်ယောက်စလုံးခေါင်းများက မျက်နှာကျက်ဆီမော် ကြည့်မိရက်သားဖြစ်သွားကြလေသည်။

မနက်ကကြားခဲ့ရတဲ့တောက်ခေါက်သံအတိုင်းကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒီတောက်တဲ့ကလည်း အော်မယ့်အော် ဆက်အော်တာမဟုတ်ဘူး၊ လန့်သွားတာပဲ”

“တောက်တဲ့ဟုတ်ရဲ့လားကိုဇောရယ်”

“တောက်တဲ့သံပါထူးရဲ့”

“ကဲ- ထ၊ ထ၊ ကိုဇော ရေချိုးရအောင်”

“နေပါဦး”

“လူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေဖုံးတွေနဲ့ကိုဇောရယ်၊ လာပါ၊ ထမင်း စားသောက်ပြီးမှသဘောရှိ”

“ထမင်းစောစောစားပြီး စောစောအိပ်ကြမယ်၊ မီးကလာချင်မှလာမှာ၊ ဟာ... ထူး၊ ခုမှသတိရတယ်၊ ကိုဇောတို့ မီးချောင်းတွေ မီးလုံးတွေ ဝယ်ရဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဝယ်စရာတွေကလည်း မဆုံးပါလားနော်”

“ဒီညတော့ ဓာတ်မီးလေးနဲ့ပဲနေကြတာပေါ့၊ စောစောအိပ်ရာ ဝင်ကြမယ်”

“သူ ဒါပဲပြောနေတာပဲ”

+ + + + +

ပြောတဲ့အတိုင်း စားသောက်ပြီးတာနဲ့ စောစောအိပ်ရာဝင်ကြပါသည်။

ညားကာစလင်မယားတို့ထုံးစံအတိုင်း မအိပ်ခင်ချစ်ကြည်စယ်ကာ စကားတွေပြောနေကြသည်။ လျှပ်စစ်မီးသွယ်တန်းထားသော်လည်း လူမနေ၍ မီးလုံးမီးချောင်းများတပ်ဆင်ထားခြင်းမရှိ။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်နေလေသည်။ လမ်းမပေါ်မှဓာတ်တိုင်ဆီကအလင်းရောင် မှိန်မှိန်ကသာ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှဝင်လာနေ၏။

နှစ်ယောက်သား အနမ်းရေယာဉ်ကြောဝယ် မြောနေကြစဉ်...

“ဝုန်း-” ကနဲမြည်ကာ အခန်းတခါး ပွင့်သွားလေသည်။

လူချင်းခွာကာ ကိုဇော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်အခန်းဝကိုထိုး ကြည့်လိုက်၏။ တံခါးနှစ်ချပ်လုံး ပွင့်ဟနေသည်ကိုသာမြင်ရပြီး ဘာမှ မမြင်ရပါ။ ကိုဇော ဘေးဝဲယာတလျှောက်ကိုဓာတ်မီးဖြင့်လိုက်ထိုးသော်လည်း ဘာမှမတွေ့။

“အခန်းထဲဝင်လာတုံးက ကိုဇောတံခါးမပိတ်ခဲ့ဘူးလား”

“ပိတ်တယ်လေ၊ ကလန့်တောင်ထိုးထားတယ်ထင်တာပဲ”

“ကလန့်ထိုးမထားလို့ပွင့်သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်... လေလည်း မတိုက်ဘူးနော်”

ပြောကြရင်း နှစ်ယောက်စလုံးစိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“တံခါးသွားပိတ်လိုက်ဦး ကိုဇော”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ”

“ဟင့်အင်း... ကိုဇေ ထူးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ သွားပိတ်လိုက်ပါ”

ဇေယျာဦးက ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ တံခါးကိုသွားပိတ်သည်။ မပိတ်ခင် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သေး၏။

ပြီးတော့... လှေကားတစ်လျှောက်ကိုထိုးကြည့်သည်။

“ဟင်...”

အောက်ထပ်လှေကားရင်းမှမြင်ကွင်းကြောင့် ဇေယျာဦးထိတ်ကနဲရင်ခုန်သွား၏။

မျက်လုံးနှစ်လုံး၊ နီရဲတောက်ပသောမျက်လုံးနှစ်လုံးက အပေါ်ထပ်ကိုမော်ကြည့်နေသည်။

ဇေယျာဦးက တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ အပေါ်ကလန့်ကိုထိုးလိုက်သည်။ အခုနမြင်လိုက်ရတာဟာ တကယ်ပဲလား။ နောက်တစ်ခါလည်းပြန်မကြည့်ရဲ။ တကယ်ဆိုရင်လည်း ကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်မှာပါ။ အမှောင်ထုထဲမှာ လှေကားလက်တန်းပေါ်ထိုင်နေတဲ့ကြောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဇေယျာဦးက သေချာအောင် တံခါး၏အောက်ဖက်ကလန့်ကိုပါ ထိုးပိတ်လိုက်၏။

အခုနမြင်လိုက်ရတဲ့မျက်လုံးအကြောင်းကို ထူးကိုပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ သေချာတာလည်းမဟုတ်ပဲနဲ့ ထူးကြောက်နေပါ့မယ်လေ။

“ကိုဇေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာလေ”

ထူးထူးမော်က စိတ်မရှည်နိုင်ပဲ လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်းနေရတာ ကြက်သီးထလာလို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လာပါဦး”

+ + + + +

ထူးကတော့ တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

အိပ်မပျော်ပဲ လန့်လန့်နိုးနေတာက ကိုဇေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လှေကားရင်းမှာသူမြင်လိုက်ရတဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို တကယ်မြင်လိုက်ရတာဟုတ်ရဲ့လား။ စိတ်ထင်လို့လားလို့ တွေးနေသည်။ မြင်လိုက်ရတာမှန်ရင်လည်း အဲဒါကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်မှာလို့ စိတ်ဖြေပြီး တွေးနေမိသည်။

သို့သော်... စိတ်ထဲမှာမတင်မကျနှင့်ကြောက်စိတ်ကတော့ လျော့မသွား။

အိပ်မပျော်ပဲတွေးနေမိတုံး အောက်ထပ်ညှော်ခန်းထဲက ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းအသံတွေကြားရပြန်သည်။ ဘာတွေလဲ၊ ကြွက်တွေပဲဖြစ်မှာပါ။ ကြောင်က ကြွက်တွေလိုက်ခုတ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။ အခုန ငါ့မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်လုံးပိုင်ရှင်ကြောင်၊ ဒီအိမ်ထဲမှာကြွက်တွေလာခုတ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပါ။

အသံတွေတိတ်သွားတော့ ဇေယျာဦးမျက်ကြောစင်းကာ အိပ်ပျော်တော့မလိုဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော်... နောက်ထပ်အသံတစ်သံက သူ့ကိုအနှောက်အယှက်ပြုလိုက်ပြန်လေသည်။

လှေကားပေါ်မှ တဖြတ်ဖြတ်တက်လာသော ခြေသံ။

ဒါလည်း ကြောင်တက်လာတဲ့အသံပဲလား။ မဖြစ်နိုင်။ ကြောင်ခြေသံက ဒါလောက်မြည်စရာအကြောင်းမရှိ။

ဇေယျာဦးနဖူးမှာ ကြောက်စိတ်ကြောင့်ချွေးတွေစို့လာသည်။

သတိရကာ ဘုရားစာတစ်ခုခုရွတ်ဆိုဖို့ကြိုးစား၏။ အရေးထဲကျမှ သံဗုဒ္ဓေဂါထာက အစအဆုံးရွတ်မရ။ တလည်လည်ဖြစ်နေသည်။

ခြေသံက လှေကားထိပ်ရောက်လာပြီ။

ကြိရာမရသည့်အဆုံး “ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓေါ”ဟုပင် မပြတ်ရွတ်ဆိုနေလိုက်သည်။ ခြေသံက ရှေ့ကိုဆက်တိုးမလာတော့။ သို့သော် ပြန်ဆင်းသွားသည့်အသံမျိုးကိုလည်း မကြားရပေ။

ဇေယျာဦးက “ဗုဒ္ဓေါ” ကိုပင် မပြတ်ရွတ်နေသည်။

တစ်အိမ်လုံးက အမှောင်ထုထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေပေ၏။

ဇေယျာဦး ဘယ်အချိန်အိပ်ပျော်သွားမှန်းပင်မသိလိုက်ပါ။

အဲဒါတွေကတော့ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်ရောက်ချင်း ပထနေ့မှာ ကြုံရသောအတွေ့အကြုံများပင်ဖြစ်လေသည်။

+ + + + +

ဒုတိယနေ့။

မနက်ကျတော့ ရှစ်နာရီထိုးလို့ ထူးထူးမော်နိုးမှ ဇေယျာဦး နိုးတော့သည်။

ညက မြင်ကြားရသည်များကို ထူးထူးမော်ကိုပြောပြမနေတော့ပါ။

“ထ- ကိုဇေ၊ စည်ပိုင်းထဲက ရေတွေကို ထူး လှယ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ရေတွင်းထဲကရေကို မဝင်တတ်လို့ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး၊ ထ- ထ- ပြီးရင် အပြင်သွားရအောင်”

လင်မယားနှစ်ယောက် ရေစည်ပိုင်းထဲရေအပြည့်ဖြည့်၍ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး ရေတစ်ခါတည်း ချိုးလိုက်ကြသည်။

ထူးထူးမော်က အရင်ရေချိုးပြီးသွား၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ညှော်ခန်းထဲမှာပင် သနပ်ခါးပူးထဲကသနပ်ခါးဖြင့် လိမ်းနေသည်။

သနပ်ခါးလိမ်းပြီးချိန်တွင် ကိုဇေ ရေလဲပုဆိုးကို ခါနေသံကြားရသည်။

ထူးထူးမော်က ကိုဇေကိုစချင်နေောက်ချင်စိတ်ပေါ်လာကာ သနပ်ခါးကိုလက်စသပ်ပြီး ထလိုက်သည်။

ကိုဇေအိမ်ပေါ်တက်မလာခင် မီးဖိုခန်းဘေးက စတိုခန်းလေးထဲဝင်နေလိုက်သည်။ ယခုအချိန်ထိ... ထူးထူးမော်မှာ ထမီရင်လျှား နဲ့ပဲ ရှိသေးသည်။

စတိုခန်းထဲဝင်ပုန်းနေပြီး ကိုဇေကို ဝါးကနဲအော်ပြီးနောက်ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။ စတိုခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်နေလိုက်သည်။ အခန်းက ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်ထား၍ မှောင်မည်းနေ၏။

ထူးထူးမော်က တံခါးကြားထဲဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။

ကိုဇေအိမ်ထဲဝင်လာသံကြားရသည်။ စတိုခန်းနား တစတစ နီးလာသည်။

ကိုဇေကို ဝါးကနဲအော်နောက်ရန် ထူးထူးမော်က ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်... သူမပါးစပ်ထဲက ဘာသံမှထွက်မလာ။ အော်လို့မရအောင် တစ်စုံတစ်ခုက ပိတ်ဆီးထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ထူးထူးမော် ကြက်သီးထကာ ကြောက်လန့်သွားသည်။ ဘာကိုကြောက်မှန်းတော့ မသိ။

ထိုအချိန်၌ ကိုဇေက စတိုခန်းကိုဖြတ်ကျော်သွားပြီ။

ညှော်ခန်းထဲအရောက်တွင် ထူးထူးမော်ကိုမတွေ့၍

“ထူး- ထူး- ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘယ်ထဲသွားတာလဲ၊ ထူးရေ၊ ထူး... အပေါ်ထပ်တက်သွားတာလား”

ထူးထူးမော်ကိုခေါ်ရင်း ဇေယျာဦးလည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်နေသည်။ ကြောက်လည်းကြောက်နေ၏။ သူ့မှာ ညက ထူးထူးမော် မသိသည်အတွေ့အကြုံတွေရှိထားသည်မဟုတ်ပါလား။

“ထူးရေ... ထူး”

ကိုဇေခေါ်နေသံကို ထူးထူးမော်ကြားသည်။ ပြန်ထူးချင်သည်။ အသံထွက်လို့မရ။ အသံထွက်မရရုံသာမဟုတ်။ စတိုခန်းထဲက ပြန်ထွက်လို့လည်း မရဖြစ်နေသည်။ ပြန်ထွက်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း နေရာက ရွှေ့လို့မရဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်... သူမ၏လည်ဂုတ်မှာ အေးစက်သွားလေသည်။ ရေခဲတုံးနှင့်အကပ်ခံလိုက်ရသလို အေးစက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထူးထူးမော်က နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အား... ကိုဇေ... ကိုဇေ”

ထူးထူးမော်ကြောက်လန့်တကြားအော်လိုက်လေသည်။

“ထူး... ထူး... ကိုဇေလာပြီ၊ ကိုဇေလာပြီ”

ဇေယျာဦးပြေးလာသံကိုကြားရသည်။

ဇေယျာဦး စတိုခန်းထဲရောက်တော့ ထူးထူးမော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလဲကျနေသည်။

“ထူး... ထူး... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဇေယျာဦးက ထူးထူးမော်ကို ပွေ့ယူရင်းမေးလိုက်သည်။

ထူးထူးမော်သတိလစ်မနေပါ။

“ကိုဇေ ဒီအခန်းထဲက ထွက်-ထွက်၊ အမြန်ထွက်ရအောင်”

ကိုဇေက ထူးထူးမော်ကိုဆွဲထူကာ အခန်းထဲက ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲထူး၊ ထူးက စတိုခန်းထဲဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ကိုဇေကိုနောက်မလိုဆိုပြီး တံခါးကြားထဲဝင်ပုန်းနေတာကိုဇေ ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့်...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ထူး လည်ဂုတ်တစ်ခုလုံး အေးစက်သွားတာပဲ ကိုဇေရယ်၊ နောက်ကနေ လက်အေးအေးကြီးနဲ့လှမ်းကိုင်လိုက်သလိုပဲ”

“ဟင်-”

“ထူးနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး”

“မျက်လုံး”

“မျက်လုံးကြီးတွေလို့ထင်တာပဲ၊ နီရဲနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးကြီးတွေက လေးထောင့်ကြီးတွေကိုဇေ”

“ထူးစိတ်ထင်လို့ပါ၊ အခန်းထဲမှာ လင်းဆွဲတွေဘာတွေအောင်းနေတာဖြစ်မှာပါ”

“လင်းဆွဲမျက်လုံးက အနီရောင်မို့လို့လား၊ မျက်လုံးကြီးတွေကအကြီးကြီးတွေကိုဇေ”

“ကဲ- ထူး၊ အကျိုးဝတ်၊ ကိုဇေတို့အပြင်သွားရအောင်”

“ဟို... အထဲကဟာ လင်းဆွဲဖြစ်မှာပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ထူးရယ်၊ နောက်ဆို... ပိတ်ထားတဲ့အခန်းတွေထဲ စွတ်စွတ်မဝင်နဲ့ကွာ၊ လူမနေတာကြာတော့ မြေတွေကင်း တွေပါ အောင်းချင်အောင်းနေမှာ”

“မဝင်ရဲတော့ပါဘူးကိုဇေရယ်”

“အခန်းတွေအကုန်လုံး မီးချောင်းတွေလိုက်တပ်မှဖြစ်မယ်”

+ + + + +

အိမ်တံခါးကိုသော့ခတ်ကာ လင်မယားနှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြသည်။

ခြံဝအရောက်တွင် တိုင်ပင်ထားပဲ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

အိမ်အပေါ်ထပ်ရှေ့မျက်နှာစာကို လသာဆောင်လုပ်ကာ ရာဇမတ်ကွက်ကလေးတွေရှိထားပါ၏။ လသာဆောင်ဆီသို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်းလှည့်ကြည့်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ကြည့်လိုက်သည့်နေရာမှာ ဘာမှရှိမနေပါ။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကိုဇေ အိမ်ပေါ်ကိုဘာလို့လှည့်ကြည့်တာလဲဟင်”

“ထူးရော၊ ဘာလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တာလဲ၊ ကိုဇေစိတ်ထဲမှာ ဝရံတာကနေ လူတစ်ယောက်ရပ်ပြီး ကိုဇေတို့ကိုကြည့်နေတယ် ထင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ထူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ထူးလည်း... ထူးလည်း... အဲဒီလိုထင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တာကိုဇေ”

“ကိုဇေတို့ စိတ်ချင်းတူသွားတာပေါ့၊ တကယ်တော့ ဘာမှမှ မရှိပဲ”

+ + + + +

ထိုနေ့က ညနေစောင်းမှပင် အိမ်ကိုပြန်လာဖြစ်တော့သည်။ ကားဂိတ်မှာသွားထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဇေနှင့်ထူးထူးမော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖွင့်မပြောကြသော်လည်း အိမ်ကြီးကိုပြန်ရမှာ ကြောက်နေမိကြလေသည်။

ညစာကို ဆိုင်မှာ စောစောစားသောက်ပြီး... ညနေစောင်းမှပင် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ မီးချောင်းနှစ်ချောင်းနှင့် မီးလုံးသုံးလုံးကို လည်း ဝယ်လာခဲ့ကြသည်။ မီးချောင်းများကို ညွှန်ခန်းနှင့်အိမ်ခန်းတွင်တပ်မည်။ မီးလုံးသုံးလုံးကိုတော့ လှေကားအတက်တွင် တစ်လုံး၊

မီးဖိုခန်းထဲမှာ တစ်လုံး၊ အိမ်သာမှာတစ်လုံးတပ်ဖို့စီစဉ်ထားသည်။ ထိုနေရာတွေမှာ မီးခေါင်းများအဆင်သင့်ရှိပြီးတာကို ကြည့်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကိုဇေက မီးချောင်းမီးလုံးများကို မီးခေါင်းများတွင်ရွိုင်း၍တပ်လိုက်၏။ စမ်းဖွင့်ကြည့်တော့ အားလုံး မီးလင်းသည်။ လျှပ်စစ်ဝါယာများ၊ ခလုတ်များ၊ မီးခေါင်းများက အကောင်းအတိုင်းရှိနေပါသေးသည်။

မှောင်လည်း မှောင်လာပြီမို့ မီးပွင့်များအားလုံးကို တစ်ခါတည်း ဖွင့်ထားလိုက်ကြသည်။

အောက်ထပ်တံခါးများကိုပိတ်ပြီး အိပ်စက်ရန်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ယခင်ရက်များကလို စကားများများမပြောဖြစ်တော့ပေ။ ချစ်သူတို့ဘာသာဘာဝ ချစ်ကြည်စယ်နေကြသော်လည်း စကားသံများတိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

ထို့နောက်... အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ဇေယျာဦးက ဦးစွာ အိပ်ရာမှပြန်နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

ပြန်နိုးလာတော့ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီဆိုတာပင် မခန့်မှန်းတတ်။ နိုးလာပုံကလည်း အခန်းထဲကို လူစိမ်းတစ်ယောက်ယောက် ရောက်နေသည်ဟုခံစားရကာ နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်မှထွန်းထားခဲ့သည့်မီးများက အပေါ်ထပ်အထိ ခပ်လဲ့လဲ့လင်းနေသည်။

မီးရောင်လင်းနေသည်ကို သတိပြုမိမှ ဇေယျာဦးသည် အခန်းတံခါးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မအိပ်ခင်က အခန်းတံခါးကို အပေါ်ကလန့်ရော အောက်ကလန့်ပါထိုးထားခဲ့သည်အတွက် အပြင်မှအလင်းရောင်ကို မြင်ရစရာအကြောင်းမရှိပါ။ သူတို့အိပ်ခန်းထဲက မီးချောင်းကိုတော့ ပိတ်ထားခဲ့သည်။

တံခါးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းတံခါးက ပွင့်နေသည်။ ဇေယျာဦးထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

ထူးထူးမော်ဖက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ... ထူးထူးမော်အိပ်သည်ဖက်ခြမ်းမှ ကုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသောလူမည်းမည်းကြီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

လူမည်းမည်းကြီးက မျက်လုံးနီနီရဲရဲကြီးများဖြင့် ထူးထူးမော်ကိုငုံ့ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက လေးထောင့်ပုံများဖြစ်နေ၏။ မနက်က ထူးထူးမော်ပြောခဲ့ပုံကိုသတိရမိသည်။

လူမည်းမည်းကြီး၏အောက်ပိုင်းကိုကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ မျက်နှာမှာလည်း လေးထောင့်စပ်စပ်ပုံကြီးဖြစ်နေတာကို လမ်းမီးတိုင် မှဝင်လာသောအလင်းရောင်ကြောင့် မြင်နေရသည်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာ လူမည်းမည်းကြီးက ထူးထူးမော်ဆီလက်လှမ်းလိုက်သည်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ထူးထူးမော်၏ခြေထောက်ကိုလှမ်း ကိုင်လိုက်သည်။

ဇေယျာဦး ထူးထူးမော်အတွက် စိုးရိမ်သွား၏။

“ဟေ့-”

ဇေယျာဦးက သံကုန်ဟစ်၍အော်လိုက်သည်။

ထူးထူးမော်လည်း ခြေထောက်ဆီမှအေးစက်သောအထိအတွေ့ကြောင့်လန့်နိုးလာသည်။

ဘာဖြစ်သည်ကိုပင် နားမလည်လိုက်ပေ။

ထူးထူးမော်သည် လူမည်းမည်းကြီး၏ ကုတင်ပေါ်မှဆွဲချခြင်းကိုခံလိုက်ရသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ခွေးကျဝက်ကျ ကျသွားသည်။

လူမည်းမည်းကြီးအသွင်သဏ္ဍာန်မှာလည်း ရုတ်ကနဲပျောက်သွားလေသည်။

“ကိုဇေ ကိုဇေ”

“ကိုဇေလာပြီ ထူး”

ဇေယျာဦးက မီးခလုတ်ကိုအရင်ပြေးဖွင့်ပြီးမှ ထူးထူးမော်ဆီ ပြေးသွားလိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စောင်များဖြင့်လုံးထွေးလျှက်ပက်လက်လဲကျနေသောထူးထူးမော်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

+ + + + +

တတိယနေ့မှာ... မနက်စောစောပင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူတို့ဆက်နေလိုစိတ် မရှိတော့။ အိမ်ကြီးအကြောင်းကိုစုံစမ်းကြည့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီအိမ်ကို ဇေယျာဦးကားမောင်းတဲ့ဂိတ်က ဂိတ်မှူးက ငှားပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်၏ရာဇဝင်ကို ဂိတ်မှူးရောသိရဲ့လား မသိပေ။

ဂိတ်ကိုရောက်တော့ ဂိတ်မှူးဦးကြင်မောင်ကိုမေးကြည့်ကြသည်။

“သရဲခြောက်တယ်လို့တော့ ပြောကြတာပဲ၊ ဒါလည်း မဆန်းဘူးလေကွာ၊ လူမနေတဲ့အိမ်ဆို မြန်မာလူမျိုးတွေက သရဲခြောက် တယ်ချည်း ပြောကြတာပဲ”

“အခုဟာက တကယ်ခြောက်တာမျှ”

ဇေယျာဦးက နှစ်ရက်အတွေ့အကြုံကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ငါလည်း သေချာမသိဘူး၊ သိချင်ရင် အရင်နေခဲ့တဲ့လူတွေကိုသွားမေးပါလား၊ ဈေးထိပ်က ဒေဝတ္ထရာအပ်ချုပ်သင်တန်းဆိုပြီး ဖွင့်ထားတဲ့လင်မယားက အရင်အဲဒီအိမ်မှာနေသွားတာကွ”

စက်ချုပ်သင်တန်းဖွင့်ထားသည့် ကိုကျော်လွင်၊ မဆွေဆွေဝင်းတို့နှင့်သွားတွေ့မေးလိုက်သည်။ သူတို့ရှိစဉ်က သရဲခြောက်ပုံ ခြောက်နည်းများကို မဆွေဆွေဝင်းက ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

မျက်နှာလေးထောင့်နှင့်လူမည်းမည်းကြီး၊ မျက်လုံးကလည်း လေးထောင့်၊ ဆံပင်ကောက်တိကောက်ကွေးဖားဖားလျားလျား။ ကုတင်ပေါ်မှခွဲချတဲ့အပြုအမူ။ အားလုံးတူနေသည်။

“ဒါဖြင့်... အဲဒီအိမ်ထဲမှာ သရဲရှိတာသေချာတာပေါ့နော်အစ်မ”

“အစ်မတို့နောက်မှနေတဲ့ ဝန်ထမ်းလင်မယားလည်း အခြောက်ခံရလို့ပြောင်းပြေးကြတာပဲညီမလေး၊ သူတို့အခြောက်ခံရပုံက ပိုဆိုးသေးတယ်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အမဲသားဟင်းတွေနီကစားနေတာ မြင်လိုက်ရတာတဲ့”

“အမလေး...”

“သူတို့လည်း သိပ်အကြာကြီးမနေလိုက်ဘူး၊ ပြောင်းပြေးသွားကြတယ်”

+ + + + +

ဇေယျာဦးနှင့်ထူးထူးမော်လည်း ဒီအိမ်ကပြောင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒီနေ့နောက်ဆုံးနေ့ပဲဖြစ်သည်။ အိမ်လခကို တစ်လစာပဲကြို ပေးထားမိလို့တော်ပါသေးသည်။

ညနေစောင်းတွင် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်ဖြင့်ပင် အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာမအိပ်ရဲတော့ဘူးကိုဇေ၊ အပေါ်ကအိပ်ရာတွေ တစ်ခါတည်းသိမ်းပြီး ဒီည ညှိခန်းမှာပဲအိပ်လိုက်ရအောင်”

ထူးထူးမော်က တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ဒါဖြင့်... အပေါ်ကို အိပ်ရာသွားသိမ်းရအောင်”

“ထူးမလိုက်ရဲဘူး”

“အောက်ထပ်မှာရော တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရဲ့လို့လား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုလည်း မနေရဲဘူး”

ပြောရင်း... ထူးထူးမော် ကြက်သီးထသွားသည်။ သူတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ချောင်းကြည့်နေသလိုလည်း စိတ်မလုံမလဲ ခံစားရသည်။

“လာပါထူး၊ ခြင်ထောင်ကိုမြန်မြန်ဖြုတ်ပြီး ကျန်တာတွေဒီတိုင်း ဆွဲချလာလိုက်မယ်၊ ခေါက်တာပြုတာတွေလုပ်မနေတော့ဘူး၊ မြန်မြန်သိမ်းကြတာပေါ့”

မလွဲသာ၍ နှစ်ယောက်သားအိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့ကြသည်။

အချိန်က ဆည်းဆာသိမ်း၍ အမှောင်ရိပ်သန်းလာပြီ။ လျှပ်စစ် မီးခလုတ်ကိုဖွင့်ကြည့်ရာ အရေးထဲ... မီးကပျက်နေ၏။

“ဓာတ်မီးရောက်ဖူး”

“အပေါ်မှာထားခဲ့တာလေ၊ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ”

“ဒုက္ခပဲ”

“လာပါ။ မြန်မြန်တက်လိုက်ရအောင်၊ ကြာရင် ပိုမှောင်လာလိမ့်မယ်”

ကိုဇောက ထူးကိုအားပေးရင်း ပခုံးမှဖက်၍ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့...

ကိုဇောက ကုတင်ပေါ်တက်ကာ ခြင်ထောင်ကြိုးများကို မီးခြစ်ခြစ်၍ မီးရှို့ပြီးဖြတ်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

လှေကားပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့တက်လာသော ခြေသံတဖျတ်ဖျတ် ကိုကြားရသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခြေသံကထွက်ပေါ်လာဆဲ။ လှေကားအတိုင်း တက်လာနေသည်။

ကိုဇောက ကုတင်ပေါ်မှခုန်ချလိုက်သည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသောထူးကို အားပေးသလိုဖက်ထားလိုက်သည်။ တကယ်တော့... ဇေယျာဦးကိုယ်တိုင်လည်း ကြောက်လန့်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

အခန်းထဲက ပြေးထွက်လို့လည်း မဖြစ်သေး။ ခြေသံက လှေကားအတိုင်းတက်လာကာ အခန်းဆီသို့လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အပြင်ဖက်ကို ငေးကြည့်နေစဉ် ... အရိပ်တစ်ခုက ဖြတ်ကနဲထိုးကျလာသည်။

အရိပ်နောက်မှ တစ်ပါတည်း အကောင်အထည်ပါကပ်ပါလာ၏။

လူမည်းမည်းကြီးက အခန်းပေါက်တည်တည်တွင် ပိတ်၍ရပ်လိုက်သည်။

လေးထောင့်မျက်နှာ၊ လေးထောင့်မျက်လုံးများ။ မျက်နှာပေါ်သို့ ဆံပင်ကောက်ကွေးကွေးများပြန့်ကျနေသည်။ ပါးစပ်ပြဲပြဲကြီးထဲတွင် အစွယ်များထွက်နေသော လူမည်းမည်းကြီးက အခန်းပေါက်နှင့်အပြည့် ရပ်နေလေသည်။ ခါးကိုထောက်ထားသည်။

လူမည်းမည်းကြီး၏အောက်ပိုင်းကတော့ ဝေဝါးနေသည်။ အောက်ခြေကို ပီပီရှင်းရှင်းမမြင်ရ။

ဇေယျာဦးနှင့်ထူးထူးမော် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြသည်။

လူမည်းမည်းကြီးက အခန်းထဲသို့တိုးဝင်လာသည်။ လေထဲမှာ မျောလာသလိုမျိုး ရွေ့ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လူမည်းမည်းကြီးက လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အသံကုန်ခြစ်ကာ အော်လိုက်ကြလေသည်။

“အား...”

အပိုင်း (၂)
ကြမ္မာဆိုး
(၂၀၀၁ခုနှစ်- ၂၀၀၂ခုနှစ်)

(၁)

ဆပ်ပြာတိုက်ထားသောအဝတ်ကို ကျောက်တုံးပေါ်တင်၍ဖွတ်လိုက်တိုင်း ဆပ်ပြာမြှုပ်ကလေးများက မြစ်ရေထဲသို့စီးကျသွားလေသည်။ ကမ်းစပ်သို့ရိုက်ခတ်လာသောလှိုင်းကလေးများနှင့်ထိတွေ့ကာ ဆပ်ပြာမြှုပ်ကလေးများက တစ်စစီကွဲထွက်သွားလေ၏။

“နီနီလေး... ဘာလို့အဝတ်တွေလျှော်နေတာလဲ၊ မောမယ်လေ၊ ထားလိုက်... ထားလိုက်... မမညိုလျှော်မှာပေါ့!”

တစ်ဖက်ကျောက်တုံးတွင် အဝတ်လျှောက်နေသောမညိုနွဲ့က နွယ်နီလှိုင်ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေအင်္ကျီမို့လို့ ကုသိုလ်ရအောင် နီလေးလျှော်နေတာပါ မမညိုရယ်၊ ဖေဖေအဝတ်အစားက ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ စွပ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်တစ်ထည်ပဲပါတာပါ၊ ရပါတယ်”

“အို... နီနီလေးက ကျန်းမာရေးကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အဝတ်လျှော်တယ်ဆိုတာ ဆောင့်ဆောင့်ဖွတ်ရတာ၊ ရင်တွေတုန်နေဦးမယ်၊ ပေး- ပေး- ကျန်တဲ့တစ်ထည် မညိုပဲလျှော်လိုက်မယ်”

မညိုက ထလာကာ နွယ်နီလှိုင်ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော စွပ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။

“အဲဒါက ပြီးပလာ၊ ရေညှစ်ရတော့မှာမို့လား၊ ပေး-ပေး- မမညိုပဲဆက်လုပ်လိုက်မယ်”

နွယ်နီလှိုင်က မိမိကိုညှာတာနေသောမညိုနွဲ့ကိုကြည့်ရင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါလောက်တော့ ရပါသေးတယ်မမညိုရယ်”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“တော်ကြာ... သူ့သမီးကိုအဝတ်ဖွတ်ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး မေမေစောက မမညိုကိုဆူနေပါဦးမယ်ဟယ်၊ နီနီလေးက ခဏခဏ အမောဖောက်တာမဟုတ်လား၊ မမညိုကိုပေးစမ်းပါ”

မမညိုက နွယ်နီလှိုင်လက်ထဲမှ ဖွတ်ပြီးသည်ရှုပ်အင်္ကျီကိုဆွဲယူလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ-ကဲ- ဒါဖြင့် အတူတူရေညှစ်မယ်၊ မမညိုက တစ်ဖက်က ကိုင်”

နွယ်နီလှိုင်က ထိုင်ရာမှထကာ ဒူးခေါင်းလောက်အထိနစ်သော ရေအနက်သို့သွားကာ အင်္ကျီကိုမြစ်ရေထဲနှစ်၍-နှစ်၍စိမ်လိုက်သည်။ ဆပ်ပြာအကျန်များရေစီးထဲမျောကာ အဝတ်က သန့်စင်သွားလေသည်။

မညိုနွဲ့နှင့်နွယ်နီလှိုင် ဖေဖေအင်္ကျီကိုတစ်ဖက်စီကိုင်ကာ လိမ်၍ ရေညှစ်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... မြစ်ရေထုက ဝုန်းကနဲ ဝုန်းကနဲထကြွကာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှိုင်းလုံးကြီးများရိုက်ခတ်လာလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးအကြည့်က မြစ်အလည်ဆီသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မြစ်ထဲတွင် ကြီးမားသောသင်္ဘောကြီးများဖြတ်သန်းသွား

မှသာ လှိုင်းလုံးများယခုလိုထကြွ၍ ကမ်းစပ်သို့ပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်လာတတ်မြဲမဟုတ်ပါလား။

ကမ်းစပ်နှင့်ဝပ်ဝေးဝေးမြစ်အလည်လောက်ဆီမှ နှစ်ထပ်သင်္ဘောတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်- မမညို၊ ကိုကိုတို့သင်္ဘောလားမသိဘူး”

နွယ်နီလိုက်က အထက်ဖက်သို့ဆန်တက်သွားသောသင်္ဘောကို မျှော်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ နွယ်နီလိုက်လုံးများက သင်္ဘောဆီမျှော်ကြည့်ရင်း ဆွေးရိပ်သန်းနေပေသည်။

“နီနီလေးရယ်...”

မညိုနွဲ့က စိတ်မသက်သာစွာရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော်မမညို။ ကိုကိုတို့သင်္ဘောကြီး”

“ဒီလိုသင်္ဘောတွေအများကြီးပါကွယ်၊ အဲဒီသင်္ဘောဟာ မြန်မာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့၊ ကဲ-ကဲ- ရေချိုး၊ ရေချိုး၊ ဦးပဲအနက် ကြီး မသွားနဲ့၊ ဒီနားမှာပဲထိုင်ချိုးနော်၊ ရေမကူးနဲ့နော်၊ မမညိုလည်း အဝတ်တွေဖွတ်ပြီးတော့မှာပါ”

မညိုနွဲ့က အညာဆန်သင်္ဘောကြီးကိုကြည့်ပြီး နွယ်နီလိုက် လွမ်းဆွေးနေမည်စိုး၍စကားကိုလွှဲလိုက်သည်။ အဝတ်ဖွတ်လက်စ ကျောက်တုံးဆီသို့ပြန်လာလိုက်သည်။

အဝတ်ဖွတ်ရင်း နွယ်နီလိုက်ဆီပြန်ကြည့်လိုက်တော့ နွယ်နီလိုက်က တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီဖြစ်သောသင်္ဘောကြီးကို ငေးကြည့် နေဆဲဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကြီးက မြင်ကွင်းမှတဖြည်းဖြည်းဝေးဝေးပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကြောင့် ထကြွခဲ့သောလှိုင်းလုံး များပင် ငြိမ်သက်သွားပါပြီ။

မညိုနွဲ့သည် နွယ်နီလိုက်ကိုကြည့်ရင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နောင်ဆို... မြစ်ထဲရေဆင်းမချိုးတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။ အိမ်ဝင်းထဲမှာရေတွင်းလေးရှိ၍ ရေချိုးရန်အဆင်ပြေသော်လည်း အဝတ်ဖွတ်စရာတွေများသည့်အခါ ရေတွင်းထဲကရေကို ခဏခဏငင်နေရသဖြင့် ရေအငင်ရသက်သာအောင် မြစ်ဆိပ်ဆင်း၍ အဝတ် ဖွတ်ရင်း ရေချိုးကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့်... မြစ်ဆိပ်ကိုရောက်တိုင်း၊ သင်္ဘောကြီးတွေကိုမြင်တိုင်း နီနီလေးဝေဒနာတွေက ပိုဆိုးလာပေရော့ မည်။

မညိုနွဲ့က စိတ်မသက်သာစွာ သက်ပြင်းကိုချလိုက်လေသည်။

နွယ်နီလိုက်ရေချိုးနေသည်ကိုလည်း မကြာမကြာလှမ်းကြည့်နေမိ၏။

မညိုနွဲ့က နွယ်နီလိုက်ကို ရေမကူးဖို့မှာရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ နွယ်နီလိုက်က အမောဒဏ်မခံနိုင်။ ပြီးတော့... အဆင် မသင့်လျှင် ကြွက်တက်တတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါကလည်း... ရေကူးနေရင်း ကြွက်တက်သွားသောကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးပြီ။

+ + + + +

တစ်ခါက...

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ကျော်ကဖြစ်ပါသည်။

သည်လိုပဲ... မညိုနွဲ့နှင့်နွယ်နီလိုက်တို့ မြစ်ဆိပ်မှာရေဆင်းချိုးနေချိန်...

အညာဆန် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းက နွယ်နီလိုက်တို့ ရေချိုးနေသည့်ဆိပ်ကမ်းအနီးတွင် ဆိုက်ကပ်ထားလေသည်။

နေ့လည်ခင်းဖြစ်သောကြောင့် မြစ်ဆိပ်မှာ လူသူရှင်းလင်းနေပါသည်။

အနီးမှအညာဆန်သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင်... အလုပ်သမားများ အလုပ်ရှုပ်လျှက်ရှိသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှဘိလပ်မြေအိတ်များကို ဆိပ်ကမ်းသို့ချနေခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားများ စပွန်းများချနေသည်ကို သင်္ဘောပေါ်မှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူသူက ကြီးကြပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် နေကာမျက်မှန်ကိုတပ်ထားပြီး၊ တီရှပ်နှင့် သရီးကွာတားခေါ် ဒူးဆစ်အထိရှည်သောဘောင်းဘီကိုဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

မညိုနွဲ့သည် ယခုလိုပဲ အဝတ်များကိုဖွတ်နေခဲ့သည်။

နွယ်နီလိုက်က ရေဆင်းချိုးနေသည်။ နွယ်နီလိုက်က ခြေဖြင့်ရေထဲတွင်တဖွမ်းဖွမ်းခတ်ကာ ရေကူးနေ၏။ နွယ်နီလိုက် ရေကောင်း ကောင်းကူးတတ်ပါသည်။ သူကူးနေပုံမှာ မိန်းမကူးဟုခေါ်သောကူးနည်းမျိုးဖြင့် ကူးနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ လက်ဖြင့်ပစ်၍ကူးခြင်းမဟုတ်ပဲ လက်များကိုရေအောက်တွင်သာထားကာ ယက်၍ကူးရသည်။ လူရွေ့လျားအောင်တော့ခြေနှစ်ဖက်ကို တပြိုင်တည်း ခတ်ရပါ၏။ ထို့ ကြောင့်... မိန်းမကူး ကူးနည်းမှာ ခြေခတ်သံတဖွမ်းဖွမ်းကို ကြားနေရတတ်၏။

ခဏနေတော့... နွယ်နီလှိုင်ထံမှ ခြေခတ်သံ ရပ်သွားသည်။

မညိုနွဲ့က လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နွယ်နီလှိုင်သည် ရေထဲတွင် ဝှေးဝှေးဝါးဝါးဖြစ်နေလေသည်။

မညိုနွဲ့ ဖွတ်လက်စအဝတ်ကိုထားခဲ့ကာ နွယ်နီလှိုင်ဆီပြေးသွားသည်။ ရေထဲတွင်သွားရခြင်းဖြစ်၍ မတွင်ကျယ်။ နွယ်နီလှိုင် ရောက်နေသည့်နေရာက လူတစ်ရပ်နက်သည့်နေရာပိုင်းဖြစ်သည်။

နွယ်နီလှိုင်က ရေထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသည်။ ရေနစ်သူတို့ထုံးစံအတိုင်း လက်များကရေပေါ်ပေါ်လာပြီး ရေပြင် ကိုရိုက်ပုတ်နေခြင်းမျိုးမရှိ။

နွယ်နီလှိုင်ကြွက်တက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မညိုနွဲ့သိလိုက်သည်။

“လာကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာ... နီနီလေး ကြွက်တက်နေလို့ လာကြပါဦးရှင်”

မညိုနွဲ့က အသံကုန်အော်၍ အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ မျက်လုံးအကြည့်ကလည်း အနီးရှိသင်္ဘောကြီးဆီရောက်သွား လေသည်။ အနီးတွင် ကူညီနိုင်သောသူဟူ၍ သင်္ဘောပေါ်မှာသာရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

“လာကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာ... ဒီမှာ...”

မညိုနွဲ့က ထပ်အော်လိုက်သည်။

သင်္ဘောပေါ်မှ အလုပ်သမားများကိုကြီးကြပ်နေသောသူသည် တီရုပ်ကိုချွတ်ပစ်လိုက်၏။ သင်္ဘောဦးမှ ရေထဲသို့ဒိုက်ပင်ထိုးချ လိုက်သည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

ရေထဲအရောက်တွင် နွယ်နီလှိုင်ရှိသည့်နေရာကို ကူးသွားသည်။

သူသည် တပ်ထားသောနေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်ဖို့မေ့သွားဟန်တူသည်။ ရေထဲရောက်မှ နေကာမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်ပင့်တင် လိုက်၏။ သို့သော်... မျက်မှန်က လျှောကျကာ ရေထဲသို့နှစ်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

နွယ်နီလှိုင်အနီးသို့ရောက်သွားကာ နွယ်နီလှိုင်ကိုယ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

နွယ်နီလှိုင်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် သိုင်းပွေ့ရင်း ညာလက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်... ကမ်းစပ်သို့ကူးလာသည်။

သူသည် ရေထဲတွင် ရေနစ်သူကိုဆယ်ယူသည့်နည်းကို သိရှိနားလည်ပုံပေါ်ပေသည်။ ရေနစ်သူက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကယ်ဆယ်သူကို ဖက်တွယ်မထားစေရန် လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် နွယ်နီလှိုင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်တွင်ကပ်အောင်ပြုလုပ်ကာ ချုပ်ထားပြီးမှ ကျင်လည်စွာကူးလာခြင်းဖြစ်သည်။

နွယ်နီလှိုင်သည် သူ့လက်ထဲတွင် အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုပါလာခဲ့သည်။

ခြေဖြင့်ထောက်နိုင်သည့်အနက်သို့ရောက်သည့်အခါ... သူက နွယ်နီလှိုင်ကို ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်းကာ ကမ်းစပ်သို့တက်လာလေ၏။

မညိုနွဲ့က စိုးရိမ်စွာဖြင့်... နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာလိုက်သွားသည်။

သူက ကမ်းစပ်တွင် နွယ်နီလှိုင်ကိုယ်ကိုချလိုက်သည်။

နွယ်နီလှိုင်သည် သတိလစ်မသွားပါ။ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ခြေသလုံးဆီကိုနှိပ်နယ်နေသည်။

“သူ... သူ... ကြွက်တက်သွားတာအစ်ကို”

မညိုနွဲ့က ပြောလိုက်သည်။

သူက နွယ်နီလှိုင်လက်များကိုဖယ်ကာ ခြေသလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင်နှိပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။ မာကျောတောင့်တင်းနေသည့်ခြေ သလုံးကြွက်သားကို တဖြည်းဖြည်းချင်းဖိချကာ ပြုစုပေးသည်။

နွယ်နီလှိုင်ဆီမှ သက်ပြင်းချသံကြားရသည်။

“သက်သာလားဟင်၊ နီနီလေး”

မညိုနွဲ့က မေးလိုက်သည်။

နွယ်နီလှိုင်မျက်လုံးပင့်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်ကိုယုံလိုက်လေသည်။

နွယ်နီလှိုင်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လူစိမ်းယောကျာ်း၏ရင်ခွင်ထဲတွင် လုံးလုံးလျားလျားရောက်နေသည်။ လူစိမ်းယောကျာ်းပျိုကလည်း အင်္ကျီကိုယ်ချွတ်နှင့်၊ သန်မာတောင့်တင်းသောဗလများနှင့်ရင်အုပ်ကားကားက ကြည့်ကောင်းလှစွာ ထင်းထင်းပေါ်နေသည်။

နွယ်နီလှိုင်ကလည်း ထမီရင်လျှားနှင့်၊ ရေထဲမှာရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ထမီမှာ လျော့တိလျော့လှဲဖြစ်နေသည်။ ထမီအောက်နားစများက ဒူးဆစ်အထိ လန်တက်လျက်ရှိသည်။

မညိုနွဲ့က မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုပြေးယူကာ နွယ်နီလှိုင်ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းပေးလိုက်သည်။

လူစိမ်းယောကျာ်းပျိုက နားလည်မှုရှိစွာပင် နွယ်နီလှိုင်ကိုယ်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်၏။ မြေပြင်ပေါ်တွင်ထိုင်နိုင်အောင်ဖေးမပေးလိုက်သည်။

နွယ်နီလှိုင်က ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းကိုငုံထား၏။

သင်္ဘောပေါ်မှသင်္ဘောသားများနှင့်အလုပ်သမားများကလည်း အလုပ်ကိုရပ်ကာ သူတို့အဖြစ်ကို ကြည့်နေကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မညိုနွဲ့က အသံတုန်တုန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ မညိုနွဲ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်။

“သူ သတိတော့လစ်မသွားတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ရေတော့ ကောင်းကောင်းကူးတတ်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုလူက မညိုနွဲ့ကိုဦးတည်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကူးတတ်ပါတယ်၊ အခုဟာက ကြွက်တက်တာပါ”

“အေးလေ... ကြွက်တက်တတ်ရင် ကမ်းနဲ့သိပ်အဝေးကြီး မသွားနဲ့၊ ရေမကူးတာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ရေထဲမှာဆိုတာက ဘာမှတတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

သူက နွယ်နီလှိုင်ခေါင်းငုံ့နေ၍ နွယ်နီလှိုင်ကိုပြောရမည့်စကားများကို မညိုနွဲ့ကိုပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

နွယ်နီလှိုင်က ခေါင်းကိုတဖြည်းဖြည်းချင်းမော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမကိုငုံ့ကြည့်နေသည်လူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်လေ၏။

နွယ်နီလှိုင်မျက်နှာ အောက်ဖက်ကိုပြန်စိုက်သွားသည်။ ရင်လည်းခုန်သွားသည်။ ရင်ခုန်တာထက် ရှက်တာပိုပါသည်။ ရင်ပတ်နားတွင် ဟနေသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုဆွဲစေလိုက်သည်။

လူစိမ်းက နွယ်နီလှိုင်ရှက်ပြီးအနေခက်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားသည်။ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

သင်္ဘောပေါ်သို့ပြန်တက်သွားလေသည်။

သူသင်္ဘောပေါ်တက်သွားပုံကို နွယ်နီလှိုင်ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကုန်းဘောင်အတိုင်း သင်္ဘောပေါ်တက်သွားသည့်သူ၊ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မဲ့နေ၍ အချိုးအစားကျသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရသည်။ မောက်မို့သောရင်အုပ်၊ ရှုပ်ဟိုက်သော ဗိုက်သားပြင်မှ ကြွက်သားအမျှင်းအမျှင်းများ၊ လက်မောင်းက တုတ်ခိုင်ကာ အဖုအထစ်များဖြင့်၊ သူ ကုန်းဘောင်ပေါ်လျှောက်လှမ်းလိုက်တိုင်း ကုန်းဘောင်တံတားက ညွတ်ညွတ်သွားသည်။ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဘာလို့မပြောလိုက်မိပါလိမ့်။ တကယ်တော့... သူဟာ ငါ့ရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါလား။

နွယ်နီလှိုင်က သင်္ဘောဦးဘောင်တွင်ရေးထိုးထားသည့် သင်္ဘောနာမည်ကို လှမ်းဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“မြန်မာ” တဲ့။

ထိုအဖြစ်သည်... ကိုကိုဆိုသော ကိုစည်သူနှင့် နီနီလေးခေါ် နွယ်နီလှိုင်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ပထမဆုံးသောတွေ့ဆုံမှုဖြစ်ပါသည်။

(၂)

“ဟင်- နီနီလေး၊ ဒီစာကိုဘာလို့ပြန်ဖတ်နေတာတုံးကွယ်”

နွယ်နီလှိုင်သောက်ရန်ဆေးများကိုယူလာပေးသော မညိုနွဲ့က စားပွဲပေါ်မှ ဖတ်လက်စာကိုအတွေ့တွင် ပြောလိုက်သည်။

စာနှင့်အတူ ကိုစည်သူ၏ဓာတ်ပုံကိုပါ တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ကိုစည်သူသည် မြန်ဒီသင်္ဘောဦးတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲမှရိုက်ထားသည့်ပုံဖြစ်သောကြောင့် နောက်တွင် ရောဝတီမြစ်ရေဖွေးဖွေးကိုမြင်တွေ့နေရသည်။ ကောင်းကင်တွင်လည်း တိမ်တိုက်တချို့ လွင့်ဝဲနေ၏။

ကိုစည်သူမျက်နှာပေါ်မှာ နေကာမျက်မှန်နှင့်၊ နွယ်နီလှိုင် လက်ဆောင်ပေးထားသောမျက်မှန်ဖြစ်ပါသည်။

“မတော်တဆ မေမေစောဝင်လာလို့ ဓာတ်ပုံရော စာရော တွေ့သွားပါဦးမယ်နီနီလေးရယ်”

နွယ်နီလှိုင်က မညိုနွဲ့ကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။

“နီလေးမှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တာဆိုလို့ ဒါလေးတွေပဲကြည့်စရာရှိတာ၊ အခုဆိုရင် ကိုကိုဘယ်များရောက်နေမှာပါလိမ့်နော်၊ ကိုကိုကို လွမ်းလိုက်တာမမညိုရယ်”

“နီနီလေး၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး နီနီလေးမှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိ သေးတယ်လေကွယ်၊ ဒီလိုပဲ လွမ်းဆွေးနေလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွယ်၊ နီနီအသက်က အငယ်လေးရှိသေးတာ၊ ကဲ-ကဲ- ဆေးသောက်ရ အောင်နော်”

မညိုနွဲ့က နွယ်နီလှိုင်သောက်ရန်ဆေးနှစ်လုံးကိုလက်ဝါးထဲထည့်ကာကမ်းပေးသည်။ ရေခွက်ကိုလည်း ပေးလိုက်သည်။

နွယ်နီလှိုင်က ဆေးကိုသောက်လိုက်၏။

ဆေးသောက်အပြီးတွင်...

“ကိုကို နီလေးကိုများ သတိရနေမလားမသိဘူးနော် မမညို”

“နီနီလေး၊ မြဝတီကလာမယ့်ကိုရီးယားကားက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က အဆက်လေ၊ လာခါနီးပြီ၊ နီနီလေးကြည့်မှာမဟုတ်လား၊ လာ- အပြင်ခန်းကိုထွက်ရအောင်”

မညိုနွဲ့က နွယ်နီလှိုင်စိတ်ပြောင်းသွားအောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နီလေး မကြည့်ချင်တော့ပါဘူးမမညိုရယ်”

“လာပါကွဲ့၊ မင်းသမီးအိမ်ကပျောက်သွားပြီး ဘာဆက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်၊ ဇာတ်လမ်းလေးက ကောင်းက ကောင်းနဲ့”

“မကြည့်ချင်ဘူးမမညို၊ အဲဒီကားကိုကြည့်ရင် ကိုကိုကို ပိုသတိရတယ်၊ မင်းသားက ကိုကိုနဲ့တူလို့လေ”

“ဟင်...”

+ + + + +

နွယ်နီလှိုင်ရေနစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် နွယ်နီလှိုင်ကိုကယ် ဆယ်ခဲ့သူအား ပြန်တွေ့ရပါသည်။ မြစ်ဆိပ်မှာပြန်တွေ့ခြင်း တော့မဟုတ်။ နွယ်နီလှိုင်နှင့်မညိုနွဲ့မြစ်ဆိပ်ကိုရေဆင်းမချိုးရဲတော့ပါ။ မနေ့ကအဖြစ်ကိုလည်း ဖေဖေမေမေတို့ကိုပြန်မပြောခဲ့ကြချေ။ အဆူခံရမှာစိုး၍ နှစ်ယောက်လုံးက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုပြန်တွေ့ရတာက ညနေပိုင်း စာအုပ်အငှားဆိုင်ကိုအသွား လမ်းမှာတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မညိုနွဲ့နှင့်နွယ်နီလှိုင် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း စာအုပ်အငှားဆိုင်သို့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပေါ်ကရပ်ပြီး သင်္ဘောဖက် ကိုငေးနေသည့်သူ့ကို နွယ်နီလှိုင်က အရင်မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ရဲ့ မြန်ဒီနှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးကို ကမ်းနားလမ်းပေါ်မှနေ၍ ထင်းထင်းကြီးမြင်နေရသည်။

သူ့ကို နွယ်နီလှိုင်မြင်မြင်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

“မမညို၊ ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... မနေ့က နီလေးကိုရေထဲကဆယ်ပေးတဲ့လူမဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ”

“သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စကားပြောရအောင်မမည်။ မနေ့က နီလေးကိုယ်တိုင်ကျေးဇူးတင်စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ နီလေးတို့သိပ်ရိုင်း ရာကျသွားလိမ့်မယ်”

“ဟယ်... သူ့ဘေးမှာ တခြားလူတစ်ယောက်ပါသေးတယ်၊ ကောင်းပါ့မလား”

“အို... ဘာဖြစ်လဲ... မမညိုကလည်း”

“လမ်းမကြီးမှာမို့မှာကွယ်”

“တွေ့တုံးပြောရတာကို၊ မမညို သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ပါလားဟင်”

“အင်... မမညိုမှ သူ့နာမည်မသိပဲ၊ နှုတ်ဆက်ချင်တာက နီနီလေးလေ၊ နီနီလေးဘာသာခေါ်ပါလား၊ မမညိုမခေါ်ရဲဘူး၊ ရှက်တယ်”

“အို... နီလေးလည်း ရှက်လို့ပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲနီနီလေးရယ်၊ တော်ပါတော့၊ နောက်ကြုံမှကျေးဇူးတင်စကားပြောပါတော့၊ သွားရအောင်ပါ”

မညိုနဲ့နွယ်နီလှိုင်အခက်အခဲကို ထိုသူကပင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

သူက လမ်းကိုဖြတ်ကူးလာကာ နွယ်နီလှိုင်တို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကောင်းသွားပြီလား၊ ဒီနေ့ရေချိုးလာတာမတွေ့ပါလား”

သူက သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းလိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်အတွက် နွယ်နီလှိုင်တို့ စကားပြန်ပြောဖို့ရဲသွားကြသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မတို့ မြစ်ဆိပ်ရေဆင်းမချိုးတာက မနေ့ကလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ အိမ်မှာလည်း ရေတွင်းရှိတယ်လေ၊ အိမ်မှာပဲ ချိုးလိုက်တယ်၊ နောက်လည်း မြစ်ဆိပ်မဆင်းရဲတော့ပါဘူး”

မညိုနဲ့က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီက ညီမက မနေ့ကလို ခဏခဏဖြစ်တတ်သလား၊ ကြွက်တက်တတ်ရင်တော့ ရေမကူးတာအကောင်းဆုံးပဲ”

“ရေထဲမှာတော့ ဒီတစ်ခါပဲဖြစ်ဖူးပါသေးတယ်၊ အဲဒါ မနေ့က နီလေး အစ်ကိုကြီးစကားမပြောလိုက်ရလို့ ပြောချင်လို့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် အစ်ကိုကြီး”

သူက ခေါင်းကိုမော်ကာ ဟက်ကနဲရယ်လိုက်သည်။

“ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူးဗျာ၊ ရွှေသွေး...မနေ့က ရေထဲမှာကြွက်တက်လို့ ငါဆင်းဆယ်ပေးရတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်မလေးလေ”

သူက ဘေးမှအဖော်ပါလာသည့်သူ့ကိုလှည့်၍ပြောပြလိုက်သည်။

“ဪ... ဪ... ဒါဖြင့် မင်းနေကာမျက်မှန်တစ်လက်ဆုံးရှုံးသွားတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့”

“ရှင်...”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ မနေ့က နီနီလေးကိုဆင်းဆယ်တာ နေကာမျက်မှန်ကြီးနဲ့၊ ပြီးတော့... မျက်မှန်က ရေထဲပြုတ်ကျသွား တယ်လေ”

“ဟုတ်လား... မမညို၊ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဘယ်လောက်မှတန်ဖိုးမရှိပါဘူးဗျာ၊ ထားလိုက်ပါ၊ နာမည်တွေက အရောင်တွေနဲ့ပါလား၊ အနီတွေ အညိုတွေနဲ့၊ နာမည် တွေပြောကြပါဦး”

သူက စကားလွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည်က မညိုနဲ့၊ သူ့နာမည်က နီနီလေး... အဲ... အပြည့်အစုံက နွယ်နီလှိုင်တဲ့”

“ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မှတ်ထားပါ၊ စည်သူလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကိုစည်သူ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရွှေသွေးတဲ့”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ မနေ့က နီနီလေးကိုကယ်ခဲ့တာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နီနီလေးက ကျေးဇူးတင်စကား မပြောလိုက်ရလို့ဆိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်မတို့သွားမယ်နော်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

လမ်းမှာရပ်စကားပြောနေတာကြာသွား၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တချို့က ကြည့်သွားကြပြီ။ မညိုနွဲ့က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
“နေပါဦး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးလား”

“ကျွန်မတို့ကညေဝတ်ပြုရမှာပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့လိုက် မထိုင်ရဲဘူး၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“မညိုနွဲ့နဲ့နီနီလေးက အခု ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“စာအုပ်အငှားဆိုင်ကို စာအုပ်သွားအပ်မှာပါ”

နွယ်နီလိုက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်ငှားချင်လို့ပါဗျာ၊ လိုက်ခဲ့လို့ရမလား”

နွယ်နီလိုက်နှင့်မညိုနွဲ့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“မဖြစ်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တကယ်စာအုပ်ငှားချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့က သင်္ဘောသားတွေဆိုတော့ အငှားဆိုင်က မငှားချင်ကြဘူးလေ၊ မညိုနွဲ့တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး စပေါ်ပေးပြီးငှားမှာပါ”

“အို... နီလေးတို့ပါရင် စပေါ်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ငှားလို့ရပါတယ်၊ ပြန်သာအပ်နော်”

ကိုစည်သူက ခေါင်းကိုမော်ကာ တဟားဟားရယ်လိုက်ရင်း...

“ပြန်အပ်မှာပါဗျာ၊ တာဝန်ခံပေးတဲ့လူ မျက်နှာမပျက်စေရပါဘူး”

“အို... ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုစည်သူနှင့်ကိုရွှေသွေးက သူတို့နှင့်အတူ စာအုပ်အငှားဆိုင်အထိလိုက်လာသည်။ ဆိုင်ကသိပ်မဝေးလို့တော်သေးသည်။ မြို့ကလေးကကျဉ်းတော့ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ လမ်းအတူတွဲလျှောက်တာမြင်ရင် အပြောအဆိုခံရလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေပြန်သိရင်လည်း အမေးအမြန်းခံရလိမ့်မည်။

မညိုနွဲ့က စိုးရိမ်နေသော်လည်း နွယ်နီလိုက်ကတော့ ကိုစည်သူနှင့်စကားလက်ဆုံကျလာနေ၏။

“မညိုနွဲ့နဲ့နီနီလေးက ညီအစ်မလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီအစ်မ၊ ဒါပေမယ့်... တစ်ဝမ်းကွဲ”

“မမညိုအဖေနဲ့အမေက သေသွားကြပြီလေ၊ မမညိုအဖေနဲ့ နီလေးအမေနဲ့က ညီအစ်မအရင်းတွေပေါ့၊ မိဘတွေဆုံးကတည်းက နီလေးတို့အိမ်မှာနေလာတာ နီလေးငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ၊ မမညိုကဆို ဖေဖေနဲ့မေမေကို အဖေအမေပဲခေါ်တာ၊ ဖေဖေကို ဖေဖေလိုက်တဲ့ မေမေကို မေမေစောတဲ့”

“နီနီလေး...”

သူတို့နှစ်ယောက်က စကားပြောရင်းရှေ့ရောက်သွားပြီမို့ မညိုနွဲ့က လှမ်းဟန်လိုက်သည်။ ခုမှတွေ့တဲ့လူကို ဘာလို့အကြောင်းစုံတွေ ပြောပြနေရတာလဲတွေးကာ မညိုနွဲ့က ဟန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့... နွယ်နီလိုက်ဆီအမိလိုက်ကာ လက်မောင်းချင်းချိတ်လိုက်၏။

စာအုပ်အငှားဆိုင်ကိုရောက်ပါပြီ။

သူက မင်းသိခံစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုငှားသည်။

မညိုနွဲ့က ဆိုင်ရှင်ကို ကိုစည်သူနာမည်ပြောပြပြီး အသိမိတ်ဆွေအဖြစ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့စာအုပ်ရွေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

မညိုနွဲ့က ကိုစည်သူတို့ကို ပြန်နှင့်ပါဆိုသည်သဘောနှင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အပြန်လမ်းမှာလည်း အတူတွဲလိုက်လာပြီး စကားပြောနေရင် မသင့်တော်ဘူးမဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မနက်ဖန်ဆက်ဆက်လာအပ်ပါမယ်၊ မနက်ဖန်မှဆိုသေးတာပေါ့”

ကိုစည်သူတို့နှစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်သွားလေသည်။

+ + + + +

“မမညို၊ ဈေးသွားရင် နီလေးပါလိုက်မယ်နော်”

“ဘာဝယ်ချင်လို့လဲနီနီလေး၊ မမညိုကိုမှာလိုက်လေ၊ နီနီလေးလိုက်လာရင်မောလိမ့်မယ်”

“မမောပါဘူးမမညိုရဲ့၊ နီလေး မျက်မှန်ဝယ်ချင်လို့”

“ဘာ-”

“နေကာမျက်မှန်လေ၊ ကိုစည်သူ့ကိုပြန်ပေးချင်လို့၊ နီလေးကို ဆင်းဆယ်တုံးက သူ့မျက်မှန် ရေထဲပြုတ်ကျသွားတယ်ဆို”

“နီနီလေးကလည်းဟယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“နီလေးပြန်လျော်ပေးရမယ်တာဝန်ရှိတာပေါ့၊ တကယ်ဆို သူ့ကို ဆန်တစ်ပြည်ငွေတစ်မတ်နဲ့တောင် ထိုင်ကန်တော့ရဦးမှာ မို့လား”

သူတို့မြို့တွင် ဓလေ့ထုံးတမ်းတစ်ခုရှိသည်။ ရေနစ်သူ့ကို ကယ်ဆယ်ပါက ကယ်ဆယ်သူ့ကို ဆန်တစ်ပြည်ငွေတစ်မတ်နှင့် ကန်တော့ရသည်ထုံးစံဖြစ်သည်။

“အမလေး- ဆန်တစ်ပြည်ငွေတစ်မတ်ကမှ သက်သာဦးမယ်၊ မျက်မှန်တစ်လက်က ဘယ်လောက်တောင်လဲမသိ”

“မမညိုကလည်း ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ သူက နီလေးရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်လေ”

“နီနီလေးမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လားကွယ်”

“နီလေးစုထားတာ ငါးထောင်လောက်ရှိပါတယ်၊ မျက်မှန်တစ်လက်တော့ရမှာပါ၊ ကိုစည်သူ့တပ်တဲ့မျက်မှန်ပုံစံကို မမညိုမှတ်မိ လိုက်လား”

“အင်း ကုပ်ကုပ်ကလေးပဲ”

“အဲဒီလို ကုပ်ကုပ်ကလေးပဲ ရှာဝယ်ကြမယ်လေ”

မညိုနဲ့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ နီနီလေးဆန္ဒကိုလည်း မတားဆီးချင်။ ဖေဖေလိုငါနဲ့မေမေစောက နီနီလေးအလိုမှန်သမျှ လိုက်လျော့ရမယ်လို့ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ နီနီလေးမှာ နှလုံးရောဂါရှိသည်။ သူလုပ်ချင်သမျှကို အလိုလိုက်မှဖြစ်မည်။

“မျက်မှန်ပေးဖို့က ကိုစည်သူ့ကိုပြန်တွေ့ဦးမှကိုး”

“ညနေကျ စာအုပ်လာပြန်အပ်မှာလေ၊ စာအုပ်ဆိုင်မှာဆုံမှာပေါ့၊ မဆုံရင်လည်း သူတို့သင်္ဘောရှိတဲ့ကမ်းစပ်က စောင့်နေမှာ ပေါ့”

“ကမ်းစပ်ကတော့ မစောင့်ပါရစေနီနီလေးရယ်၊ သူများတွေမြင်ရင်ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ စာအုပ်ဆိုင်ကပဲ စောင့်ကြတာ ပေါ့၊ ကဲ-ကဲ- ဒါဖြင့် နီနီလေးလိုက်မှာဆိုလည်း ဆိုက်ကားနဲ့သွားကြမယ်၊ လာ-”

“နီလေးလျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ မောရင် အပြန်ကျမှဆိုက်ကားစီးမယ်လေ”

ထိုနေ့မနက်က ကိုစည်သူ့အတွက်မျက်မှန်လိုက်ဝယ်ရတာနှင့်ပင် အချိန်အတော်ကုန်သွားသည်။ ကိုစည်သူ ဟိုနေ့ကတပ်တဲ့ မျက်မှန်ပုံစံကို မညိုနဲ့က ပြန်တွေ့ကြည့်ကာ အနီးစပ်ဆုံးကိုရွေးပေးရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုစည်သူ့အတွက်နေကာမျက်မှန်ကို သုံးထောင်ငါးရာပေး၍ဝယ်ခဲ့ရပါသည်။

(၃)

“ကြည့်ပါဦးမမညို၊ ကိုကိုက နေကာမျက်မှန်လေးနဲ့သိပ်လိုက်တာပဲနော်၊ ကိုကိုကလေ နီလေးဝယ်ပေးတဲ့မျက်မှန်လေးကို အမြဲပဲတပ်တယ်၊ သိလား”

နွယ်နီလိုက်က စားပွဲပေါ်မှဓာတ်ပုံလေးကိုကောက်ယူရင်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ဓာတ်ပုံက နွယ်နီလိုက်အတွက် သီးသန့်ရိုက်ပေးထားသည့်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။ နွယ်နီလိုက်ပေးသည့်မျက်မှန်လေးကိုတပ်ကာ သူတို့ရဲ့ မြန်ဒီသင်္ဘောဦးတွင် ရိုက်ထားသည့်ပုံလေး။

နွယ်နီလိုက်က ဓာတ်ပုံနောက်ကျောဖက်ကို လှန်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှာ ကိုစည်သူရေးပေးထားသည့်စာတမ်းလေး ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ချစ်တဲ့ညီမလေး

သတိရတိုင်းကြည့်ဖို့...

ကိုကို

“ကိုကိုရယ်... နီလေးလေ၊ သတိရမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကို ဓာတ်ပုံမကြည့်ပေမယ့် နီလေးရင်ထဲနှလုံးသားထဲအထိ ကိုကိုပုံက စွဲထင်နေပါတယ်ကိုကိုရယ်”

နွယ်နီလိုက်က ဓာတ်ပုံလေးကို ရင်ဝယ်အပ်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“နီနီလေးရယ်... ဓာတ်ပုံကိုသိမ်းလိုက်တော့နော်၊ မေမေစောတို့မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“မမညို၊ နီလေးသတိရသလို ကိုကိုကရော နီလေးကို သတိရနေမယ်လို့ထင်သလားဟင်”

“ဒါတွေမပြောကောင်းတော့ပါဘူးကွယ်၊ မမညိုတော့ နီလေးကို ဒီအကြောင်းတွေမေ့မစ်လိုက်စေချင်တယ်”

“မမညိုရယ် နီလေးဘယ်လိုမေ့လို့ရမှာလဲ၊ ကိုကိုက နီလေးကို သိပ်ချစ်တာ မမညိုလည်းသိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်... မေ့စေချင်တာပေါ့၊ နီနီလေးစွဲလမ်းနေသမျှ နီနီလေးပဲခံစားနေရမယ်၊ ဝေဒနာတိုး လိမ့်မယ်ကွယ်၊ သူက သူ့လမ်းသူသွားပြီပဲ၊ မေ့လိုက်ပါညီမလေးရယ်”

“ဟင်အင်း... ကိုကိုနဲ့နီလေးပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ နီလေးထင်နေတယ်၊ နီလေးနဲ့ကိုကို မကြာခင်ပြန်ဆုံရတော့မှာပါ၊ ပြန်ဆုံဖို့ ဆိုတာကလည်း...”

“နီနီလေး၊ နီနီလေး... တော်တော့... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်”

+ + + + +

နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ... နွယ်နီလိုက်နဲ့မညိုနဲ့ စာအုပ်အငှားဆိုင်ကိုလာတော့ ကမ်းစပ်မှာ မြန်ဒီသင်္ဘောကြီးကို မတွေ့ရ တော့ပါ။

“ဟင်- သူတို့သင်္ဘောကြီးလည်း မရှိတော့ပါလားမမညို”

“နေရာရွေ့ရပ်ထားလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ကုန်တင်သင်္ဘောဖြစ်၍ ကုန်ပစ္စည်းအတင်အချလုပ်သောနေရာနှင့် နီးစပ်ရာဆိပ်ကမ်းများတွင် ရွှေ့ကပ်လေ့ရှိသည်မှာ ထုံးစံဖြစ် ပါသည်။

“စာအုပ်အငှားဆိုင်က စောင့်ကြရအောင်နော် မမညို၊ ဒါလေးကို တစ်ခါတည်းပေးလိုက်မှဖြစ်မှာ၊ မေမေတို့တွေ့သွားလို့ အဖြေရခက်နေဦးမယ်”

နွယ်နီလိုက်က အိတ်နှင့်ထည့်လာသောနေကာမျက်မှန်လေးကို ပြရင်းပြောသည်။

“အေးပါကွယ်”

သို့သော် စာအုပ်အငှားဆိုင်ကိုရောက်တော့ နွယ်နီလိုက်တို့ စီစဉ်လာသမျှ အလကားဖြစ်သွားရတော့သည်။

“မနေ့က မညိုတို့နဲ့စာအုပ်လာငှားသွားတဲ့ သင်္ဘောသားကိုစည်သူဆိုတာ မနက်ကတည်းက စာအုပ်လာအပ်သွားပြီ၊ သူတို့ သင်္ဘောထွက်ရတော့မှာမို့လို့တဲ့၊ မညိုတို့ မနီလေးတို့ကို နှုတ်ဆက်သွားတယ် ပြောလိုက်ပါတဲ့”

“ဟယ်...”

+ + + + +

“ကိုစည်သူနဲ့ ပြန်မှတွေ့ရပါတော့မလား မမညို”

“ဘာလို့မတွေ့ရမှာလဲကွယ်၊ သူတို့သင်္ဘောက ဒီမြစ်ထဲမှာပဲ သွားလာနေတာကို တစ်နေ့တော့... ပြန်တွေ့မှာပေါ့”

နွယ်နီလိုက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလူ့ကို နီနီလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်အလေးထားနေတာလဲဟင်... နီနီလေး”

မညိုနဲ့အမေးကြောင့် နီနီလေးမျက်နှာရှက်သွေးဖြန်းကာ အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ်သွားလေသည်။

“သူ့ကိုမျက်မှန်ပေးချင်လို့ပါ၊ မမညိုကလည်း သူက နီလေးရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်လေ”

“ကျေးဇူးရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... သင်္ဘောသားဆိုတာ လူလည်တွေများတယ်နော်နီနီလေး၊ ဆိပ်ကမ်းတကာ မြို့တကာ လျှောက်သွားနေကြတဲ့လူတွေ၊ အများအားဖြင့်က လူရှုပ်လူပွေတွေများတယ်”

“ကိုစည်သူကတော့ ဒီလိုမျိုးမဟုတ်နိုင်ပါဘူးမမညိုရယ်”

“တစ်ခါပဲစကားပြောဖူးသေးတာနော်၊ နောက်ပြီး နီနီလေးက ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်၊ ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေထားတာ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရဦးမှာနဲ့”

“မမညိုက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တကယ်ပဲ”

“ဪ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိဖို့ပြောတာပါ၊ နီနီလေးလိုသူဌေးသမီးနဲ့ သင်္ဘောသားဆိုတာ ဘဝချင်းအကွာကြီးပါကွဲ့၊ ဒါကို သိထားဖို့ လိုတယ်”

မညိုနဲ့က နွယ်နီလိုက်စိတ်တွေ ကိုစည်သူအပေါ်တိမ်းညွှတ်နေသည်ဟုထင်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

+ + + + +

ညနေခင်း စာအုပ်အငှားဆိုင်ကိုသွားတိုင်း မြန်ဒီသင်္ဘောကြီးကို ဆိပ်ကမ်းမှာ တွေ့လိုတွေ့ငြားရှာကြည့်မိသေးသည်။ မတွေ့ရတော့ပါ။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့ ဆယ်ရက်တိတိခြားပြီးမှ တွေ့ရတော့သည်။

အလာလမ်းမှာ မြစ်ထဲတွင် မြန်ဒီသင်္ဘောကိုမမြင်ခဲ့၍ နီနီလေးက တွေ့ရမည်ဟုမျှော်လင့်မထားမိချေ။

စာအုပ်အငှားဆိုင်ထဲကိုဝင်အသွား ရောက်နှင့်နေသော ကိုစည်သူကို ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ရသည်တွင် နွယ်နီလိုက် အံ့သြဝမ်းသာ သွားလေသည်။

“ဟင်... ကိုစည်သူ”

“နီနီလေးတို့ကျေးဇူးနဲ့ စာအုပ်ငှားခွင့်ရနေတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဟိုတစ်ခေါက်ကစာအုပ်ကို နောက်တစ်နေ့မနက် ချက်ချင်းအပ်ခဲ့တယ်နော်၊ သင်္ဘောရုတ်တရက်ထွက်သွားရလို့ မညိုနဲ့တို့ နီနီလေးတို့ကိုတောင် နှုတ်မဆက်လိုက်ရဘူး”

“အခု... သင်္ဘောရော”

“အောက်ဖက်ဆိပ်ကမ်းမှာကပ်ထားတယ်နီနီလေး”

ကိုစည်သူနှင့်အတူ ကိုရွှေသွေးဆိုသူပါ ပါလာပါသည်။

“တွေ့မယ်လို့မထင်လို့၊ ဟိုဥစ္စာတောင် ယူမလာဖြစ်ခဲ့ဘူး”

နွယ်နီလိုက်က မညိုနဲ့ဖက်ကိုလှည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ နီနီလေး”

ကိုစည်သူက နားမလည်သလိုမေးလိုက်သည်။

“မျက်မှန်လေ... နေကာမျက်မှန်”

“ဗျာ...”

“ဒီလိုပါကိုစည်သူ၊ နီနီလေးကိုရေထဲဆင်းဆယ်တုံးက ကိုစည်သူနေကာမျက်မှန် ရေထဲပြုတ်ကျသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ နီနီလေးက အားနာလို့တဲ့၊ ကိုစည်သူကို နေကာမျက်မှန်တစ်လက်ပြန်ပြီးအစားပေး... အဲ... လက်ဆောင်ပေးမလို့တဲ့”

မညိုနွဲ့က ဝင်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟာ... မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မျက်မှန်က ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး”

“ဝယ်တောင်ထားပြီးပြီ”

နီနီလေးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး၊ နီနီလေးကိုဆင်းဆယ်တာလည်း ကျွန်တော့်အတွက်ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူးဗျာ”

စာအုပ်များကိုရွေးနေသောကိုရွှေသွေးက သူတို့အနားရောက်လာကာ စကားဝိုင်းထဲဝင်လိုက်သည်။

“ဝယ်ထားပြီးပြီဆိုမှတော့ ယူလိုက်ပေါ့စည်သူရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နီနီလေးက နောက်တစ်နေ့စာအုပ်အငှားဆိုင်လာကတည်းက ပေးဖို့ဆိုပြီးယူလာတာ၊ သုံးလေးရက်ဆက်တိုက်ပဲ၊ မတွေ့တာကြာသွားတာနဲ့ အိမ်မှာပဲထားထားတာ”

“ကဲ- ဒါဖြင့် အိမ်ပြန်ယူပေးလိုက်လေ”

ကိုရွှေသွေးက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

နွယ်နီလှိုင်က မညိုနွဲ့မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။

မညိုနွဲ့က ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“ဟင့်အင်း... အိမ်ပြန်ယူပြီး နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ဖို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါ ကိုစည်သူတို့သဘောပြန်မထွက်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ရှိနေဦးမှာပါမညိုနွဲ့”

“ဒီလိုလုပ်လေ၊ နက်ဖန် ဒီဆိုင်ကိုလာတော့ ယူလာမှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ဒီအချိန်လာနေကျပါ”

“အားနာစရာဗျာ၊ လူချင်းတော့တွေ့ပြီးစကားပြောကြတာပေါ့၊ မျက်မှန်တော့မပေးပါနဲ့”

“ဝယ်ပြီးနေပြီလေ၊ တကယ်ဆို နီနီလေးက ကိုစည်သူကို ဆန်တစ်ပြည် ငွေတစ်မတ်နဲ့တောင် ထိုင်ပြီးကန်တော့ရဦးမှာရှင်”

“ဗျာ- ဆန်တစ်ပြည် ငွေတစ်မတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေနစ်တဲ့သူကိုဆယ်ပေးရင် ကယ်တဲ့လူကို ဆန်တစ်ပြည်ငွေတစ်မတ်နဲ့ ကန်တော့ရတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ကိုစည်သူက သူ့စတိုင်အတိုင်း ခေါင်းကိုမော်ကာ ရယ်လိုက်သည်။ ကိုရွှေသွေးကလည်း လိုက်ရယ်နေ၏။

“ထိုင်တော့ မကန်တော့ပါနဲ့လေ၊ နက်ဖြန်တော့ဆိုကြတာပေါ့၊ ဒီအချိန်ပဲ ကျွန်တော်စာအုပ်လာအပ်လှည့်ပါမယ်”

+ + + + +

နောက်တစ်နေ့တွင် စာအုပ်ဆိုင်မှာဆိုကြတော့ ကိုစည်သူကို နေကာမျက်မှန်ပေးလိုက်သည်။

ကိုစည်သူက နေကာမျက်မှန်ကိုထုတ်ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ခေါင်းကိုမော်၍ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရေထဲကျသွားတဲ့မျက်မှန်နဲ့တော့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ၊ မင်းပျောက်သွားတဲ့မျက်မှန်အတိုင်း တစ်ထေရာတည်းပါလား”

ကိုရွှေသွေးကလည်း မျက်မှန်ကိုကြည့်ကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မမညိုက ကိုစည်သူမျက်မှန်ပုံစံကိုမှတ်မိနေလို့ပါ၊ ပုံစံချင်း အတူတူပေါ့ဟုတ်လားကိုစည်သူ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုံစံချင်းတော့တူပါတယ်နီနီလေး၊ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးတော့ကွာမယ်ထင်တယ်”

ကိုစည်သူစကားကြောင့် နီနီလေးမျက်နှာ မှိုင်းသွားသည်။

“ဟိုလေ... နီနီလေးတို့က မျက်မှန်အကြောင်းလည်း နားမလည်ဘူး၊ နီနီလေးစုထားတဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဝယ်ပေးတာပါ၊ အမျိုးအစားမကောင်းတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မရှိပါနဲ့ကိုစည်သူရယ်”

ကိုစည်သူက ခေါင်းမော်ကာ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ကိုရွှေသွေးကပါ လိုက်ရယ်နေ၏။

“နီနီလေး ဒီမျက်မှန်ဝယ်တော့ ဘယ်လောက်ပေးရလဲဟင်”

“သုံးထောင်ငါးရာ”

“ဪ... ကျွန်တော်ပျောက်သွားတဲ့မျက်မှန်ကိုရော ဘယ်လောက်တန်မယ်ထင်သလဲ”

“နီလေးဘယ်သိပါ့မလဲ၊ တန်ဖိုးတော့ရှိမှာပေါ့”

“တန်ဖိုးက လေးရာဗျ၊ လေးရာ”

“ရှင်...”

“အဲဒါမန္တလေးမှာသင်္ဘောကပ်တုံးက ဝယ်ထားတဲ့မျက်မှန်၊ လေးရာပဲပေးရတာနီနီလေး၊ အပေါစားမျက်မှန်ပါ၊ နီနီလေးပြန်ဝယ် ပေးတာက အကောင်းစား၊ အဲဒါကြောင့် တန်ဖိုးကွာမယ်လို့ပြောတာ”

“ဟောတော့-”

“မျက်မှန်တွေက အပြင်ပန်းကြည့်ရင်အတူတူပဲ၊ သာမန်လူဆို မခွဲတတ်ဘူး၊ အပေါစားလုပ်ရောင်းတဲ့မျက်မှန်တွေကိုလည်း အ ကောင်းစားလို့ထင်ရတာပဲ”

“အဲဒီတော့ မင်းလိုအပေါစားဝယ်တပ်တဲ့ကောင်တွေအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ၊ မသိတဲ့လူတွေက အကောင်းစားလို့ ထင်ရော”

ကိုရွှေသွေးက ကိုစည်သူကိုချွတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ တပ်တဲ့လူအပေါ်မှာလည်း မူတည်သေးတယ်ကွ၊ ငါလိုဥပမိရုပ်ကောင်းတဲ့လူတပ်လို့ အထင်ကြီးခံရတာ၊ မင်းလိုကောင်တပ်ရင် သောင်းကျော်တန်ကိုတောင် တစ်ရာတန်လောက်ပဲအထင်ခံရလိမ့်မယ်”

ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ကတော့ ကိုစည်သူတို့နှင့် အတော်ကြာစကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မြစ်ကမ်းစပ်တွင် သစ်သားဖြင့် ညောင်ပင်ကြီးကိုပတ်ဝိုင်း၍ ရိုက်ထားသော ခုံဝိုင်းကြီးပေါ်မှာထိုင်ကာ စကားပြောကြခြင်းဖြစ် သည်။

မြစ်ထဲက လေကလေးများက တဟူးဟူးတိုက်လျက်ရှိသည်။ ကိုစည်သူနှင့်စကားပြောနေသောနီနီလေးအသွင်မှာ ပျော်ရွှင်တက် ကြနေပေ၏။

စကားပြောကြရင်း... ကိုစည်သူနှင့်နီနီလေးတို့က တစ်ဝိုင်း၊ ကိုရွှေသွေးနှင့်မညိုနွဲ့တို့က တစ်ဝိုင်းဖြစ်သွားသည်။ ကိုရွှေသွေးက သူဖတ်သည့်သိုင်းဝတ္ထုများအကြောင်းကိုပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနေရာမှာတော့ ကိုရွှေသွေးတို့ ကိုစည်သူတို့နှင့်... မညိုနွဲ့တို့ နီနီလေး တို့ အကြိုက်ချင်းမတူပါ။

မညိုနွဲ့နှင့်နီနီလေးက အချစ်ဝတ္ထုကိုမှ မိန်းကလေးစာရေးဆရာရေးသောဝတ္ထုကို ရွေးဖတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုစည်သူကတော့ ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်သူဖြစ်နေသည်။

မညိုနွဲ့က ကိုရွှေသွေးနှင့်စကားပြောရင်းမှ နီနီလေးတို့စကားဝိုင်းကိုနားစွင့်နေမိသည်။

ကိုစည်သူက သူ့အကြောင်းတွေပြောပြနေသံကိုကြားရသည်။ သင်္ဘောသားအတွေ့အကြုံများ၊ သူ့မိသားစုအကြောင်းများ၊ နီနီ လေးကလည်း အိမ်အကြောင်းကိုပြောပြနေသည်။ ဆယ်တန်းဖြေထားသည့်အကြောင်း၊ ရှေ့အပတ်ထွက်တော့မည်အောင်စာရင်းအတွက် ရင်ခုန်နေရသည့်အကြောင်းတွေ ပြောနေသံကြားရသည်။

မညိုနွဲ့က ကိုရွှေသွေးနှင့်စကားပြောနေသော်လည်း ကိုစည်သူကိုသာ မသိမသာလှမ်းအကဲခတ်နေမိသည်။ မညိုနွဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုစည်သူနှင့်နီနီလေးတို့ဆက်ဆံရေးက သာမန်ထက်ထူးနေတယ်လို့ထင်နေမိပေသည်။

+ + + + +

ထိုအခေါက်က ကိုစည်သူတို့သင်္ဘော ဒီမြို့ဆိပ်ကမ်းတွင် သုံးရက်ကြာဆိုက်ကပ်သွားသည်။

သုံးရက်လုံး စာအုပ်လာငှားကာ နီနီလေးတို့နှင့်ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စကားစမြည်ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးနေ့မှာ နွယ်နီလိုလိုတို့အိမ်ရှေ့နားအထိလမ်းလျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။

အိမ်နှင့်နီးသည်တွင် မညိုနွဲ့က သူတို့ကိုပြန်ခိုင်းရ၏။

“ကိုစည်သူ၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကလူကြီးတွေက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့အသိအကျွမ်းလုပ်တာမကြိုက်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့အတူတူလာတာမြင်ရင် အဆူခံရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့သွားနှင့်ပါရစေတော့နော်”

မညိုနွဲ့စကားကြောင့် နီနီလေးက ကိုစည်သူကိုအားနာသလို ကြည့်နေသည်။ တကယ်တော့ မမညိုစကားလည်း မှန်ပါသည်။ ဖေဖေမေမေတို့မြင်လျှင် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်နေတာ ကြိုက်မည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သင်္ဘောသားတွေနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တာကို ပိုပြီးမကြိုက်ကြလိမ့်ဦးမည်။

“ရပါတယ်မညိုနွဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကနေပဲ လှည့်ပြန်ပါ့မယ်၊ နီနီလေးတို့အိမ်က ဘယ်အိမ်လဲဟင်”

နီနီလေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းက နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကိုလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဪ... အိမ်လေးကနေချင်စရာလေးပဲ၊ ခြံဝင်းအကျယ်ကြီးပဲနော်၊ ခြံထဲမှာလည်း အပင်မျိုးစုံနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ- ကျွန်တော်တို့သွားဦးမယ်ဗျာ၊ နက်ဖြန်ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောအောက်ဖက်ကိုစုန်ဆင်းတော့မယ်၊ ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မယ်တော့မသိသေးဘူး၊ ပြန်ရောက်မှ စာအုပ်ဆိုင်မှာဆုံကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကိုစည်သူ”

“ဪ... ရှေ့အပတ် နီနီလေးတို့ အောင်စာရင်းတွေထွက်တော့မှာနော်၊ အောင်ပါစေလို့ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ”

နီနီလေးတို့ အိမ်ဆီလျှောက်လာတော့ ကိုစည်သူတို့က ထိုနေရာမှာပင်ရပ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ထဲကိုဝင်ခါနီးမှာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရပ်နေကြဆဲ။

“ဟင်- ကိုစည်သူတို့က နီလေးတို့ကို ခုထိရပ်ကြည့်နေတုံးပါလား”

+ + + + +

နောက်တစ်ပတ်အကြာ တနင်္လာနေ့မှာ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းများထွက်ပါသည်။

နီနီလေးနှင့်မညိုနွဲ့သည် မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် အိမ်မှ စက်ဘီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စက်ဘီးကို မညိုနွဲ့ကနင်း၍ နီနီလေးက နောက်ခုံမှထိုင်၍ပါလာခဲ့၏။ နဂိုကမှ အင်အားနည်းသောနီနီလေးသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေရ၍ စက်ဘီးကိုနင်းနိုင်မည်ဟုတ်ပေ။

မနက်ခြောက်နာရီအချိန်တွင် အထကကျောင်းထဲ၌ အောင်စာရင်းများကပ်မည်ဖြစ်၏။ နီနီလေးတို့လိုပဲ ကျောင်းကိုအောင်စာရင်းကြည့်အောင်လာကြသည်ကျောင်းသားတွေနှင့် လမ်းမှာဆုံကြသည်။ တချို့ကလည်း ရယ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ တချို့ကတော့ အအောင်အကျအတွက် စိုးရိမ်နေဟန်ဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်မျက်နှာတည်တည်။ နီနီလေးသည်လည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေသည့် အထဲတွင် ပါပါသည်။

ကျောင်းကိုရောက်တော့ အောင်စာရင်းမကပ်သေး၍ အောင်စာရင်းထုတ်ပြန်မည်နေရာအနီးမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ တွတ်ထိုးဆူညံနေကြလေသည်။

ထိုစဉ်... မျှော်လင့်မထားပဲ ကိုစည်သူကို တွေ့လိုက်ရ၍ နီနီလေးရော မညိုနွဲ့ပါ အံ့ဩသွားကြလေသည်။ ကိုစည်သူနှင့်အတူ ကိုရွှေသွေးလည်း ပါလာလေ၏။

“ဟင်- ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ ကိုစည်သူတို့က”

“ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော ညက ဒီနားကဆိပ်ကမ်းမှာကပ်တယ် မညိုနွဲ့၊ ဆန်အိတ်တွေလာချတာ၊ ဒီမနက်အောင်စာရင်းထွက်မယ်ဆိုတာ သိလို့ နီနီလေးတော့ လာကြည့်မှာပဲဆိုပြီး အစောကြီးထလာတာ”

ထိုစဉ်မှာပဲ... ခြောက်နာရီထိုးကာ အောင်စာရင်းများကပ်ထားသောဘလက်ဘတ်ကြီးကို သံဇောနောက်ကျောတွင် လာချလိုက်သည်။ ကျောင်းသားများ စုပြုံတိုးဝှေ့ကာ ကြည့်ကြလေ၏။ နီနီလေးတို့လို မိန်းကလေးများ တိုးလို့မပေါက်နိုင်ပါ။

“နီနီလေးခုံနံပါတ်ပြော၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပေးမယ်”

နီနီလေးက ခုံနံပါတ်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

“နာမည်က နွယ်နီလိုင်နော် ကိုစည်သူ၊ နီနီလေးမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်”

ကိုစည်သူက လူအုပ်ကြားထဲတိုးဝင်သွားသည်။ အရပ်ရှည်သူမို့ သိပ်တိုးစရာမလိုပဲ ခြေဖျားထောက်ကျော်ကြည့်ရုံဖြင့် မြင်ရလေသည်။

နီနီလေးက ရင်ခုန်စွာဖြင့်စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။

ကိုစည်သူပြန်ထွက်လာပြီး

“အောင်တယ်နီနီလေး၊ ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာတောင်ပါသေးတယ်၊ ရူပဗေဒတဲ့”

“အို...”

နီနီလေးက ရင်ပတ်ကိုဖိပြီးရေရွတ်လိုက်ကာ မျက်ရည်များကျလာလေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာနီနီလေးရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မညိုနွဲ့က နီနီလေးပခုံးကိုသိုင်းဖက်ရင်းပြောလိုက်သည်။

မညိုနွဲ့သိုင်းဖက်လိုက်စဉ်မှာပင် နီနီလေးသည် မိုက်ကနဲဖြစ်ကာ လဲကျမလိုဖြစ်သွားလေ၏။ မညိုနွဲ့က ဖမ်းထိမ်းထားလိုက်ရသည်။

“အို... နီနီလေး”

နီနီလေး လဲကျမသွားသော်လည်း မညိုနွဲ့ပခုံးကိုမှီကာ အသက်ကိုခက်ခက်ခဲခဲရှူနေသည်။ မျက်လုံးများက ပွင့်မလာ။

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူ... သူ... ဒီလိုပဲကိုစည်သူ၊ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားရင် ဖြစ်တတ်တယ်၊ ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာရှူဆေးဗူးပါတယ်ကိုစည်သူ၊ ဖွင့်ယူလိုက်ပါ”

မညိုနွဲ့က လက်မအား၍ ဂျိုးကြားမှာညှပ်ထားသောပိုက်ဆံအိတ်ကိုရည်ရွယ်၍ပြောလိုက်သည်။

ကိုစည်သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလှမ်းယူကာ အတွင်းမှရှူဆေးဗူးကိုထုတ်လိုက်၏။ ဗူးအဖုံးကိုဖွင့်ကာ နွယ်နီလိုင်းနှာခေါင်းတွင် တေ့ပေးလိုက်သည်။

နွယ်နီလိုင်း သတိပြန်လည်လာသည်။

“နီနီလေး၊ သတိရပြီလား၊ ဝမ်းသာစရာသတင်းကိုများများ”

“အို... နီလေး အားနာလိုက်တာ၊ နီလေးဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ခုတလောပိုဆိုးလာတယ်ကိုစည်သူ”

“တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်ပြီး အနားယူလိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်လား”

ကိုရွှေသွေးက ဝင်၍အကြံပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာသွားထိုင်ရအောင်၊ နီနီလေးလည်း အနားယူရင်းပေါ့၊ နီနီလေးစာမေးပွဲအောင်လို့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့တစ်ခုခုကျွေးပါရစေ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ နီလေးကကျွေးရမှာလေ”

“ကဲလေ... ဘယ်သူပဲကျွေးကျွေးပါ၊ ဆိုင်ကိုသာသွားကြပါစို့၊ နီနီလေးလျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

“ကျွန်မတွဲခဲ့ပါမယ်၊ ဟို... စက်ဘီးကိုသာ”

“ရွှေသွေး၊ သူတို့စက်ဘီးကို မင်းတွန်းခဲ့ကွာ”

“ဟေ... အေး... ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်မိချိန်တွင် မညိုနွဲ့က နီနီလေးတွင် မွေးရာပါနှလုံးရောဂါရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

(၄)

“ဓာတ်ပုံနဲ့စာကို မမည့်သိမ်းလိုက်တော့မယ်နော်၊ နီနီလေး”

“ဓာတ်ပုံသိမ်းလိုက်ပေမယ့် ကိုကိုက နီလေးအိပ်မက်ထဲအထိ လာနေဦးမှာပါ မမည့်ရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ နီနီလေးလည်း အိပ်လိုက်တော့၊ ညဉ့်နက်ပြီ၊ နီနီလေးအိပ်ပျော်တဲ့အထိ မမည့်စောင့်နေပေးမယ်နော်”
မည့်နွဲ့က နီနီလေးကိုချော့မော့ကာ ဓာတ်ပုံနှင့်စာကို အံ့ဆွဲထဲ ထည့်၍သိမ်းလိုက်သည်။

“လာ- နီနီလေး”

မည့်နွဲ့က ထိုင်နေသောနီနီလေးကို အသာအယာဆွဲထူလိုက်သည်။

“ခဏလေးမမည့်၊ နီလေး ပြတင်းပေါက်ကနေ မြစ်ထဲကိုကြည့်ပါရစေဦး”

“မကြည့်ပါနဲ့တော့ကွယ်၊ ဘာမှမမြင်ရတော့ပါဘူး၊ မှောင်နေပြီဥစ္စာ”

“လသာနေတာပဲမမည့်ရယ်၊ ခဏလေးပါ”

နီနီလေးက ဝရံတာတွင်သွားရပ်သည်။

အိမ်အပေါ်ထပ် နီနီလေးအခန်းထဲမှကြည့်လျှင် ရောဝတီမြစ်ကြီးကို အလျားလိုက်မြင်ကွင်းကျယ်ကျယ်မြင်နေရပါသည်။ နေ့လည်ခင်းဆိုလျှင်ဖြင့် မြစ်အတွင်းသွားလာနေသော လှေသင်္ဘောများကိုရှင်းလင်းစွာမြင်ရတတ်ပါသည်။

ယခုလို လသာညမှာတော့ လရောင်က မြစ်ပြင်ပေါ်ဖြန်းကျနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေပြင်တွင်လှိုင်းဂယက်ထလိုက်သည့်အခါ ငွေရောင်တဖြတ်ဖြတ်လူးသွားတတ်ပေသည်။

မြစ်ပြင်သည် ညင်သာတိတ်ဆိတ်စွာစီးဆင်းနေပေ၏။

“ကဲ- နည်းနည်းအေးလာပြီနီနီလေး၊ မမည့်တံခါးပိတ်လိုက်တော့မယ်နော်”

မည့်နွဲ့က မှန်တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။

တံခါးပိတ်ပြီး နီနီလေးကို ပခုံးမှဖက်ကာ အိပ်ရာဆီခေါ်လာလိုက်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာအိပ်စေပြီးမှ ခြင်ထောင်စများကို မွေ့ရာအောက်ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီး... ကုတင်ဘေးစွန်မှာထိုင်ရင်း နီနီလေးအိပ်သည်အထိစောင့်နေလိုက်သည်။

“မမည့်”

“နီနီလေး”

“ကိုကိုကလေ... မနေ့က နီလေးကိုလာခေါ်တယ် သိလား”

“အို...”

“ဒီတစ်ခါလာခေါ်ရင်တော့ နီလေးလိုက်သွားလိုက်တော့မယ် မမည့်ရယ်”

“အိပ်တော့နီနီလေးရယ်၊ အိပ်တော့ အိပ်မှ နီနီလေးကိုကိုနဲ့ တွေ့ရမှာမို့လား၊ အိပ်ပါတော့ကွယ်”

မည့်နွဲ့က ခြင်ထောင်ထဲဝင်လိုက်ပြီး နီနီလေးနဖူးကိုသပ်ပေးကာ ချော့ချော့မော့မော့ပြောလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် နီနီလေးအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်ပျော်နေသောနီနီလေးမျက်နှာမှာ အပြစ်ကင်းစင်စွာချောမောပြေပြစ်လှပေ၏။ ဩော်... တကယ်တော့ ငါ့ညီမလေးဟာ တကယ်ကို အရိုးခံလေးပါလား။ ဒီလိုဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ညီမလေးကိုမှ ကံကြမ္မာက ရက်စက်လှတယ်ကွယ်။

မည့်နွဲ့က နီနီလေးကိုကြည့်ရင်းသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

နီနီလေးအခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ကာ ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်ရောက်သည်အထိ မည့်နွဲ့အတွေးများက ပြတ်မသွား။

နီနီလေးကို သနားနေမိသည်။

အဖြစ်ဟောင်းများက မည့်နွဲ့အတွေးထဲဝယ် စိကာစဉ်ကာ ပေါ်လာလေ၏။

+ + + + +

နွယ်နီလိုင်းနှင့်ကိုစည်သူတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သူတို့ချစ်သူသက်တမ်းမှာ အကြာကြီးတော့မဟုတ်လိုက်။

သို့သော်... မေတ္တာထုထည်ကို အချစ်သက်တမ်းနှင့်နှိုင်းယှဉ်၍ မရပါ။

ကိုစည်သူနှင့်နီနီလေးတို့ချစ်သူဘဝမှာလည်း ရိုးရိုးလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံတိုင်း မညိုနွဲ့က ဘေးမှအမြဲပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ... ကိုရွှေသွေးလည်း လိုက်လာတတ်ပါသည်။

ကိုစည်သူတို့သဘောက တစ်လမှတစ်ခေါက်... အများဆုံး နှစ်ခေါက်လောက်သာ မြို့ဆိပ်ကမ်းမှာလာကပ်တတ်သည်မို့ ချစ်သူ နှစ်ဦး တွေ့ဆုံချိန်က သိပ်မများခဲ့ပါချေ။

နောက်ပိုင်းတော့ အိမ်မှသိမည်စိုး၍ မြို့တောင်ဖက်က ပတ္တမြားမျက်ရှင်ဘုရားမှာချိန်းရသည်။ မညိုနွဲ့ကပဲ စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ မညိုနွဲ့အနေဖြင့် နီနီလေးကိုထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်တာဝန်ရှိသည်။ တကယ်တော့လည်း မညိုနွဲ့ ဒီအိမ်မှာနေနေတာကိုက နီနီလေးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ကအဓိကအနေဖြင့် လာနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မေမေစောတို့က မညိုနွဲ့ကိုစိတ်ချစွာအပ်နှံထားသည်အတွက် မညိုနွဲ့မှာ ပိုပြီးတာဝန်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်... ကိုယ့်မျက်စိ ကွယ်ရာမှာ စိတ်ပူပန်နေရမယ့်အစား မျက်စိရော့မှာပင် ထိမ်းထိမ်းသိမ်းသိမ်းဖြစ်စေရန်အတွက် မညိုနွဲ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါကာ သူတို့နှစ် ယောက်တွေ့ဖို့ကို စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

မညိုနွဲ့က ကိုစည်သူနှင့်နီနီလေးကို ပတ္တမြားမျက်ရှင်ဘုရားက ပန်းခြံထဲတွင်သာထိုင်စေသည်။ သူမက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှစောင့် ကြည့်နေသည်။ စောင့်ရင်းက ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုဖတ်နေတတ်သည်။

နီနီလေးမှာချစ်သူရှိနေကြောင်းကိုတော့ အိမ်ကသိလို့မဖြစ်သေးပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ရုံသာမက ရောဂါသည်လေးဖြစ် သော နီနီလေးကို သူမိဘတွေက ခုထိ ကလေးလို့ပဲမှတ်ယူနေကြတုံးဖြစ်သည်။ နီနီလေးရည်းစားထားတာကို မညိုနွဲ့ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပေး နေတယ်ဆိုတာ သိရင်တော့ မညိုနွဲ့ပါ အရိုက်ခံရရုံမက အိမ်ပေါ်ကပါဆင်းရဲပါလိမ့်မည်။

မညိုနွဲ့မိခင်သည် နီနီလေးမိခင်ဒေါ်စောမြင့်၏အစ်မအရင်းဖြစ်ပါသည်။ မညိုနွဲ့မှာ မိဘနှစ်ပါးဆုံးသွားတော့ အဒေါ်ဒေါ်စော မြင့်က ခေါ်ယူမွေးစားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မညိုနွဲ့က နီနီလေးအဖေဦးဘလိုင်းကို ဖေဖေလိုင်းဟုလည်းကောင်း၊ မိခင်ဒေါ်စောမြင့်ကို မေမေစောဟုလည်းကောင်းခေါ်သည်။ မညိုနွဲ့မှာတွယ်တာစရာဆို၍ သည်မိသားစုသာရှိသောကြောင့် နီနီလေးကို ညီမအရင်းလေး လိုချစ်သည်။

ရွာမှနေတုံးက ခုနစ်တန်းအထိ မညိုနွဲ့ကျောင်းနေဖူးသည်။ စတန်းတက်မယ့်နှစ်မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံးဆုံးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဒေါ်ဒေါ်စောမြင့်က မြို့ကိုအပြီးခေါ်လာတော့ မညိုနွဲ့ ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်တော့ချေ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ပညာရေးမှာ မထွန်း ပေါက်နိုင်မှန်းသိ၍ မညိုနွဲ့က ကျောင်းဆက်နေလိုစိတ်မရှိတော့ချေ။

မညိုနွဲ့ ဒီအိမ်ကိုရောက်တော့ နီနီလေးက သုံးတန်းကျောင်းသူလေးပဲရှိသေးသည်။ နီနီလေးကိစ္စဝိစ္စတွေအားလုံးကို ထို အချိန်ကတည်းက ခိုင်ခံ့လုပ်ပေးခဲ့သောမညိုနွဲ့သည် နီနီလေးကို ညီမရင်းချာလိုချစ်မိတာမဆန်းပေ။

ကိုစည်သူနှင့်ချစ်ကြိုက်ကြတော့ မညိုနွဲ့ အစပိုင်းတွင် တားမြစ်ချင်သည်။ ကိုစည်သူ သဘောသားဖြစ်နေခြင်းက မညိုနွဲ့စိတ် ကို စနောင့်စနင်းဖြစ်စေခဲ့သည်။ သဘောသားဆိုသောလူတန်းစားသည် မြစ်ကမ်းစပ်နဘေးမှမြို့ရွာမှလူထုအမြင်တွင် လူရှုပ်လူပွများ အဖြစ်မြင်ကြသည်။ အလုပ်သဘောအရ ကမ်းစပ်တစ်ခုကတစ်ခု လှည့်လည်သွားလာနေရသူများဖြစ်ရာ အိမ်ထောင်ရှိသူများပင် သား မယားနှင့်အတူမနေရ၍ လေလွင့်ခြင်းများရှိတတ်ရာ လူပျိုလူလွတ်များအဖို့ ပြောစရာမလိုတော့ပေ။

တချို့သဘောသားများမှာ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုတွင်တစ်ယောက် တရားဝင်ဇနီးမယားများထားတတ်ကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းမြို့များတွင် သဘောသားနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ကိုယ်ဝန်ရှိချိန်တွင် သဘောထွက်သွားသောသဘောသား ပြန်မလာတော့သည်အဖြစ်နှင့်ကြုံရသော မိန်းကလေးပေါင်းများစွာရှိပါသည်။ သားသမီးရပြီးသားဖြစ်လျှင်ပင် သူတို့ပစ်ပြေးသွားပါက ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူတို့ဇာတိ အသိုင်းအဝိုင်း ဆိုသည်မှာလည်း သူတို့ပါးစပ်ထဲမှာသာရှိကြသည်။ တကယ်တန်းပစ်ပေးသွားပြီဆိုလျှင် ဘယ်ကိုလိုက်မလဲ။

ဒါတွေကြောင့်... မညိုနွဲ့က နီနီလေးအတွက်စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နီနီလေးက အတွေ့အကြုံမရှိ၊ ငယ်ရွယ်သေးသူဖြစ် ရုံမက... ရောဂါသည်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်... မညိုနွဲ့သည် နီနီလေးကိုမျက်စိအောက်ကအပျောက်မခံခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစည်သူမှာ နီနီလေးထက် အသက်ငါးနှစ်လောက်ပိုကြီးပါသည်။ ဒီအသက်အရွယ်လူငယ်တစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်သည် လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အိမ်ထောင်သည်မဟုတ်တောင် ချစ်သူရည်းစားရှိပြီးသူလည်းဖြစ်နိုင်ပါသေး၏။

ထို့ကြောင့်... ကိုစည်သူနှင့်ချိန်းတွေ့သမျှ အနီးအနားမှ အမြဲစောင့်ရှောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုစည်သူကိုအကဲခတ်ရတာကတော့... အပြောအဆိုအမူအရာ အနေအထိုင်များကိုထောက်ချင့်၍ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း၊ ရမ်းရမ်း ကားကားထဲက မဟုတ်ဖူးလို့ထင်မိသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောပြတဲ့သူ့အကြောင်းများကို နီနီလေးကတစ်ဆင့် ပြန်ကြားရပါသည်။

“ကိုကိုတို့က မောင်နှမသုံးယောက်ရှိတာတဲ့၊ အဖေအမေဆုံးသွားပြီ၊ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပဲအိမ်ထောင်ကျသေးတာတဲ့မမညို၊ ကိုကိုက အခုပြည်တွင်းသင်္ဘောလိုက်နေတာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံရအောင် လိုက်နေတာတဲ့၊ ပြီးရင် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်တက်မှာတဲ့၊ သိလား၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတစ်ခေါက်ပြန်လာပြီးရင် သူ့ဖက်ကလူကြီးတွေခေါ်ပြီး နီနီလေးကိုလာတောင်းမယ်တဲ့ မမညို”

နီနီလေးကတော့ ကိုစည်သူနဲ့ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့အတွက် မိုးမမြင် လေမမြင်ပျော်နေပါသည်။ ဒီအတိုင်းပဲ တစ်သက်လုံးပျော်ရွှင်သွား နိုင်ပါစေလို့ မညိုနဲ့ဆုတောင်းပါသည်။

+ + + + +

နီနီလေးတို့အမှတ်စာရင်းတွေသိရပြီ။ နီနီလေးရမှတ်များမှာ အများကြီးမဟုတ်သလို၊ နည်းနည်းလေးလည်းမဟုတ်ပေ။

အောင်စာရင်းထွက်ခါစက နီနီလေးကို အမှတ်မီရာ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တစ်ခုခုကိုပို့ဖို့ မိဘများကဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ တကယ် တန်း နီနီလေးကို မိဘအရိပ်နဲ့ခွဲပြီး အဝေးကိုလွှတ်ထားရမည်ဆိုတော့ ဦးဘလှိုင်ရော၊ ဒေါ်စောမြင့်ပါစိတ်မချကြတော့ချေ။

“သမီးလေးက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ မေမေတို့စိတ်မချဘူးကွယ်၊ အဝေးသင်တက်ရင်လည်း ဘွဲ့တစ်ခုရမှာပဲသမီး၊ သမီးအတွက် ဘွဲ့ရလို့အလုပ်လုပ်စရာလည်း လိုတာမှမဟုတ်တာ၊ မေမေတို့မျက်စိအောက်မှာပဲနေပါကွယ်နော်”

“ရပါတယ်မေမေ၊ သမီး အိုးမကွာအိမ်မကွာ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပဲတက်ပါတော့မယ်၊ သမီးလည်း မေမေတို့နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

နီနီလေးဆီက အလွယ်တကူသဘောတူစကားကိုကြားလိုက်သည်အခါ ဒေါ်စောမြင့်အံ့ဩသွားလေသည်။ အမေက တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ နီနီလေးပူဆာလိမ့်မည်ဟုထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့...

“နီလေးကျောင်းသွားတက်နေရင် ကိုကိုနဲ့တွေ့ရချိန်နည်းသွားမှာပေါ့၊ ခုတောင် ကိုကိုတို့သင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းလာကပ်မှတွေ့ရတာ လေ၊ ကျောင်းဆက်မတက်တာပဲကောင်းပါတယ်မမညိုရယ်၊ နော်”

အချစ်၏ဆွဲငင်အားများပါတကား။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း စာအုပ်အငှားဆိုင်ကိုသွားလျှင် ကိုစည်သူတို့မြန်ဒီသင်္ဘောကြီးများ ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာ မှာ ကပ်ထားလေမလားလို့ မျှော်ကြည့်ရတာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။

သည်လိုနှင့် ကိုစည်သူနဲ့နီနီလေးတို့အချစ်ရေးမှာ ဖြောင့်ဖြူးနေခဲ့ပါသည်။

မညိုနဲ့စိုးရိမ်သလို ကိုစည်သူ နီနီလေးကို ပစ်သွားပါစေနဲ့၊ နီနီလေးအပေါ်တန်ဖိုးထားပါစေလို့ ဆုတောင်းရသည်။

မညိုနဲ့စိုးရိမ်မှုများက ကိုစည်သူဖက်ကိုသာမဟုတ်။ နီနီလေး၏ကျန်းမာရေးကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ နီနီလေးမှာ နှလုံး ရောဂါဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ သူမ သိပ်အလေးအနက်ထားနေသောအရာတစ်ခု မမျှော်လင့်မထင်မှတ်တာတွေ၊ မရည်ရွယ်တာ တွေဖြစ်လာပါက ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

သို့သော်...

+ + + + +

ကံကြမ္မာက ကိုစည်သူနှင့်နီနီလေးကို ခွဲလိုက်ပါသည်။

အဲသည်အခေါက်က ကိုစည်သူတို့သင်္ဘော သူတို့မြို့ကိုရောက်မလာတာ အတော်ကြာသွားသည်။ တစ်လလောက်ပင်ကြာ သွားခဲ့ပါသည်။

နီနီလေးလွမ်းလှပြီ။ သင်္ဘောနှင့် ဘယ်ဆီဘယ်ဆိပ်ကမ်းရောက်နေမှန်းမသိသူကို စာထည့်လို့လည်းမရ၊ ဖုန်းဆက်လို့လည်း မရပါ။

ကိုစည်သူဖက်ကဆက်သွယ်နိုင်သော်လည်း နီနီလေးမိဘများ သိမည်စိုး၍ ဆက်သွယ်လို့မဖြစ်ပေ။
ညနေတိုင်း ဆိပ်ကမ်းတလျှောက် မျှော်မျှော်ကြည့်ရင်းနှင့် နီနီလေးတစ်ယောက် သက်ပြင်းတချချဖြစ်ခဲ့ရသည်။
တစ်လကျော်ပြီးသော တစ်နေ့တွင်တော့...

မြန်ဒီသင်္ဘောကြီးကို ဆိပ်ကမ်းမှာတွေ့ရပါပြီ။

ဆိုက်မယ်ဆိုက်လာတော့ နီနီလေးတို့အိမ်ရှေ့တည်တည်က ဆိပ်ကမ်းမှာ လာကပ်ထားပေသည်။

နီနီလေးနှင့်မညိုနွဲ့တို့ ညနေမစောင်းမီခပ်စောစောပင် ငှားထားသောစာအုပ်ကလေးတွေကိုပိုက်လျှက် အိမ်မှထွက်ခဲ့ကြသည်။

စာအုပ်ဆိုက်တန်းမသွားသေးပဲ မြစ်ကမ်းပါးထိပ်မှာ ရပ်နေကြသေးသည်။ ထိုနေ့ကျ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကခုတ်တန်းမှာလည်း ထိုင်စောင့်နေကြသေးသည်။

သင်္ဘောပေါ်က နီနီလေးတို့မသိသူများ ဆင်းလာကြသော်လည်း ကိုစည်သူကိုရော ကိုရွှေသွေးကိုပါ မတွေ့ရပါ။

အချိန်ကုန်တော့ စာအုပ်အငှားဆိုက်ကိုသွားလိုက်ရသည်။ ကိုစည်သူပေါ်လာနိုးဖြင့် စာအုပ်တွေကို ဖိမ်ဆွဲပြီးရွေးနေသေးသည်။

အမှောင်ထုသန်းသည်အထိ ကိုစည်သူပေါ်မလာပေ။

အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ရာလမ်းတွင် နီနီလေးက ဆိပ်ကမ်းမှာကပ်ထားသော မြန်ဒီသင်္ဘောကြီးကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်ရှိနေ၏။

ကိုစည်သူဘာလို့ဆင်းမလာပါလိမ့်၊ ကိုရွှေသွေးကိုလည်း မတွေ့ရပါလား။

ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိများဖြင့် နီနီလေးအိပ်မရဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

+ + + + +

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ... မညိုနွဲ့ဈေးကိုသွားတော့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုက်မှာ မုန့်ဟင်းခါးစားနေသောကိုရွှေသွေးကိုမြင်လိုက်သည်။
ကိုရွှေသွေး ဘေးမှာ အခြားသောသင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ပါနေ၍ မညိုနွဲ့က နှုတ်ဆက်ဖို့ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ထိုစဉ်... မညိုနွဲ့ရှိသည်ဖက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သော ကိုရွှေသွေးသည်လည်း မညိုနွဲ့ကိုမြင်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။
သို့သော်... ကိုရွှေသွေးက ချက်ချင်းပင်မျက်နှာလွှဲသွားလေသည်။

မညိုနွဲ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ကနဲဖြစ်သွားရ၏။ စိတ်ထဲကထင်တာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။

သို့သော်... ထိုအကြောင်းကို အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နီနီလေးကို ပြန်ပြောမပြုဖြစ်ပါ။ နီနီလေးက အတွေးခေါင်တတ်
သည်အတွက် တွေးမိတွေးရာတွေးပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေမည်စိုးသောကြောင့်ပင်။

ညနေပိုင်းမှာ စာအုပ်ဆိုက်သွားတော့လည်း ကမ်းစပ်ကနေ သင်္ဘောပေါ်ငေးကြည့်နေမိကြသေး၏။ ကိုစည်သူရော ကိုရွှေသွေး
ရော၊ အရိပ်အယောင်ပင်မမြင်ရ။ သင်္ဘောပေါ်ကဆင်းလာသော သင်္ဘောသားတချို့ကိုတွေ့ရသော်လည်း မညိုနွဲ့တို့မှာ မေးရဲသည်သတ္တိ
မရှိချေ။

ထိုနေ့ကလည်း စာအုပ်ဆိုက်ကအကြာကြီးစောင့်သည်တိုင် ကိုစည်သူ ပေါ်မလာ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

+ + + + +

စိတ်အားငယ်တတ်သောနီနီလေးကတော့ ထိုညမှာပင် ငိုနေပြီ။

“မမညိုရယ်... ကိုကိုတစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တယ်၊ နီလေးအိပ်မက်တွေလည်းမကောင်းဘူး”

မညိုနွဲ့မှာ ဘာမှပြန်ဖြေရာမရှိ။ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ မနက်က ကိုရွှေသွေးဈေးထဲမှာမျက်နှာလွှဲသွားတာ
တကယ်ပဲလား။ မညိုနွဲ့ကို မမြင်တာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုရွှေသွေးပါလာတာတော့ သေချာနေပြီ။ ကိုစည်သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင်တောင် ကိုရွှေသွေး
သတင်းလာပေးဖို့ကောင်းပါသည်။ ကိုရွှေသွေးကမ်းပေါ်တက်မလာပုံက တမင်ရှောင်နေသလိုဖြစ်နေသည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာလေ... ကိုကိုက လှေလေးတစ်စင်းကိုလှော်ပြီး ထွက်သွားတယ်၊ နီလေးက ကိုကိုရေ... ကိုကိုရေ...လို့ နောက်
ကနေခေါ် တာကိုပြန်လှည့်မကြည့်ဘူး”

“အိပ်မက်ဆိုတာ မက်ချင်ရာမက်တာပဲကွယ်၊ အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့၊ မနက်ဖန်တော့... သင်္ဘောပေါ်ကဆင်းလာတဲ့
တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးဖြစ်အောင်မေးကြည့်တော့မယ်ကွယ်၊ နီနီလေး... အိပ်တော့နော်”

နီနီလေးက အပေါ်ထပ်ပြတင်းမှနေ၍ မြစ်ထဲက မြန်ဒီသင်္ဘောကြီးဆီလှမ်းကြည့်နေသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ မီးများထိန်နေ အောင် ထွန်းထား၏။ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ထားစဉ်... ညဖက်မှာ မီးထွန်းတဲ့ထုံးစံမရှိပါ။ ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်နေကြပုံရသည်။

“အိပ်တော့နော် နီနီလေး၊ မနက်ဖန်ကျ မမညို မေးဖြစ်အောင် မေးပေးပါမယ်ကွယ်”

+ + + + +

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်... မြန်ဒီသင်္ဘောကြီးဆိုက်ကပ်ထားသည့်နေရာကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ သင်္ဘောကြီးမရှိတော့။ ညတွင်းချင်းပဲ ထွက်သွားလေသလား၊ မနက်အစောကြီးထွက်သွားလေသလားမသိပေ။ ညတုံးကရော... မနက်စောစောမှာ ရော... သင်္ဘောအဝင်အထွက်ဥသံတွေကြားမိပေမယ့် အခြားသင်္ဘောကြီးတွေလည်း အဝင်အထွက်ရှိနေ၍ မြန်ဒီထွက်သွားသံဟု မထင်မိချေ။

ဆိပ်ကမ်းမှာ မြန်ဒီကြီးကိုမတွေ့ရတော့သည့်အခါ... နီနီလေးမပြောနှင့်၊ မညိုနဲ့ပင် ရင်ထဲမှာဟာသွားရလေသည်။

“နေရာရွေ့ကပ်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ရောက်တာမှနှစ်ရက်ရှိသေးတာပဲ၊ ပြန်ထွက်သွားတာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဆိပ်ကမ်းတလျှောက် မမညိုတို့လိုက်ရှာကြတာပေါ့ကွယ်”

“တကယ်လားမမညို၊ ရှာပေးနော်၊ နီလေး ကိုကိုအတွက် သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ”

“အေးပါကွယ်၊ ညနေကျ စာအုပ်ဆိုင်သွားရင် စက်ဘီးယူသွားကြတာပေါ့၊ စက်ဘီးနဲ့ကမ်းစပ်တလျှောက် လိုက်ကြည့်ကြ မယ်လေ”

+ + + + +

ညနေပိုင်းမှာ စာအုပ်ဆိုင်ကိုသွားမည်ဟုအကြောင်းပြကာ စက်ဘီးဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

စာအုပ်ဆိုင်ကိုမသွားသေးပဲ ကမ်းနားတလျှောက်ကို လိုက်ကြည့် ကြ၏။

မြို့၏တောင်ဖက်အစွန်းမှမြောက်ဖက်အစွန်းအထိ မြစ်ကမ်းနားတလျှောက်လိုက်ကြည့်သော်လည်း မြန်ဒီ၏အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရပေ။

နောက်ဆုံး စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ စာအုပ်ဝင်အပ်ကြသည်။

သည်အခါမှ မညိုနဲ့တို့မျှော်လင့်မထားသောအဖြစ်နှင့်ကြုံရလေသည်။

“မညိုတို့အသိ စာအုပ်ငှားနေကျသင်္ဘောသားက မညိုနဲ့နီနီလေးအတွက် စာတစ်စောင်ပေးသွားတယ်”

အငှားဆိုင်က အစ်မကြီးကပြောရင်း အံ့ဆွဲထဲထည့်ထားသောစာကိုထုတ်ပေးသည်။

“ညကတည်းက လာပေးထားတာ၊ ညကိုးနာရီလောက်ကြီးလာပေးတာကွဲ့”

“စာလာပေးတာက ဘယ်သူ... ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကိုရွှေသွေးဆိုတဲ့လူ”

“အို...”

စာအုပ်ရွေးမနေတော့ပဲ တွေ့ရာမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကောက်ငှားခဲ့ကာ အမြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“နီလေးဖတ်ချင်လှပြီ၊ အိမ်ရောက်မှဖတ်ရင် မေမေတို့တွေ့သွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေပါ့မယ်၊ စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားလဲ နီလေးသိချင်လှပြီမမညို”

မညိုနဲ့က စက်ဘီးကို ထိုင်နေကျညောင်ပင်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ ညောင်ပင်အောက်ကခုံပိုင်းကြီးမှာထိုင်ရင်း စာကို ဖောက်လိုက်၏။

“နီလေး ရင်တုန်လိုက်တာ မမညိုရယ်”

“မမညိုဖတ်ပြမယ်နော်၊ စာက ကိုစည်သူလက်ရေးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရွှေသွေးရေးတာထင်တယ်”

“ဖတ်ပါမမညို”

မညိုနွဲ့နွဲ့နီနီလေး-

ဒီအကြောင်းကိုပြောဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အင်အား မရှိလို့ စာနဲ့ရေးခဲ့ပါတယ်ဗျာ။

အဖြစ်က အတော်ဆိုးပါတယ်။

ကိုစည်သူ ဆုံးသွားပြီမညို။

“အောင်မယ်လေး- မမညို၊ မမညို၊ ကိုကို ကိုကို”

စာနီဒါနိုးပိုင်းမှာပင် နီနီလေးတုန်လှုပ်စွာအော်လိုက်သည်။

“နီလေး၊ သတိထားမှပေါ့”

“ကိုကို ကိုကိုမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဟုတ်ပါ့မလား မမညိုရယ်၊ နီလေးမယုံဘူး”

“စာဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးမှရေလည်မှာပဲ၊ မမညိုဆုံးအောင်ဆက်ဖတ်ရမလား၊ နီလေးခံနိုင်ရည်ရှိရဲ့လား၊ မကြားရဲရင်မဖတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ သိချင်သေးတာပေါ့ မမညိုရယ်”

နီနီလေးက ငိုရှိုက်ရင်းပြောသည်။

“ကဲ- နီနီလေး၊ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး နားထောင်နော်၊ ဣန္ဒြေသိပ်မပျက်ပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ အိမ်ထဲကိုအဝင်ကောင်းအောင် ဟန်ဆောင်ပါဦး၊ မေမေစောတို့ရိပ်မိသွားရင်ခက်မယ်”

“စာသာဆက်ဖတ်ပါတော့ မမညို”

ရေနံချောင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောက ကမ်းမှာကပ်ထားပြီး ပစ္စည်းတွေချနေချိန်၊ တခြား သင်္ဘောကြီး တစ်စီးက ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောဘေး ဝင်အကပ်မှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့တိုက်မိလိုက်တယ်မညို။

စည်သူက သင်္ဘောဦးမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတော့ ရေထဲပြုတ်ကျပြီး သင်္ဘောနှစ်စီးကြားမှာ ညပ်သွားတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကြိုးစားပြီးဆယ်ပေမယ့်.... ..

“တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ ဆက်မဖတ်ပါနဲ့တော့မမညိုရယ်၊ နီလေးမကြားရဲတော့ပါဘူး”

မညိုနွဲ့လည်း ဆက်မဖတ်နိုင်တော့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နီနီလေးသည် ငိုရှိုက်ရင်းမှ သတိလစ်ကာ မြေကြီးပေါ်ပုံရက်သားလဲကျသွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“နီနီလေး၊ ညီမလေး၊ လာကြပါဦးရှင်၊ လာကြပါဦး”

(၅)

ထိုအချိန်မှစ၍ နီနီလေးသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

အစားအသောက်အနေအထိုင်အားလုံး စက်ရုပ်ဆန်စွာလှုပ်ရှားခဲ့တော့သည်။

ကျွေးမှစားသည်။ ကျွေးတိုင်းလည်း စားချင်မှစားသည်။

မေးမှပြောသည်။ မေးတိုင်းလည်း ပြောချင်မှပြောသည်။

နီနီလေးတွင် အာရုံခံစားမှုများ ရှိမှရှိပါသေးရဲ့လားမသိပါ။ ဝတ္ထုလည်းမဖတ်တော့၊ သီချင်းလည်းနားမထောင်တော့၊ တီဗွီလည်း မကြည့်တော့ပါ။

အမြဲငေးဝိုင်းတွေဝေနေသောနီနီလေး။

မညိုနွဲ့နှင့်နှစ်ယောက်တည်းရှိချိန်ဆိုလျှင်တော့ နီနီလေး စကားပြောသည်။ ပြောသည်စကားက ကိုကိုအကြောင်းများသာ။

“မမညို၊ နီလေးသတိရသလို ကိုကိုကရော နီလေးကို သတိရနေမယ်လို့ထင်သလားဟင်”

“မမညိုရယ် နီလေးဘယ်လိုမေ့လို့ရမှာလဲ၊ ကိုကိုက နီလေးကို သိပ်ချစ်တာ မမညိုလည်းသိပါတယ်”

“ကိုကိုနီနီလေးပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ နီလေးထင်နေတယ်၊ နီလေးနဲ့ကိုကို မကြာခင်ပြန်ဆုံရတော့မှာပါ။ ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာ ကလည်း...”

“ညက ကိုကိုကိုတွေ့တယ်မမညီ၊ ကိုကိုလေ အိမ်ရှေ့ဓာတ်မီးတိုင်အောက်ကနေ နီလေးကိုရပ်ကြည့်နေတယ်၊ နီလေးက ကိုကိုကို လက်ပြလိုက်တော့ ကိုကိုကလည်း လက်ပြန်ပြတယ်မမညီ”

နီနီလေးကိုလွှတ်ထားလို့မရတော့ပါ။ မညီနဲ့ နီနီလေးအခန်းထဲပြောင်းအိပ်လိုက်သည်။

မညီနဲ့အဖို့ နီနီလေးနဲ့ကိုစည်သူတို့အကြောင်းကို ဖေဖေလှိုင်နဲ့မေမေစောမသိအောင် ဖုံးဖိထားရတာက တစ်မှောင့်၊ ဖေဖေ လှိုင်နဲ့မေမေစောက ဒီကိစ္စကိုလုံးဝမရိပ်မိပါ။ သူတို့သမီးလေး အားနည်းပြီး ရောဂါသည်းလာတယ်ထင်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ သည်။ တကယ်တမ်းသာ နီနီလေးတစ်ယောက် ရင်ကွဲနာကျပြီး လွမ်းဖျားလွမ်းနာသည်း နေတာသာသိလျှင် ရင်ကျိုးကြပေလိမ့်မည်။

မြနဒီသင်္ဘောကြီးကတော့ ဆိပ်ကမ်းတွင် မကြာမကြာလာကပ်ဆဲ။ သူ့တာဝန်သူ ထမ်းဆောင်နေဆဲပါပင်။ သင်္ဘောပေါ်၌ ကိုရွှေသွေးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။ အကြောင်းစုံသိချင်လို့ မညီနဲ့ ကိုရွှေသွေးကိုရှာသေးသည်။

တစ်ခါတော့... မြနဒီသင်္ဘောကြီးဆိုက်ကပ်ထားတာတွေ၍ မညီနဲ့အရဲစွန့်ကာ ကမ်းစပ်ကစောင့်ပြီး သင်္ဘောပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်သေးသည်။ ကိုရွှေသွေးအလုပ် ထွက်သွားပြီဆိုသည်အဖြေကိုသာရခဲ့ပါ၏။

တကယ်တော့ ကိုစည်သူသည် မညီနဲ့တို့နှင့် ဘဝတစ်ကွေ့တွင် တဒင်္ဂသာဆုံဆည်းခဲ့ရသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါ သည်။ ထိုတဒင်္ဂအချိန်လေးက နီနီလေးရဲ့နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာများစွာပေးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တမလွန်ရောက်ကိုစည်သူကတော့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးကို ကူးသွားခဲ့ပြီမသိ။ နွယ်နီလှိုင်ခေါ်နီနီလေးကတော့ နှလုံးသားကြေပျက် ကာ အချစ်ရူးမလေးဖြစ်ကျန်ခဲ့လေပြီ။

(၆)

ဒီကနေ့တော့ မြစ်ဆိပ်ကိုရေဆင်းချိုးချင်တယ်လို့ နီနီလေး ပူဆာလွန်း၍ ဖွတ်စရာအဝတ်တချို့ကိုယူကာ ဆင်းလာခဲ့လေ သည်။

မညီနဲ့သည် အဝတ်များကိုဖွတ်ရင်း နီနီလေးကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေရသည်။ ရေမကူးဖို့လည်း သတိပေးနေရ၏။

အဝတ်များဖွတ်အပြီးတွင် နီနီလေးရေချိုးနေသည့်နေရာကို လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်... မြစ်ရေထုက ဝုန်းကနဲ ဝုန်းကနဲထကြွကာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှိုင်းလုံးကြီးများရိုက်ခတ်လာလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးအကြည့်က မြစ်အလည်ဆီသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မြစ်ထဲတွင် ကြီးမားသောသင်္ဘောကြီးများဖြတ်သန်းသွား မှသာ လှိုင်းလုံးများယခုလိုထကြွ၍ ကမ်းစပ်သို့ပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်လာတတ်မြဲမဟုတ်ပါလား။

ကမ်းစပ်နှင့်ခပ်ဝေးဝေးမြစ်အလည်လောက်ဆီမှ နှစ်ထပ်သင်္ဘောတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်- မမညီ၊ ကိုကိုတို့သင်္ဘောလားမသိဘူး”

နွယ်နီလှိုင်က အထက်ဖက်သို့ဆန်တက်သွားသောသင်္ဘောကို မျှော်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ နွယ်နီလှိုင်မျက်လုံးများက သင်္ဘောဆီ မျှော်ကြည့်ရင်း ဆွေးရိပ်သန်းနေပေသည်။

“နီနီလေးရယ်...”

မညီနဲ့က စိတ်မသက်သာစွာရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော်မမညီ၊ ကိုကိုတို့သင်္ဘောကြီး”

“ဒီလိုသင်္ဘောတွေအများကြီးပါကွယ်၊ အဲဒီသင်္ဘောဟာ မြနဒီ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့”

မညီနဲ့က အညာဆန်သင်္ဘောကြီးကိုကြည့်ပြီး နွယ်နီလှိုင် လွမ်းဆွေးနေမည်စိုး၍စကားကိုလွှဲလိုက်သည်။

နွယ်နီလှိုင်က တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီဖြစ်သော သင်္ဘောကြီးကို ငေးကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကြီးက မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းဝေးဝေး ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကြောင့် ထကြွခဲ့သောလှိုင်းလုံးများပင် ငြိမ်သက်သွားပါပြီ။

မည်။

သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့်... မြစ်ဆိပ်ကိုရောက်တိုင်း၊ သင်္ဘောကြီးတွေကိုမြင်တိုင်း နီနီလေးဝေဒနာတွေက ပိုဆိုးလာပေရော့

မည့်နွဲ့က စိတ်မသက်သာစွာ သက်ပြင်းကိုချလိုက်လေသည်။

“ကဲ- သိပ်အေးလာပြီနီနီလေး၊ အအေးမိလိမ့်မယ်ကွယ်၊ မမ ညိုတို့ တက်ကြရအောင်”

နီနီလေးကိုချော့ကာ ကမ်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။

မည့်နွဲ့ ရေရိုထမီကို လဲဝတ်နေဆဲတွင်...

“အို... နီနီလေး”

နီနီလေးလဲကျသွားသည်ကိုမြင်၍ မည့်နွဲ့ပြေးသွားလိုက်သည်။

နီနီလေးက ထမီရင်လျှားကြီးနှင့်ပင် သဲပြင်ပေါ်ပုံကနဲလဲကျသွားလေ၏။

“နီနီလေး... နီနီလေး...”

မည့်နွဲ့အော်သံက ကမ်းစပ်တလျှောက် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

ကမ်းစပ်တွင် ရေချိုးနေသူများက အနီးသို့ပြေးလာကြလေ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ လုပ်ကြပါဦး၊ နီနီလေးသတိလစ်သွားပြီ”

(၇)

သည်တစ်ခါတော့ နီနီလေးကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရပါသည်။

တစ်ပတ်ကြာဆေးရုံတင်ထားသော်လည်း နီနီလေးသက်သာ မလာပါ။

အဆုပ်ကိုလည်း အအေးမိသွားသည်။ နှလုံးရောဂါကလည်း ဖောက်လာသည်။ အသက်ကိုခက်ခဲစွာရှူနေရပါသည်။

တကယ်တော့... အသည်းကွဲနာက နီနီလေးရဲ့မွေးရာပါနှလုံးဝေဒနာကို အဆုံးစွန်ရောက်အောင်တွန်းပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း

မည့်နွဲ့ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

နီနီလေးက ဆေးရုံတွင်မနေချင်၊ အိမ်ပြန်ချင်တယ်လို့ချည်း ပူဆာနေခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ရတော့မည်ဟု ချော့မော့ထားရသည်။

တကယ်တမ်းကျ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်က လက်လျှော့လိုက်လေပြီ။

ကွယ်လွန်မည်ညက...

“မမညို...”

“ညီမလေး...”

“ကိုကိုလာခေါ်နေပြီမမညို၊ ဟောဟိုမှာ... ကိုကိုရယ်”

နီနီလေးက ဆေးရုံအပြင်ဖက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောသည်။

မည့်နွဲ့ကြက်သီးထသွားလေ၏။

“ကိုကိုလာခေါ်နေပြီ၊ နီလေးသွားတော့မယ်နော်၊ မမညို... ကိုကိုနဲ့နီနီလေး အိမ်မှာပြန်ပြီးလာနေကြမယ်နော်၊ ဟော... ကိုကိုခေါ်နေပြီ၊ လာပြီကိုကိုရေ... လာပြီ... နီလေးလာပြီကိုကို”

“ညီမလေး... နီနီလေး၊ အမလေး... ဖြစ်ရလေညီမလေးရယ်”

အပိုင်း (၃)
မွေ့တဲ့တစ္ဆေ
(၂၀၀၈ခုနှစ် - ၂၀၀၉ခုနှစ်)

(၁)

မြို့ကလေးမှာ မြို့နယ်အဆင့်ရှိနယ်မြို့လေးဖြစ်၍ သိပ်မကျယ်ပြောလှပါ။

ထို့ကြောင့်... မြို့ကလေးကိုရောက်လာသော အစိုးရဝန်ထမ်းများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးယိုင်းယိုင်းပင်းပင်းရှိကြသည်။ အကူအညီပေးကြသည်။ နောက်ရောက်လာသည့်ဝန်ထမ်းကို အရင်ရှိနှင့်နေသည့်ဝန်ထမ်းများက ဌာနချင်းပင်မတူသော်ငြား နေရေးထိုင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် စီစဉ်ပေးတတ်ကြပေ၏။

ကိုကျော်စွာသည် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ရှိ ဌာနတစ်ခုမှလက်ထောက်မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ မြို့အဆင့်အတန်းအရ လက်ထောက်မန်နေဂျာအဆင့်က ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲအဖြစ်အုပ်ချုပ်ရသည်။ ယခင်မြို့နယ်မန်နေဂျာဦးတင့်ဇော်ပြောင်းရွှေ့ရ၍ ဦးတင့်ဇော်နေရာသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စွာပြောင်းလာချိန်မှာ ဆောင်းရာသီ မကုန်တတ်သေးသော ဇန်နဝါရီလအတွင်းဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင်... ယခင် မန်နေဂျာငှားနေခဲ့သည့်အိမ်မှာပင် ကိုကျော်စွာဆက်နေသွားရုံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဌာနမှ မန်နေဂျာအစဉ်အဆက်လည်း ဦးတင့်ဇော်ငှားနေသည့် အိမ်မှာပင်နေခဲ့ကြပေသည်။

သို့သော်... အိမ်ရှင်က ဦးတင့်ဇော်ပြောင်းသွားလျှင် အိမ်ကိုပြုပြင်၍ စတိုးဆိုင်ဖွင့်ရန်စီစဉ်ထားသည်။ ဆက်မငှားတော့ပါဆို၍ ကိုကျော်စွာနေထိုင်ရန် အိမ်ကိုရှာရတော့သည်။

ကိုကျော်စွာမှာ လူပျိုဖြစ်၍ ရောက်နှင့်နေသောလူပျိုအရာရှိနှစ်ဦးဖြစ်သည့် စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှကိုသက်မောင်နှင့် အခွန်ဦးစီးဌာနမှကိုတင်ငွေတို့က သူတို့နှင့်အတူလာနေဖို့ခေါ်ကြသည်။ ကိုသက်မောင်နှင့်ကိုတင်ငွေက အိမ်တစ်အိမ်၏အပေါ်ထပ်ကိုငှားကာ နှစ်ယောက်အတူနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စွာက သူ့မှာလူပျိုဖြစ်သော်လည်း ကွယ်လွန်သူအစ်မ၏သားကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားပေးပြီး အတူနေစောင့်ရှောက်ထားရကြောင်း၊ ကလေးများမှာ ဂတန်းနှင့်ဇွတ်တန်းတွင်တက်နေကြပြီး ယခု စာသင်နှစ်ဝက်ကြီးဖြစ်နေ၍ ပါမလာသေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နွေရာသီကျောင်းပိတ်သည်နှင့် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်တစ်ခါတည်းယူလာကာ ဤမြို့မှာပင် ကျောင်းဆက်တက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့- ငယ်စဉ်ကတည်းကအတူနေခဲ့သည့် သူ့ကိုချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေသော တပည့်တစ်ယောက်လည်းပါလာဦးမှာဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ထို့ကြောင့်... ကိုကျော်စွာအတွက် အိမ်တစ်လုံးသပ်သပ်ငှားမှုကို ဖြစ်နေသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း... ရောက်နှင့်နေသောအရာရှိများက ကိုကျော်စွာအတွက်ငှားမည့်အိမ်ကို ဝိုင်းဝန်းစုံစမ်းပေးကြရလေသည်။

ရုံးနှင့်မနီးမဝေးတွင် ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်ထဲမှနှစ်ထပ်အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ ကမ်းနားလမ်းမပေါ်မှာဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းတခါးကို သော့ခတ်ထားသည်။ ခြံရှေ့မှာ “အိမ်ငှားမည်” ဆိုသည့်ဆိုင်းဘုတ်ကို သုံးထပ်သားပြားပေါ်တွင် မြေဖြူခဲနှင့်ရေးချိတ်ထား၏။ စုံစမ်းရမည်လိပ်စာကိုလည်း သုံးထပ်ပြားပေါ်မှာပင် ရေးထားသည်။

အိမ်ငှားမည်

စုံစမ်းပါ

ဦးဘလှိုင်၊ ဒေါ်စောမြ

အိမ်နံပါတ်၁၈၊ ပိတောက်ဝါလမ်း

(ခ)ရပ်ကွက်၊ မြရည်နန္ဒာမြို့သစ်

ကိုကျော်စွာက ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုမြင်သွားပြီး အိမ်နှင့်ခြံလေးကိုလည်း သဘောကျသည်နှင့် ထိုအိမ်ရှင်များထံစုံစမ်းပေးရန် ကို သက်မောင်နှင့်ကိုတင်ငွေကိုပြောသည်။

ဤမြို့တွင်အနေကြာပြီဖြစ်သောကိုတင်ငွေက ခပ်အင်အင်လုပ်နေ၏။ ကိုသက်မောင်ကလည်း ထိုအိမ်ကိုမငှားစေချင်သည် သဘောဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တခြားအိမ်လေးတွေ စုံစမ်းကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

ကိုကျော်စွာက ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်က ထိုအိမ်ကို မငှားစေချင်သည်သဘောပြောသည်ကို သဘောမပေါက်ချေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ အိမ်ကကောင်းသားပဲ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့နှစ်ထပ်အိမ်၊ ခြံဝင်းလေးပါတာကိုပါ ကျွန်တော်က သဘော ကျလို့ပါ”

ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်က အိမ်အကြောင်းကိုတော့ ဘာမျှပြောမပြုဖြစ်ပေ။ တကယ်က... ထိုအိမ်မှာ တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ထွက်နေသောကြောင့် ကိုကျော်စွာကို မငှားစေချင်။ သူတို့ရှေ့မှာတွင် အိမ်ငှားသုံးဦးပြောင်းပြေးကြတာ မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရုံဖြစ် သည်။ အိမ်ငှားများ တစ်လနှစ်လထက် ပိုကြာကြာမခံကြ။ ပြောင်းပြောင်းပြေးကြသည်။ နောက်ဆုံးနေသွားသည်စုံတွဲဆိုလျှင် ရက်ပိုင်းပဲ နေပြီးပြောင်းပြေးကြသည်။ ပြောင်းသွားသူများကလည်း တစ္ဆေအခြောက်ကြမ်း၍ပြောင်းရပါသည်ဟု ဖွင့်ပြောကြသည်။

သို့သော်... ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်ကလည်း လူငယ်ပညာတတ်များဖြစ်၍ သရဲတစ္ဆေကို အယုံအကြည်မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ... သရဲခြောက်လို့ မငှားပါနဲ့ဆိုတာကို အပြောရခက်နေသည်။ ပြောလိုက်လျှင် ကိုကျော်စွာက သူတို့ကိုလှောင်ပြောင်မှာစိုးသော ကြောင့်ပင်။

“လုပ်ပါဗျာ၊ အဲဒီလိပ်စာအတိုင်းသာ ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပို့စမ်းပါ။ ဈေးသင့်ရင် ငှားရတာပေါ့၊ အိမ်လေးက ရုံးနဲ့လည်းနီးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ငှားနေတဲ့အိမ်နဲ့လည်းနီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အသွားအလာလုပ်လို့လည်း လွယ်တာပေါ့”

သို့ဖြင့်... စနေနေ့ရုံးပိတ်ရက်နေ့လည်တွင် သုံးယောက်သား အိမ်ရှင်များဖော်ပြထားသည့်လိပ်စာသို့ သွားခဲ့ကြသည်။

+ + + + +

မြို့သစ်လိပ်စာအတိုင်းရောက်သွားကြတော့ အိမ်ရှင် ဦးဘလှိုင်နှင့်ဒေါ်စောမြတို့လင်မယားကို အဆင်သင့်ပင်တွေ့ပါသည်။

ကိုကျော်စွာက အိမ်ငှားချင်ကြောင်းပြောတော့ အလွယ်တကူပင်အဆင်ပြေကြ၏။

“အန်ကယ်တို့က အဲဒီအိမ်မှာဆက်နေရင် သေသွားတဲ့သမီးလေးကိုသတိရလွန်းလို့ မြို့သစ်ကိုပြောင်းလာကြတာပါကွယ်၊ အိမ်လေးကနေရာကောင်းလေးပါ”

ကိုကျော်စွာတို့ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကော်ဖီဖန်းလာချပေးသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ကိုကျော်စွာကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့် နေတာ ကိုကျော်စွာသတိထားမိ၏။ ကိုသက်မောင်နှင့်ကိုတင်ငွေတို့လည်း သတိပြုမိကြပါသည်။

အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးက သူတို့အတွက် အိမ်ငှားခငွေမှာ အကြောင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အိမ်မှာနေပြီး အိမ်ကိုထိမ်းသိမ်းပေး လျှင်ပင် ကြော်နပ်ကြောင်းပြောကာ ကိုကျော်စွာကို သင့်တင့်သောဈေးနှုန်းဖြင့်ငှားရန် သဘောတူကြသည်။

အိမ်ငှားဖို့ကိစ္စ ချက်ချင်းအဆင်ပြေသွားကာ အိမ်ရှင်များက အိမ်သော့များကိုပင် ကိုကျော်စွာကို တစ်ခါတည်းအပ်လိုက်လေ၏။

ကိုကျော်စွာတို့ ထိုအိမ်မှပြန်လာတော့ ကော်ဖီဖန်းလာချပေးသောအမျိုးသမီးက တံခါးအကွယ်မှချောင်းကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့လေ သည်။

(၂)

ကိုကျော်စွာလည်း နောက်တစ်နေ့မှာပင် ထိုအိမ်ကို ရုံးမှလူငယ်ဝန်ထမ်းများခေါ်၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်စေကာ ညတွင်းချင်း ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်တို့လည်း ရှိနေကြသည်။ ပြောင်းရာရွေ့ရာတွင် ကူညီပေး ကြသည်။

“ဘဲ့နဲ့လဲကိုတင်ငွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်မှာသရဲခြောက်တဲ့အကြောင်း ကိုကျော်စွာကိုမပြောပဲထားတာ တရားရာကျပါ့မလား” ကိုသက်မောင်နှင့်ကိုတင်ငွေက ကိုကျော်စွာကွယ်ရာတွင်တိုင်ပင်ဖြစ်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ သရဲတစ္ဆေရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ မယုံဘူးဆို”

“မယုံတာဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်မယုံပေမယ့် တကယ်တမ်း ကိုကျော်စွာကို ခြောက်နေရင်ကောဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က သိရက်နဲ့ အစကတည်းက မပြောကောင်းလားလို့ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ”

“နေပါစေတော့ဗျာ၊ သရဲရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမယုံသလို၊ ကျွန်တော်လည်း မယုံဘူး၊ ကိုကျော်စွာလည်း ခေတ်လူငယ်ပဲ၊ ယုံမှာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ တော်ကြာ... ပြောလိုက်မှ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါရောက်ပြီး သရဲကြောက်နေရပါဦးမယ်၊ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပဲလေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ကို သတိမပေးရကောင်းလားဖြစ်မှာစိုးလို့ ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်ပင်တာပါ”

သည်လိုနှင့်... ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုကျော်စွာတို့သည် ထိုအိမ်မှာ သရဲအခြောက်ကြမ်းတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကိုကျော်စွာအား ပြော မပြောတော့ပေ။

ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သည့်အတွက် ထိုနေ့ညမှာပင် ကိုကျော်စွာအိမ်ပြောင်းသွားသည်။

ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်က ညဥ့်နက်သည်အထိ ကိုကျော်စွာနှင့်အတူနေကာ စားကြသောက်ကြစကားပြောကြနှင့် အချိန် ဖြန်းခဲ့ကြ၏။

ညသနာရီထိုးမှပင် ကိုတင်ငွေတို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုသက်မောင်က မပြန်ခင်...

“ကိုကျော်စွာ၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှအိပ်နော်” ဟု မှာဖြစ်အောင် မှာခဲ့သေး၏။

+ + + + +

နောက်တစ်နေ့မှာ... ရုံးတက်ရက် တနင်္လာနေ့ဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စွာအိမ်က ဘာအသံများကြားရမလဲဟု ရင်တထိတ်ထိတ်စောင့်မျှော်နေသော ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်သည် ကိုကျော်စွာ ရုံးသို့ခွင့်ရှင်လန်းလန်းပင်ရောက်လာပြီး၊ ဘာမှလည်း ထူးထူးခြားခြား မပြောဆိုသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

ရုံးမှာ စုပေါင်းရုံးမို့ ဌာနဆိုင်ရာအများအပြားစုဝေးထားသည့် အဆောက်အဦးကြီးဖြစ်ပါသည်။ သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ပျက် ရှိသော အိမ်ကြီးကို ကိုကျော်စွာငှားလိုက်သည်သတင်းက ချက်ချင်း ရုံးခန်းတွေ့ဆီမှာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ဒေသခံဝန်ထမ်း အကြောင်းသိသူများက ကိုကျော်စွာအတွက် စိုးရိမ်ကြ၏။ ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်ကို သတိမပေးဘူး လားဟု အပြစ်တင်ကြသည်။

“သရဲက ဂုတ်ချိုးစားလောက်အောင် ကြမ်းတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် မယုံလို့ မပြောတာပါ။ ကိုကျော်စွာ အခြောက်ခံရရင်လည်း အိမ်ပြောင်းဖို့အကြံပေးရုံရှိတာပေါ့”

ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းပြီးစိုးရိမ်နေကြသော်လည်း အိမ်ပြောင်းပြီးတစ်ပတ်ကြာသည်ထိ ကိုကျော်စွာမှာ ဘာအနှောက်အယှက်မှ မတွေ့ရချေ။

တကယ်တော့... ထိုအိမ်ကြီးမှာသရဲခြောက်သည်သတင်းကို တစ်မြို့လုံးက ကြားသိပြီးဖြစ်လေသည်။

ကိုကျော်စွာမနေမိက အိမ်ငှားသုံးဦးတိတိနေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအိမ်ငှားများအားလုံး သရဲအခြောက်ခံရပြီး မနေရဲ၍ ပြောင်းပြေး သွားကြသူချည်းဖြစ်ပါသည်။ အကြာဆုံးနေသွားသူများမှာ သုံးလအလွန်ဆုံး ဖြစ်လေ၏။ နောက်ဆုံးနေသွားသည့် လင်မယားဆိုလျှင် ငှားပြီး နှစ်ရက်ပဲကြာသည်။ အိမ်ကိုပြန်အပ်ကာ ပြောင်းပြေးကြတော့သည်။

ရှေ့ကနေထိုင်သွားသူအားလုံးမှာ လင်မယားစုံတွဲများချည်းဖြစ်သည်။ သိပ်အသက်မကြီးသေးသည့် သားသမီးမရှိသောစုံတွဲများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုသူများအခြောက်ခံရပုံကလည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးလင်မယားမှာ မြို့တွင် စက်ချုပ်သင်တန်းလာဖွင့်သော လင်မယားဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ကိုစက်ချုပ်သင်တန်းဖွင့်၍ အပေါ်ထပ်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်နေကြသည်။ နေပြီးတစ်လလောက်အကြာတွင် လင်မယားနှစ်ယောက်အား တစ်ယောက်တစ်လှည့် စီ ကုတင်ပေါ်မှဆွဲချခံရသည်ဟုဆိုသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ... အိမ်ခန်းအပေါက်ဝတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော လူမည်းမည်းကြီးသဏ္ဍာန် ကိုမြင်ရသည်ဟုဆိုသည်။ လူမည်းမည်းကြီးမျက်နှာမှာလည်း လေးထောင့်ကြီးဟုဆိုသည်။ ကြောက်ရွံ့၍ သုံးလသာနေထိုင်ပြီး အခြား နေရာတစ်ခုသို့ သင်တန်းကိုပါ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယစုံတွဲမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ဇနီးက မှီခိုသူအဖြစ်ပါလာခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှာ နေ့လည်နေ့ခင်း အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်တွင် အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသောအသံများကိုကြားရသည်။ ချက်ပြုတ်ထား သောထမင်းဟင်းများ ပျောက်သွားသည်။ ညအိပ်နေလျှင် ကုတင်ပေါ်မှဆွဲချခံရသည်။ တစ်နေ့တော့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်တည်းအိမ်မှာ ကျန်နေစဉ် မီးဖိုထဲက အသံကြားရ၍သွားကြည့်ရာ ဟင်းများကိုနှိုက်စားနေသောသရဲကြီးကို ပက်ပင်းကြီးမြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းမက ကြောက်လန့်တကြား အိမ်အပြင်အထိ ထွက်ပြေးခဲ့ရာ လမ်းမပေါ်တွင် အပြင်းမောင်းလာသောကားတစ်စီးနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။ ကားဘရိတ်ဆွဲမြန်၍ ကံကောင်းလို့မသေခြင်းဖြစ်သည်။

တတိယစုံတွဲလည်း ထိုနည်းတူပင်။ ဤအိမ်တွင်လာနေသမျှလူတိုင်း အိပ်နေစဉ်ကုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချခံရသူများချည်းဖြစ်၏။ တတိယစုံတွဲမှာတော့ အဆိုးဆုံးဖြစ်ပေ၏။ သူတို့လင်မယားမှာ ညားကာစဖြစ်သည်။ ညားကာစစုံတွဲသည် သုံးရက်နှင့်နှစ်ညသာနေ ထိုင်ပြီး ဆင်းပြေးသွားလေသည်။

အိမ်ကြီးမှာသရဲခြောက်သည်သတင်းကလည်း တစ်မြို့လုံးပြန့်သွားလေ၏။ ငှားသူမရှိပဲ ပစ်ထားသည်မှာပင် တစ်နှစ်ကျော်ကြာ သွားပေပြီ။

သို့ရာတွင်... ကိုကျော်စွာရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း၌ ဘာသံမှမကြားရ။ ကိုကျော်စွာကလည်း ဘာမှမပြော။

အိမ်ငှားပြီးတစ်ပတ်အကြာတွင်... မောင်ချစ်စမ်းဆိုသည့် ကိုကျော်စွာတပည့်လေးရောက်လာသည်။ မောင်ချစ်စမ်းက အိမ် အောက်ထပ်တွင်အိပ်၍ ကိုကျော်စွာက အပေါ်ထပ်အိမ်ခန်းထဲတွင်အိပ်သည်။

ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်တို့လည်း ညတိုင်း... ကိုကျော်စွာအိမ်ကိုရောက်ကြသည်။ လူပျိုလူလွတ်များပီပီ စားကြသောက်ကြ ရယ်စရာပြောကြနှင့် အချိန်ကုန်ကြသည်။ ကိုကျော်စွာအိမ်မှာလွတ်လပ်မှန်းသိတော့ အခြားအရာရှိများလည်း ညပိုင်းမှာလာလည်ကြ သည်။ အိမ်ထောင်သည်အရာရှိများလည်း ရောက်လာသည်။ လူစုံသဖြင့်... ပိုကာဝိုင်းပါဖြစ်လာသည်။

သည်လိုနှင့်... ကိုကျော်စွာအိမ်တွင် မြို့မှအရာရှိများ၊ ဝန်ထမ်းများညစဉ်စုဝေးကာ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ခြင်း၊ အပျော်ဖဲရိုက်ခြင်းများနှင့် ည(၁၁) နာရီလောက်အထိ လူစည်ကားနေတတ်လေ၏။ သောကြာ၊ စနေလိုညမျိုးမှာတော့... နောက်တစ်နေ့ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ တစ်ညလုံးဖဲထိုင်ရိုက်ကြသည်မျိုးရှိလာသည်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အောင်စည်နှင့်အောင်မောင်းဆိုသော ကိုကျော်စွာ၏တူနှစ်ယောက် ပြောင်းလာကြသည်။ ကို ကျော်စွာ၏ သေသွားသောအစ်မမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သော တူလေးများဖြစ်ပါသည်။ အောင်စည်က ဂတန်းကျောင်းသား၊ အောင်မောင်းက ရွာတန်းကျောင်းသားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... အိမ်တွင် အမြဲနေသူလေးယောက်နှင့် ညတိုင်းရောက်လာတတ်သည့်ညညများဖြင့် တရုန်းရုန်းဖြစ်နေတော့၏။ သရဲခြောက်တဲ့သတင်းကတော့ အရိပ်အယောင်မျှပင် ထွက်မလာတော့။

အများက သရဲသည် ကိုကျော်စွာတို့ အရာရှိအုပ်စုကိုကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီဟု ရယ်ပွဲဖွဲ့ပြောနေကြလေသည်။

(၃)

ကိုကျော်စွာတို့တစ်အိမ်လုံးမှာ သရဲအခြောက်မခံရ၍ ဤအိမ်မှာ သရဲအခြောက်ခံဖူးကြောင်း သိပင်မသိကြချေ။ အားလုံးကလည်း သရဲအခြောက်သည့်အကြောင်းကို ဖုံးအုပ်ပေးထားခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... ယခင်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းခြောက်ခဲ့သောသရဲသည် ကိုကျော်စွာတို့ရောက်လာမှ ဘာလို့မခြောက် တော့တာလဲ။ ထိုအချက်ကတော့ အားလုံးအတွက် ပဟေဠိလိုဖြစ်နေ၏။

ကိုသက်မောင်က မနေနိုင်တော့။ ကိုကျော်စွာသည် သရဲအခြောက်ခံရပါလျှက်နှင့် ကြိတ်မြဲနေတာလား။ သူတို့ကိုပြန်မပြောတာ လား သိချင်လာသည်။

တစ်နေ့တွင်... ညည်သည်များအစုံအလင်ရှေ့၌ပင် ကိုသက်မောင်က မေးကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကျော်စွာ၊ ခင်ဗျားဒီအိမ်မှာနေရတာ ဘာမှမထူးခြားဘူးလားဗျ”

“ဘာထူးခြားရမှာလဲကိုသက်မောင်၊ အိမ်ကအေးအေးချမ်းချမ်းပဲ၊ နေလို့အဆင်ပြေသားပဲ”

“ဟုတ်ဘူးလေ၊ တခြားအနှောက်အယှက် တစ်ခုခုမှမတွေ့ဘူးလားလို့မေးတာ”

“ဘာအနှောက်အယှက်လဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ညှဉ်နက်သန်းကောင်အထိ နေပေးနေတာ၊ သူ့ခိုးတောင် ကပ်ချင်လျက်နဲ့ ကပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်က အဲဒါပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ကဲပါ- ကိုသက်မောင်ရယ်၊ ကွေ့ဝိုက်မနေပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားသိချင်တာ တည်တည်သာမေးလိုက်ပါဗျာ”

စိတ်မရှည်သောကိုတင်ငွေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကိုကျော်စွာက အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုကိုကျော်စွာ၊ ခုမှမထူးပါဘူး၊ ခင်ဗျားသိအောင်ပြောလိုက်ပါတော့မယ်၊ ဒီအိမ်က အရင် သရဲတော်တော်ခြောက်တယ်လို့ နာမည်ထွက်နေတာဗျ၊ ခင်ဗျားရှေ့မှာ အိမ်ငှားသုံးဦး ဆင်းပြေးသွားပြီးပြီ၊ အဲဒါကြောင့်... ခင်ဗျားငှားမယ်ဆိုတုံးက ကျွန်တော်တို့က မငှားစေချင်သလို စကားမျိုးပြောခဲ့တာ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တော့ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ရှိတယ်လို့တောင် မယုံပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဖျက်လည်း ငှားမှာပဲ၊ ခုကြည့် လေ- ဘယ်မှာ အခြောက်ခံရလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း သရဲရှိတယ်ဆိုတာ ယုံလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ခင်ဗျား တစ်ခါမှအခြောက်မခံရ ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း”

“ဒါဆို သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့အထင် မှန်နေတာပဲ၊ ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပါပဲဗျာ၊ အရင်လူတွေတုန်း ကတော့ ဘာလို့ အခြောက်ခံရလဲမသိဘူး”

“ဒီလူတွေ သူတို့စိတ်ကကိုက ခြောက်ခြားနေလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့လည်း တကယ်အခြောက်ခံရလို့ ထွက်ကိုပြေးကြတာပဲ”

ကိုတင်ငွေက အရင်အိမ်ငှားများ သရဲအခြောက်ခံရပုံများကို သူကြားဖူးသမျှ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို အရင်က ဒီအိမ်မှာ လူသေဖူးလို့လားဗျ”

“အိမ်ပဲဗျာ၊ သေဖူးတာပေါ့၊ ဒီအိမ်မှာတော့ အိမ်ရှင်လင်မယားရဲ့ သမီးလေး သေဖူးတယ်တဲ့၊ ကြာတော့ကြာပြီ၊ ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်သွားငှားတော့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးက ပြောလိုက်သားပဲ၊ ဟုတ်သားပဲ”

“တချို့ကလည်း အဲဒီကလေးမလေး ခြောက်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်ဗျ”

“ကောင်မလေးက အစိမ်းသေမို့လို့လား”

“အဲဒါတော့... ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမသိလိုက်ဘူး”

“အစိမ်းသေမဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးရောဂါနဲ့သေတာပါ”

နယ်ခံဖြစ်သော ဘဏ်မှကြီးကြပ်ရေးမှူးကိုမြင့်မောင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အသက်၁၈နှစ်ပဲရှိသေးတယ်ဗျာ၊ ကောင်မလေးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစ၊ အဝေးသင်နဲ့ကျောင်းဆက်တက်နေတုံး သေသွားတာ၊ အဖေနဲ့အမေက ရူးလုမတတ်ကိုဖြစ်သွားတာ၊ သားသမီးကလည်း ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိတာကိုး၊ ပိုပြီးခံစားရတာပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာဆက်နေရင် သမီးကိုသတိရနေလို့ မြို့သစ်အိမ်ကိုပြောင်းသွားတာလို့ ပြောခဲ့ကြတာကိုး”

“ကျွန်တော်တော့ သရဲက အဲဒီမိန်းကလေးဖြစ်မယ်ထင်ပါဘူးဗျာ”

ကိုကျော်စွာက တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ သရဲခြောက်ပုံတွေက ကြမ်းနေတယ်လေ၊ မိန်းကလေးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်သရဲက အဲဒီလောက်ကြမ်းကြမ်းခြောက်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့- သရဲဆိုတာ အစိမ်းသေသေမှ ခြောက်တာလို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်”

“အလကားပါဗျာ၊ သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး၊ လူတွေစိတ်ခြောက်ခြားတာတစ်မျိုးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီအိမ်မှာခြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့သရဲ ကိုကျော်စွာရောက်လာမှမခြောက်တော့ဘူးဆိုတော့ ရှင်းနေတာပဲ၊ တကယ်မရှိလို့ပေါ့၊ တကယ်ရှိရင် ဆက်ခြောက်မှာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နိုင်ငံခြားက သရဲတစ္ဆေသုတေသနလုပ်တဲ့ ပညာရှင်တွေကလည်း သရဲခြောက်တယ်ဆိုတဲ့အိမ်တွေကို လက်တွေ့လေ့လာကြည့်တော့... သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတွေရှိခတ်တာတို့၊ လင်းဆွဲတို့ ကြွက်တို့လို အိမ်မှာခိုအောင်းနေတဲ့သတ္တဝါတွေရဲ့အသံတို့၊ ရာသီဥတုကြောင့် ကြမ်းပြင်တွေအမိုးတွေက အသံမြည်တာတို့ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့၊ အမှန်တော့ စိတ်ပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ကိုက ခြောက်ခြားပြီး မလုံမလဲဖြစ်နေရင် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ညမျိုးမှာ သရဲခြောက်တယ်လို့ ထင်ကြတာပါပဲ”

အရာရှိတစ်ယောက်က ဖတ်ဖူးသောအင်္ဂလိပ်ဆောင်းပါးများကို ကိုးကား၍ပြောသည်။

စကားဝိုင်းက သရဲတစ္ဆေအကြောင်းဖက်သို့ ဦးတည်သွားလေသည်။ အားလုံးက ပညာတတ်အရာရှိများမို့ သရဲကို မယုံကြည်သည့်ဖက်ကပင် ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်... ကိုကျော်စွာ၏တပည့်လေးမောင်ချစ်စမ်းက စကားဝိုင်းရှေ့ရောက်လာသည်။

“ဆရာ ဟောဒီမှာကြည့်ပါဦး”

...ဆိုကာ ကိုကျော်စွာကို ယပ်တောင်တစ်ချောင်း လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း ယပ်တောင်လေးငါးချောင်းကိုင်ထား၏။

“ဘာလဲကွ”

ကိုကျော်စွာက ယပ်တောင်ကိုလှမ်းယူရင်းမေးလိုက်သည်။

“အိမ်နောက်ဖေးအခန်းထဲက တွေတာဆရာ၊ ဆရာတို့ပြောနေတဲ့ ဒီအိမ်ကသေသွားတဲ့ကောင်မလေးအသုဘတုန်းက ဝေတဲ့ ယပ်တောင်တွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟေ-”

“ပေးစမ်းပါဦးကွမောင်ချစ်ဆန်း၊ ဦး ကြည့်စမ်းမယ်”

မောင်ချစ်ဆန်းလက်ထဲမှယပ်တောင်များ ညှပ်သည်များဆီ တစ်ချောင်းစီရောက်သွားလေ၏။

ယပ်တောင်ပေါ်တွင်...

နွယ်နီလှိုင် (ခ) နီနီလေး
အသက်(၁၈)နှစ်
၂၂-၂-၂၀၀၂တွင် ကွယ်လွန်သည်

...ဟု ရိုက်နှိပ်ထား၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျ၊ ဒါ ဒီအိမ်ကမိန်းကလေးအသုဘတုန်းကဝေတဲ့ ယပ်တောင်တွေ၊ သူ့နာမည်က နွယ်နီလိုက်တဲ့”
အကြောင်းသိမြို့ခဲ့ဖြစ်သော ဘဏ်ကြီးကြပ်ရေးမှူးက အတည်ပြုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါတွေ မင်းဘယ်ကတွေလာတာလဲ”

“ပစ္စည်းအဟောင်းတွေထားတဲ့အခန်းလေးထဲကပါဆရာ၊ ယပ်တောင်တွေအထပ်လိုက်ပဲ”

“အေး-အေး- အပြင်ထုတ်ထားလိုက်လေ၊ ခုလို ပူတဲ့ရာသီမှာ ငါတို့ယပ်ခပ်ရတော့ သူလည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့ကွာ”

အချိန်က ပူလောင်တဲ့နေရာသီရောက်နေပြီမို့ ကိုကျော်စွာက သူ့လက်ထဲကယပ်တောင်လေးကို ခပ်ရင်းပြောလိုက်သည်။
ဧည့်သည်များကလည်း ယပ်တောင်တစ်ချောင်းစီဖြင့် ယပ်ခပ်နေကြလေ၏။

(၄)

ကိုကျော်စွာအနေဖြင့် သရဲတစ္ဆေကို အယုံအကြည်မရှိချေ။ ကြောက်လည်းမကြောက်မိချေ။

သို့သော်... ထိုညက သရဲတစ္ဆေအကြောင်းတွေကြားခဲ့ရလို့လား မသိ။ ကိုကျော်စွာစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ဧည့်သည်တွေပြန်သွားတော့ ကိုကျော်စွာ သူ့အိပ်ရာရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင်... အိမ်မှာအတူနေ
သည့် မောင်ချစ်စမ်းရော၊ ကိုကျော်စွာတူလေးနှစ်ယောက်ပါ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ ကလေးများက အောက်ထပ်တွင်ပင်နေကာ ကိုကျော်စွာ
တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာအိပ်ပါသည်။

အခန်းတစ်ခန်းဖွင့်ထား၍ အခန်းထဲမှာ သူ့အတွက် အိပ်ရာအဆင်သင့်ပြင်ပြီးဖြစ်နေတာတွေ့ရသည်။ ချစ်စမ်းက ကိုကျော်စွာအ
တွက် အိပ်ရာကို ခင်းပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်မည်အပြုတွင် ကိုကျော်စွာက ကုတင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်
ယောက် တစ်စောင်းလှဲ၍အိပ်နေသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ကုတင်၏ဘယ်ဖက်ခြမ်းတွင် အဝင်ဝဖက်သို့
ကျောပေးကာ အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်တော့... ကိုကျော်စွာကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွား၏။

အခန်းထဲသို့ အလျင်အမြန်ဝင်လိုက်ပြီး ကုတင်ဘေးတွင်ရပ်ကြည့်လိုက်သည်အခါ... ထိုအရာသည် ခြုံစောင်ကို ဘေးတွင်ချ
ထားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်ရာပြင်ပေးသောမောင်ချစ်စမ်းက စောင်ကို အဆင်သင့်ခြုံနိုင်ရန်ဖြန့်၍ ဘေးဖက်တွင်
ပုံပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်သော်... လူတစ်ယောက်အိပ်နေသည့်သဏ္ဍာန်မြင်ရခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ကိုကျော်စွာက စောင်အနေအထားကိုပြင်ပြီး ခြေရင်းဖက်တွင် ပုံ၍ ချထားလိုက်လေသည်။

ကိုကျော်စွာမှာ အိပ်လျှင် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ပြီးအုံးအိပ်လေ့ရှိပါသည်။ ခေါင်းအုံးမြင့်မြင့်မှအိပ်တတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကို
ကျော်စွာ၏ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးမှာလည်း ဆင့်ထပ်ထားရက်မဟုတ်ပဲ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးယှဉ်လျက်ဖြစ်နေသည်။ ချစ်ဆန်းအိပ်ရာပြင်စဉ်က
လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကိုကျော်စွာက ခြင်ထောင်ကိုမ၊၍ ကုတင်ပေါ်တက်လိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို ပြန်ထပ်လိုက်သည်။

ယနေ့ည... ဧည့်သည်များနှင့်ပြောခဲ့သောစကားများကို ပြန်စဉ်းစားရင်းမှ တဖြည်းဖြည်းအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်မက်မက်သလိုနှင့် ကိုကျော်စွာ တရေးရေးနိုးလာသည်။ သူသည် ကုတင်၏ညာဖက်ကိုစောင်း၍ အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်သည်။
သူ့အာရုံတွင် သူ့ဘေးတစ်ဖက်၌ အခြားတစ်ယောက်ယောက်ဝင်အိပ်နေသလိုမျိုး ခံစားလာရလေသည်။ ထိုအခြားတစ်ယောက်ယောက်၏
လက်က သူ့ပခုံးကို ဖက်ထားသလိုမျိုးလည်း ခံစားရသည်။

ကိုကျော်စွာလုံးလုံးလျားလျားလန့်နိုးသွားသည်။

သူ အိပ်မက်မက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းများဖြစ်နေမလားတွေ့မိကာ သူက ညာဖက်စောင်းအိပ်နေရာမှာ တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ ဘာမျှရှိမနေပါ။ အိပ်မက်မက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင်... ကိုကျော်စွာသည် ညအိပ်စဉ်က ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို ဆင့်၍အိပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့... ခေါင်းအုံး
တစ်လုံးက သူ့ဘယ်ဖက်ဘေးတွင် ခေါင်းအုံးချင်းယှဉ်ရက်ရောက်နေသည်။ သူ့အိပ်နေစဉ် ဘယ်သူက ခေါင်းအောက်မှခေါင်းအုံးကိုယူ၍

ဘေးသို့ချလိုက်ပါလိမ့်။ ညက... မအိပ်မီ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို ဆင့်ထပ်ပြီးမှ အိပ်ခဲ့တာကို ကောင်းကောင်းသတိရမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အိပ်နေရင်း ယောင်ပြီး ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဘေးသို့ချလိုက်မိလေသလား။

ထိုညက အတွေ့အကြုံမှာ... သမားရိုးကျမဟုတ်သော ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံဖြစ်လေသည်။ သို့သော်... ကိုကျော်စွာစိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား မခံစားခဲ့ရသေး။

+ + + + +

နောက်တစ်နေ့ညကျတော့လည်း... အရင်ညကနည်းတူ ကြုံတွေ့ရပြန်သည်။

ကိုကျော်စွာ အိပ်ဖို့အပေါ်တက်လာတော့ အိပ်ရာက ပြင်ပြီးသားပင်ဖြစ်သည်။ ခြင်ထောင်လည်း ချထားပြီးသား။ ဒါကတော့ မဆန်း။ ချစ်စမ်းအပေါ်ထပ်တက်ပြီး အိပ်ရာပြင်ပေးထားခြင်းဖြစ်မည်။ ကိုကျော်စွာသည် သူ့အိပ်ရန် အိပ်ရာအဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်ကို ချစ်စမ်းပြင်ပေးထားတာလို့ပဲ တလျှောက်လုံးထင်ခဲ့မိသည်။ ယခင်တုန်းကလည်း... ချစ်စမ်းကသာ သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေအားလုံးကို တောက်လျှောက်လုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်... ချစ်စမ်းက သူ့ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်အိပ်တတ်မှန်းသိပါရက်နှင့် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို ဆင့်မထားပဲ ဘေးတိုက်ယှဉ်ရက်ချထားခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သိပ်ထူးခြားသောကိစ္စတော့မဟုတ်။ ချစ်စမ်းမေ့လျော့ပြီး ပြင်ထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော်... ကိုကျော်စွာစိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲဖြစ်နေ၏။ မနက်မှ ချစ်စမ်းကို မေးရဦးမည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။

+ + + + +

ထိုညက... ကိုကျော်စွာအိပ်နေစဉ် အိပ်မက်လိုလိုနှင့်မြင်မက်ပြန်သည်။ အချိန်ကာလက နွေရာသီဖြစ်ရာ အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေ၏။ ကိုကျော်စွာက အပြင်လေရရန် ပြတင်းတခါးကိုဖွင့်အိပ်သည်။ ကိုကျော်စွာအသိဝင်လာချိန်တွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လေအေးလေးများ တိုးဝင်နေသလို ခံစားရသည်။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ယပ်ခပ်ပေးနေသလို ယပ်တောင်ခတ်သံတဖျတ်ဖျတ်ကိုလည်း ကြားနေရသလိုရှိ၏။

ဘေးတစောင်းအိပ်နေသောသူ့နောက်ကျောတွင် လူတစ်ယောက်ကထိုင်ကာ ယပ်ခပ်ပေးနေသလိုမျိုးဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စွာ ဆတ်ကနဲ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်၏အရိပ်သဏ္ဍာန်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ လူရိပ်မှာ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကိုကျော်စွာရင်ပတ်ပေါ်တွင် ယပ်တောင်လေးတစ်ခု ကျန်နေရစ်လေ၏။

ကိုကျော်စွာက အိပ်ရာမှထကာ အခန်းမီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ဘာမှမထူးခြား။ ဖွင့်ထားသောပြတင်းပေါက်မှ လေအေးများ တိုးဝင်နေသည်။

ကိုကျော်စွာက အိပ်ရာပေါ်မှ ယပ်တောင်လေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ ယပ်တောင်က နွယ်နီလိုင်းအသုဘတွင်ဝေခဲ့သည့် ယပ်တောင်။ ထိုယပ်တောင်ကို မနေ့က ချစ်စမ်း စတုရန်းထဲမှထုတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယပ်တောင်များကိုအောက်ထပ်မှာသာ ဧည့်သည်များသုံးရန် စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့သည်။ ကိုကျော်စွာ ယပ်တောင်ကို အပေါ်ထပ်သို့ မယူခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုရောက်နေပါလိမ့်။

ချစ်စမ်းများ သူ့ယပ်ခပ်ရန် အိပ်ရာထဲထည့်ပေးထားတာလား။ အိပ်ရာဝင်စဉ်တုန်းက ယပ်တောင်ကိုမတွေ့မိဘူးလို့ထင်သည်။ သူ့အိပ်နေစဉ် သူ့နောက်ကျောကနေ တစ်စုံတစ်ယောက်ယပ်ခပ်ပေးနေသလို ထင်မြင်မိခြင်းမှာ တကယ်ပဲလား။ အိပ်မက်လား။ မြင်လိုက်ရသော လူရိပ်သဏ္ဍာန်ကော အိပ်မက်မက်ပြီးထင်မြင်ခြင်းလား။ ကိုကျော်စွာစိတ်မှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေလေ၏။ အိပ်ရာထဲမှာ ယပ်တောင်ထည့်ပေးထားမထား မနက်ကျမှ ချစ်စမ်းကို မေးကြည့်ဦးမည်။

ကိုကျော်စွာက ပြန်အိပ်ရန်ပြင်လိုက်သည်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်ပြန်၏။ ခေါင်းအုံး။ သူ့အိပ်စဉ်က ဘေးချင်းယှဉ်ရက်ဖြစ်နေ၍ မှတ်မှတ်ရရ ပြန်ဆင့်ထပ်ကာ အုံးအိပ်ခဲ့သည်ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးက ယှဉ်ရက်အနေအထားဖြင့် ချထားရက်သားဖြစ်နေပြန်သည်။

ကိုကျော်စွာရင်ထဲမှာ မကြေမနပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ဇဝေဇဝါဖြစ်ခြင်းများဖြင့် ပလောင်ဆူသွားရလေ၏။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

(၅)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်... ကိုကျော်စွာက ချစ်စမ်းကိုမေးကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ညပိုင်းမှာ ဆရာ့အိပ်ရာကိုခင်းမပေးဘူးဆရာ၊ မနက်ပိုင်းတစ်ခါပဲ အိပ်ရာသိမ်းတယ်၊ အိပ်ရာကိုဖုံးတွေဘာတွေ ခါပြီး စောင်ခေါက်ပေး၊ ခြင်ထောင်တင်၊ အဲဒါပဲ မနက်ပိုင်းလုပ်တယ်ဆရာ၊ ညပိုင်းတော့... အိပ်ရာပြင်မပေးဖြစ်ဘူး”

“မင်းမနက်ပိုင်း အိပ်ရာသိမ်းတော့ ခြင်ထောင်တင်ခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခြင်ထောင်တင်ပြီး စောင်တွေခေါက်ပေးထားခဲ့တာပါပဲ ဆရာ”

ကိုကျော်စွာအိပ်မည်ကြံတိုင်း ခြင်ထောင်မှာ ချထားပေးပြီးဖြစ်နေတတ်သည်။

“ညပိုင်းမှာ ငါ့အိပ်ရာကို ခြင်ထောင်တွေဘာတွေချပေးထားတာ မင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ မနက်ပိုင်းတစ်ခါပဲ အပေါ်တက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်တယ်၊ ညပိုင်း မတက်ဖြစ်ဘူးဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့အိပ်မယ်ကြံတိုင်း ခြင်ထောင်က ချထားပြီးသားဖြစ်နေလို့ကွ”

“လေတိုက်လို့ကျနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ခြင်ထောင်ဘေးနှစ်ဖက်ကိုလိပ်ပြီး တင်ထားခဲ့တာ၊ လေတိုက်တော့ သူ့အလိုလို ပြည်ကျဖို့လွယ်နေတာပေါ့”

“ခေါင်းအုံးတွေရောကွ၊ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကိုရော ယှဉ်ရက်ချထားမိသေးလား”

“ခေါင်းအုံးတွေလည်း ကျွန်တော်ထပ်ထားခဲ့ပါတယ်၊ စောင်ကိုလည်းခေါက်ပြီး ခြေရင်းမှာချထားပေးတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာသိမ်းတိုင်း ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးက ယှဉ်ရက်ချချထားတာတော့ တွေ့နေရတယ်၊ ဆရာက အိပ်ရင် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကိုထပ်အိပ်တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တောင် အံ့ဩနေသေးတယ်”

“ယပ်တောင်ရော ငါ့အိပ်ရာထဲမှာ မင်းထားမိခဲ့သေးလား”

“ဗျာ- ဆရာ”

“ယပ်တောင်လေ၊ ဒီအိမ်ကကောင်မလေးနာရေးမှာဝေတဲ့ ယပ်တောင်၊ ငါ့အိပ်ရာထဲရောက်နေလို့၊ မင်းများ ထားပေးထား သလားလို့”

“မထားပါဘူးဆရာ၊ ဆရာ့အိုက်လို့ယပ်ခပ်ရင်းက အပေါ်ကိုပါသွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲဆရာ”

ချစ်စမ်းက သူ့ဆရာမေးပုံထူး၍ ပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ထားပါတော့ ဒါဖြင့်... ဒီမနက် မင်း ငါ့အိပ်ရာကိုသိမ်းပြီးရင် အပေါ်ထပ်ကိုမတက်နဲ့တော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကျော်စွာက ဒီနေ့ညတော့ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

+ + + + +

ကိုကျော်စွာက ညပိုင်းတွင် ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ဖဲဝင်မကစားတော့။ ခေါင်းကိုက်လို့ဟုအကြောင်းပြကာ သူတို့ကစားတာ ကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အရက်လည်း သိပ်မသောက်တော့။ ကိုကျော်စွာသောက်သည်မှာ တစ်နေ့လျှင် ဝီစကီလေးပက်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ည တော့ နှစ်ပက်သောက်ပြီး ဆက်မသောက်မိစေရန် ချစ်စမ်းကိုထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းပြီး ထမင်းစားလိုက်သည်။

ညကိုးနာရီလောက်တွင် ဖဲပိုင်းက ကောင်းနေပေပြီ။ အားလုံး ဖဲပိုင်းထဲမှာသာ စိတ်ရောက်နေကြ၏။

ချစ်စမ်းနှင့်တူလေးနှစ်ယောက်လည်း အိပ်ရာဝင်သွားကြပြီ။

ကိုကျော်စွာက အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။

သူ့အခန်းရှေ့အရောက်တွင် ခြေကိုဖွန်းရင်း အခန်းထဲသို့ ကဲကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းကဘာမှမထူးခြား၊ ခြင်ထောင်လည်းမချရသေး။ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးမှာလည်း ဆင့်ထပ်ထားရက်ပင်ရှိနေသည်။ စောင်က လည်း ခေါက်ရက်အတိုင်း ခြေရင်းဖက်မှာရှိနေ၏။ မနက်က ချစ်စမ်းသိမ်းပေးခဲ့သည်ပုံအတိုင်းရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စွာကြည့်နေဆဲမှာပင် လိပ်တင်ထားသောခြင်ထောင် အမိုးနှစ်ဖက်သည် ပြည်ကျလာလေ၏။ ပြည်ကျလာပြီး ကုတင် အစွန်းနှင့် ကွက်တီဖြစ်ကာ ခြင်ထောင်ကိုအသင့်ထောင်ပြီးသားလိုဖြစ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှလေအေးလေးများကလည်း တသုန်သုန် တိုက်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာသောလေကြောင့် ခြင်ထောင်ပြည်ကျလာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကိုကျော်စွာက အခန်းထဲမဝင်ပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် အတန်ကြာ ရပ်ကြည့်နေသေးသည်။

ဘာမှဆက်မဖြစ်တော့။ အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်လျှက်ရှိသည်။

ကိုကျော်စွာက ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ရက်အနေအထားနှင့် စောင်ခေါက်ပြီး ခြေရင်းဖက်မှာရှိနေပုံတို့ကို မှတ်သားကာ အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာလိုက်လေသည်။

+ + + + +

၁၁နာရီထိုးလို့ ဧည့်သည်တွေပြန်သွားအပြီးတွင်... အိမ်တခါးတွေပိတ်ပြီး ကိုကျော်စွာ အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့သည်။

သူ့အခန်းထဲအရောက်တွင် အံ့ဩစရာအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ခြင်ထောင်ကျနေတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရသည်မို့ လေတိုက်လို့သူ့အလိုလိုကျလာတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးမှာ သူ့ကြည့်ခဲ့စဉ်က ထပ်ထားရက်သားရှိနေခဲ့တာကို ကိုကျော်စွာသေချာမှတ်မိပါသည်။ ယခုတော့... ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးမှာ ယှဉ်ရက်သားအနေအထားတွင်ရှိနေပါ၏။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး သူ့အလိုလို လျှောကျသွားသည်ထားဦး၊ တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး သေသပ်ကျနေစွာ ညီညီညာညာဖြင့် ယှဉ်ရက်ရှိနေတာကတော့ အံ့ဩဖို့ကောင်းနေသည်။

ပြီးတော့... စောင်။ စောင်ကိုခေါက်ရက်သားအတိုင်း ခြေရင်းဖက်မှာ မြင်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့... စောင်သည် ခြုံရန်အသင့် အနေအထားဖြင့် ကုတင်၏ဘယ်ဖက်တွင် ဖြန့်ပြီးမှပြန်လိပ်ပေးထားတာကိုတွေ့ရသည်။

ချစ်စမ်းရော၊ တူလေးနှစ်ယောက်ပါ သူ့အပေါ်ထပ်ကပြန်ဆင်းလာပြီးနောက်ပိုင်း အိမ်ပေါ်မတက်တာကို သူ့မျက်မြင်ပင်ဖြစ်၏။

ကိုကျော်စွာက အိပ်ရာအနေအထားဖြစ်နေပုံကိုကြည့်၍ သာမန်အဖြစ်မျိုးမဟုတ်တာကို လက်ခံလိုက်ရသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

ကိုကျော်စွာသည် ကုတင်ဆီသို့ထလာရင်းမှ ကြက်သီဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ ဝင်အိပ်ရမှာရုံသလိုဖြစ်နေပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်ပလေအေးကလေးများ တသုန်သုန်တိုးဝင်နေ၏။ ကိုကျော်စွာက ပြတင်းတခါးကိုပိတ်လိုက် သည်။

ကုတင်ဆီသို့ပြန်လျှောက်လာသည်။ ကုတင်ပေါ်တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်တွင် ဖြန်းကနဲ... ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။

ကိုကျော်စွာက ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကိုဆင့်ထပ်ကာ အိပ်လိုက်လေ၏။ ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

+ + + + +

ကိုကျော်စွာသည် သူ့ခြေသလုံးများကို တစ်ယောက်ယောက်က နှိပ်နယ်ပေးနေတာကို သိရှိခံစားနေရသည်။ နှိပ်ပေးနေသော လက်က ဘယ်ဖက်ခြေသလုံးကိုနှိပ်နယ်အပြီးတွင် ညာဖက်ခြေသလုံးကိုပြောင်း၍ နှိပ်ပေးနေပြန်သည်။

ကိုကျော်စွာက မျက်လုံးများကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ... သူ့ခြေရင်းဖက်တွင် ထိုင်ကာ သူ့ကို အသေအချာ နှိပ်နယ်ပေးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။ မိန်းမက ဆံပင်ဖားလျားချထားသည်။ ဆံပင်များက ဂုတ်ပေါ်ဝဲကျနေ၍ ငွ်နေသော မိန်းမမျက်နှာကို မမြင်ရချေ။

“ဟေ့- မင်းဘယ်သူလဲ”

ကိုကျော်စွာက မေးလိုက်သည်။

ကိုကျော်စွာအသံက အပြင်ဖက်အထိ ယောင်ထွက်လာကာ အိပ်မက်မှလန့်နိုးသွားလေ၏။

သူ အိပ်မက်မြင်မက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကို မိန်းမကလေးတစ်ယောက်က နှိပ်ပေးနေသည်ဟန် မြင်မက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စွာက အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။

လရောင်က မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လျှံကျနေ၏။ အခန်းထဲကို လရောင်ဖြင့် ဝိုးတဝါးမြင်နေရသည်။

ကိုကျော်စွာသည် ပြတင်းပေါက်ဖက်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်းမှ ပြတင်းတခါးပွင့်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ မအိပ်ခင် သူ့သေချာပိတ်ထားခဲ့တာပဲ။ ကလန်ထိုး၍ပိတ်ထားခဲ့တာကို သူ့သေချာမှတ်မိသည်။

ကိုကျော်စွာက အခန်းမီးကိုဖွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီ သွားကြည့်လိုက်သည်။

သူ ကလန်ထိုးပိတ်ထားခဲ့သည့် ပြတင်းတခါးကို ဖွင့်ထားရုံ မဟုတ်သေး။ တခါးပြန်ပိတ်မသွားအောင်ထောက်သည့် သံဒေါက်ကလေးများကို သံကွင်းတွင်လျှိုကာ တပ်ထားသေးသည်။

ကိုကျော်စွာ ကုတင်ဆီသို့ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဆင့်ထားသည့် ခေါင်းအုံးမှာ တစ်လုံးက ယှဉ်ရက်အနေအထားမှာရှိနေတာတွေ့ရပြန်သည်။ ခေါင်းအုံးအလည်ကခွက်နေကာ တစ်စုံတစ်ယောက်အိပ်စက်သွားသလိုဖြစ်နေတာတွေ့ရပြန်၏။ ကိုကျော်စွာက ခေါင်းအုံးကိုစမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပူနွေးနေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ခြေရင်းတွင်ထိုင်ရင်း နှိပ်ပေးနေသည့် မိန်းကလေးထိုင်နေသောနေရာတွင်လည်း မွေ့ယာကခွက်ဝင်နေသည်။ လတ်တလောထိုင်သွားသည့်ဟန်။ ထိုနေရာကို ကိုကျော်စွာစမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပူနွေးနေပါသည်။

ကိုကျော်စွာဆက်အိပ်လို့မရတော့။

အောက်ထပ်ဆင်းလာကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်သောက်သည်။ ညှော်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ တူလေးများငှားထားသောမဂ္ဂဇင်းကို စိတ်မပါလက်မပါထိုင်ဖတ်ရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့လေသည်။

(၆)

နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုကျော်စွာသည် ရုံး၌အိပ်ငိုက်နေ၏။

သူ့အတွေ့အကြုံကို မိတ်ဆွေများအား ပြောပြဖို့ သင့်မသင့် ချီတံ့ချတံ့ဖြစ်နေ၏။ မိတ်ဆွေများက လှောင်ပြောင်မှာကိုလည်း စိုးမိသည်။ မိတ်ဆွေအားလုံးမှာလည်း သရဲတစ္ဆေကို အယုံအကြည်မရှိ၊ လက်မခံသည့်သူများချည်းဖြစ်သည်။

သို့သော်... သူ့အတွေ့အကြုံများမှာ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ မဟုတ်။ သူ့အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ဘေးမှာဝင်အိပ်သည့် မိန်းမကို အကောင်အထည်မဟုတ်ပဲ အိပ်မက်ထဲမှာသာ မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အထောက်အထားများက သူ့အိပ်နေစဉ် လူတစ် ယောက်သူ့ဘေးမှာရှိနေကြောင်း သေချာသည့်အထောက်အထားများသာဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့... ကိုကျော်စွာသည် ကြိတ်မြိုမထားနိုင်တော့ပဲ ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်တို့ ဌာနများဆီ ထွက်လာခဲ့၏။

ကိုသက်မောင်က အစည်းအဝေးလုပ်နေ၍မအားပေ။

ကိုတင်ငွေရုံးဖက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်ထွက်လာသည်ကိုတင်ငွေနှင့် ရုံးခန်းအဝမှာပင် ဆုံလိုက်သည်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ခဲ့ကြကာ ကိုကျော်စွာက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သူ့အတွေ့အကြုံကိုရင်ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

အစပိုင်းတွင်...

“ကိုယ့်လူက တယ်စွဲတာပဲ၊ ဒါဖြင့်... ခင်ဗျားကို သရဲမ၊ကတောင် ကြိုက်နေတယ်ပေါ့”

...ဆိုကာ ရယ်သလိုမောသလိုဖြင့် လှောင်ပြောင်နေခဲ့သေးသည်။

ကိုကျော်စွာက သူ့ကြုံတွေ့ရသည်များကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည့်အခါ ကိုတင်ငွေမျက်ခုံးပင့်သွားလေသည်။

“အဲဒါပဲဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကိုအိမ်မှာပြောရင် ခြောက်လှန့်နေတဲ့ ဝိညာဉ်က ကြားသွားမှာစိုးလို့ အခုပြောလိုက်တာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားကို ခြောက်လှန့်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးကိုကျော်စွာ၊ သရဲက ခင်ဗျားကို ပြုစုပေးတောင်နေသေးတာပဲ၊ ဆန်းလှချည်လားဗျ”

“အဲဒါ အရင်ကခြောက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့သရဲပဲလား၊ တခြားဝိညာဉ်တစ်ခုလား၊ ဘယ်လိုတွေ့ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဗျာ”

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီအိမ်က သေသွားတဲ့ကောင်မလေးပဲထင်တယ် ကိုကျော်စွာ”

“ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုတင်ငွေ”

“စဉ်းစားကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေနဲ့လည်း တိုင်ပင်ပါဦးမယ်”

“ခင်ဗျားက သူတို့ကိုပြန်ပြောပြမလို့လား၊ ကြည့်လည်းပြောပါဦး ကိုတင်ငွေ၊ ကျွန်တော့်ကိုလှောင်စရာဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ခင်ဗျားအတွေ့အကြုံတွေကို ခင်ဗျားသက်သေပြနိုင်သားပဲဗျာ၊ ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ညပိုင်းကျ ခင်ဗျားအခန်းကို ခပ်စောစော တက်ကြည့်ထားကြမယ်၊ ပြန်ခါနီးတော့ တစ်ခါကြည့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သရဲမက အိပ်ရာခင်းပေးထားပြီးသားကို တွေ့ရင် တွေ့ရမှာပေါ့”

“လူကြည့်မှန်းသိလို့ လုပ်မထားမှ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားတွေ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်နေမှာလည်း စိုးရတယ်”

“ခင်ဗျားကိုကျွန်တော်ယုံပါတယ်ကိုကျော်စွာ၊ ခင်ဗျားက မဟုတ်ပဲ ဘယ်လုပ်ကြံပြောလိမ့်မလဲ၊ သရဲတစ္ဆေရှိတယ်ဆိုတာ မယုံ တဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျားလည်းပါတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်... ဖွင့်သာပြောရတာ မယုံကြမှာလဲ စိုးတယ်၊ ရှက်လည်းရှက်တယ်ဗျာ၊ စိတ်ထဲမှာလည်း မခံချိမခံသာကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုမှမခံစားပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သရဲဆိုတာ တကယ် ရှိ-မရှိ လေ့လာပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ခင်ဗျားသိတာ နောက်တောင်ကျနေတယ်ထင်တယ်ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီအိမ်ကြီးရောက်ကတည်းက ရှေ့လူတွေကြုံသလို ခင်ဗျားတစ်ခုခုကြုံ ရမယ်လို့တွက်ထားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်သိတာသာနောက်ကျတာပါ၊ တကယ်တော့ သရဲက အိပ်ရာခင်းပေးထားတာ ကျွန်တော်ရောက်က တည်းကလေ၊ ချစ်စမ်းမရောက်ခင်ကတော့ ကျွန်တော်က အိပ်ရာကိုသိမ်းတဲ့လူမဟုတ်တော့ သတိမထားမိဘူးပေါ့၊ ချစ်စမ်းအိပ်ရာ သိမ်းပေး ပြင်ပေးလုပ်နေကျဆိုတော့ ချစ်စမ်းလို့ပဲထင်ခဲ့တာပေါ့၊ မနွေကမေးကြည့်မှ သူ မနက်ပိုင်း အိပ်ရာပဲသိမ်းတယ်၊ ညပိုင်း အိပ်ရာခင်းပေးမထားဘူးဆိုတာ သိရတာ”

“ခင်ဗျားကတော့ လူထူးပဲဗျာ၊ သရဲမကတောင် ကြိုက်ရတယ်၊ သရဲမက ယပ်ခပ်ပေး၊ နင်းနိုပ်ပေးဆိုတော့...”

“အဲဒါဆန်းနေတာပေါ့ဗျာ၊ အရင်အိမ်ငှားတွေတုန်းကတော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းခြောက်တယ်ဆို၊ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးရ အောင်တောင် ခြောက်တယ်ဆို၊ ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ အိပ်ရာထဲအထိဝင်အိပ်တယ်ဆိုတော့ ခြောက်တဲ့သရဲချင်း တူမှတူရဲ့လားဗျာ”

“ခင်ဗျားစိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ အဲဒါ သေသွားတဲ့အိမ်ရှင်ကောင်မလေးပဲဖြစ်မှာပဲ၊ နာမည်ဘယ်သူ...”

“နွယ်နီလိုက်တဲ့”

“နွယ်နီလိုက်က အပျိုလေးဆိုတော့ သူ့ရှေ့မှာ လင်မယားတွေ ပိုးစိုးပက်စက်နေတာမျိုးမကြိုက်လို့ အရင်လူတွေကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ခြောက်လွှတ်တာဖြစ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ လူပျိုကြီးမို့လို့ သူကကြိုက်ပြီးပြုစုပေးနေတာနေမှာ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ နွယ်နီလိုက်လို့လည်း မစွပ်စွဲပါနဲ့ဦးကိုတင်ငွေ၊ သူမိဘတွေကြားသွားရင်မကောင်းပါဘူး”

“အေးဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသရဲ ဘာဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အဖြေရှာကြတာပေါ့”

“ဒီအကြောင်းကို အိမ်ကကလေးတွေမသိစေချင်ဘူးကိုတင်ငွေ၊ ချစ်စမ်းရော ကျွန်တော့်တူနှစ်ယောက်ရော အသိပေးမထားဘူး၊ ကလေးတွေကြောက်မှာစိုးလို့၊ ခင်ဗျားတို့ သူတို့ရှေ့မှာတော့ ဘာမှမပြောကြနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ၊ အင်း... စဉ်းစားကြည့်တော့ သိပ်ကြမ်းခဲ့တဲ့သရဲ၊ ခင်ဗျားကိုမခြောက်ရုံတင်မကဘူး၊ ကျန်တဲ့လူတွေကိုပါမခြောက်ပဲ ငြိမ်ကျသွားတာ တော်တော်ဆန်းတာပဲ၊ ဧကန္တ... သရဲမက ခင်ဗျားကိုကြိုက်နေလို့ပဲဖြစ်မှာပါဗျာ”

+ + + + +

ညပိုင်းတွင်... လာနေကျအဖွဲ့ ကိုကျော်စွာအိမ်ရောက်လာကြတော့ ကိုတင်ငွေပြောပြထား၍ အားလုံးသိပြီးဖြစ်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် ယခင်နေ့တွေကလို စကားသိပ်မပြောဖြစ်ပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် စားသောက်နေကြ၏။ ချစ်စမ်းနှင့် ကလေးများ ကြားသွားမည်စိုး၍ ထိုအကြောင်းကို မပြောကြခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ည(၈)နာရီလောက်တွင် ကိုကျော်စွာကို ကိုတင်ငွေက တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအိပ်ရာကို ဒီအချိန်လောက်ကြည့်ထားမှထင်တယ်၊ တော်ကြာ အိပ်ရာခင်းပြီးသားဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ရ ပဲနေမယ်”

“ဒါဖြင့်... နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ အိမ်ပေါ်တက်လေ၊ အုပ်စုလိုက်ကြီးတက်ရင် သရဲရိပ်မိသွားမှာလည်းစိုးရတယ်၊ ကလေးတွေ လည်း သိသွားလိမ့်မယ်”

ကိုကျော်စွာနောက်မှ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုကျော်စွာက သူ့အခန်းအနေအထားကို အခန်းအပြင်မှပင်ပြလိုက်၏။

ချမထားရသေးသောခြင်ထောင်၊ ခြေရင်းတွင်ခေါက်တင်ထားသောစောင်၊ နှစ်လုံးဆင့်ထပ်ထားသောခေါင်းအုံးများကို ချစ်စမ်း မနက်က သိမ်းဆည်းထားပေးသည့်အတိုင်း မြင်တွေ့ကြရသည်။

အားလုံးအပေါ်တက်ကြည့်အပြီးတွင် ဖဲဝိုင်းကိုစကြလေသည်။

+ + + + +

ညသနာရီမှာ ဖဲဝိုင်းကိုသိမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ- အပေါ်တက်ကြည့်ကြစို့”

ညဦးပိုင်းကလိုပင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

ခြင်ထောင်မှာချထားပြီးဖြစ်နေသည်။ စောင်ကိုဘေးမှာပုံထားသည်။ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးမှာ ယှဉ်ရက်အနေအထားရှိနေသည်။

သူတို့မျက်စိရှေ့မှာပင် ဘယ်သူမှအိမ်ပေါ်မတက်ပဲ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ ဧည့်သည်များ အံ့ဩသွားကြသည်။ ကိုကျော်စွာစကားကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သွားလေ၏။

“ခြင်ထောင်က လေတိုက်လို့ကျလာတယ် ထားဦး၊ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေ နေရာရွေ့နေပုံကတော့ တစ်ယောက်ယောက် လုပ်ထားလို့ပဲ”

“ခြင်ထောင်ကလည်း လေတိုက်လို့ကျတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုတင်ငွေ၊ ကျွန်တော်သေချာကြည့်ခဲ့တယ်၊ ခြင်ထောင်အစွန်းတွေကို မွေ့ရာအောက်မှာ ထိုးပြီးညှပ်ထားသေးတာပျ၊ ခြင်မဝင်အောင် သေချာလုပ်ပေးထားတာ”

“ချစ်စမ်းရော ကလေးတွေရော ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင်အိပ်နေတာပဲနော်၊ အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှမတက်တာတော့ သေချာ တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ... သရဲမှ သရဲအစစ်ပါ”

ဧည့်သည်များအပြန်တွင်... ဝင်းတခါးပိတ်ရန်အတွက် အိမ်အဝအထိလိုက်အဖို့မှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုကျော်စွာ... ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မအိပ်နဲ့တော့ဗျာ”

ဘဏ်ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“သရဲက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ခြောက်တယ်ဆိုတာလည်း ကြောက်စရာပဲ၊ တော်ကြာ... ခင်ဗျားကို လိပ်ပြာနှုတ်သွားမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်တယ်ကိုကျော်စွာ၊ ဒါ သရဲလက်ချက်ဆိုတာ သိသာနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ယုံလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျား ချစ်စမ်းကိုဖြစ်ဖြစ် ခေါ်အိပ်ဗျာ”

“နောက်ညကစပြီး အောက်ထပ်မှာပဲ ကလေးတွေနဲ့ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်းအိပ်ရင်ကောင်းမယ်ကိုကျော်စွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအကြံပေးနေကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အောက်ထပ်ဆင်းအိပ်ဖို့စိတ်ကူးနေတာပါ၊ ဒီည ချစ်စမ်းကို ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ခေါ်အိပ်လိုက် ပါမယ်”

+ + + + +

ကိုကျော်စွာက ချစ်စမ်းကိုနှိုးကာ အပေါ်ထပ်မှာ သူနှင့်လိုက် အိပ်ဖို့ခေါ်ခဲ့သည်။ ချစ်စမ်းအံ့ဩနေသည်။

ဆရာနှင့်အတူတူ တစ်ကုတင်တည်းအိပ်ရတော့ ချစ်စမ်း စိတ်မလုံမလဲနှင့် အိပ်မရဖြစ်နေသေး၏။ သို့သော်... လူငယ်ဖြစ်ပြီး နေ့လည်ပိုင်းတွင် ပင်ပန်းထားသည်များရှိ၍ မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကိုကျော်စွာလည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

အိပ်ပျော်ပြီး ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ဘူးဟုထင်သည်။ ချစ်စမ်းအော်သံကြောင့် ကိုကျော်စွာလန့်နိုးလာသည်။
ကိုကျော်စွာထကြည့်လိုက်တော့ ချစ်စမ်းကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်နေသည်။

“ဆရာ- ဆရာ- ကျွန်တော့်ကို ကုတင်ပေါ်ကနေဆွဲချတယ်”

ချစ်စမ်းက လူးလဲထရင်းမှပြောလိုက်လေသည်။

“လူမည်းမည်းကြီးဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကုတင်ပေါ်ကနေဆွဲချတယ်၊ နှစ်ခါတောင်၊ ပထမတစ်ခါက လူမမြင်ရဘူး၊ ဆရာ အိပ်ပျက်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော် မပြောပဲပြန်အိပ်နေတာ၊ နောက်တစ်ခါကျတော့ တော်တော်ဆိုးတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုကုတင်ပေါ်က နေဆွဲချပြီး ကိုင်ပေါက်လိုက်သလိုပဲ”

ချစ်စမ်းက အမြင်မှကျ၍ နာသွားသောပခုံးတစ်ဖက်ကိုနှိပ်ရင်း ပြောနေသည်။

“ကဲ- ချစ်စမ်း၊ မထူးတော့ဘူး၊ အိပ်ရာကိုအောက်ရွှေ့ခဲ့၊ ငါ့ကို ညှော်ခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ရာပြင်ပေးတော့”

“အဲဒါဘာလဲဆရာ၊ သရဲ- သရဲခြောက်တာလား”

“တို့ကိုအပေါ်ထပ်မှာ မနေစေချင်လို့ထင်တယ်၊ အောက်ထပ်ကိုသာသွားရအောင်ပါကွာ”

ချစ်စမ်းက ညနှစ်နာရီလောက်ကြီး အိပ်ရာများကို အောက်ထပ်ရွှေ့ကာ ပြင်ပေးရရှာသည်။

သို့သော်... ထိုညကလည်း ကိုကျော်စွာအိပ်မပျော်တော့ပါ။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း သောင်းကျန်းနေသည့်အသံများကြားရသည်။ ဘယ်လိုသရဲမျိုးပါလိမ့်။

(၇)

နောက်တစ်နေ့မှာ... ထိုအကြောင်းကိုပြန်ပြောပြလိုက်တော့ ကိုတင်ငွေတို့အားလုံး ခေါင်းစားသွားကြလေသည်။

“ဒါဖြင့်... ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ အပေါ်ထပ်မှာ ခင်ဗျားမအိပ်တော့ရင် ကျွန်တော်နဲ့ကိုသက်မောင် လာအိပ်ပေးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သရဲအတွေ့အကြုံရှိသွားတာပေါ့၊ သရဲဆိုတာ တကယ်ရှိမရှိလည်း အတည်ပြုပြီးသားဖြစ် ရော”

“ချစ်စမ်းကိုဆွဲချတာ လူမည်းမည်းကြီးတဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးဝင်အိပ်တဲ့သရဲကတော့ မိန်းမဆိုတာသေချာတယ်၊ ကျွန်တော်က တော့ အဲဒီ မိန်းမသရဲကို အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ဖြတ်ကနဲမြင်လိုက်ရတာ၊ သရဲက နှစ်မျိုးနှစ်စားများဖြစ်နေမလားမသိဘူးဗျာ”

“မပူပါနဲ့လေ၊ ကိုသက်မောင်နဲ့ကျွန်တော် သုံးလေးညလာအိပ်ကြည့်ပါ့မယ်၊ ဒီသရဲ ဘာဆိုတာ သိရမှာပေါ့”

+ + + + +

ထိုနေ့ညတွင် ကိုသက်မောင်နှင့်ကိုတင်ငွေက ဖဲကစားပြီး မပြန်တော့ပဲ... ကိုကျော်စွာအိမ်မှာပင် အိပ်လိုက်ကြ၏။ အပေါ်ထပ်မှာအိပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်စမ်းက အိပ်ရာပြင်ပေးသည်။ ကိုကျော်စွာအိပ်သည်ကုတင်ပေါ်မှာပင် နှစ်ယောက်စလုံးအိပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ည၁၂နာရီလောက်မှာပင် သရဲက အကြောင်းပြတော့သည်။

ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်တို့ကို တစ်လှည့်စီကုတင်ပေါ်က ဆွဲချသည်။ ပြန်အိပ်သည်တွင် ကုတင်ခြေရင်း ဘောင်ပေါ်မှာ ကားယားခွထိုင်ရင်း ကုတင်ကိုလှုပ်ရမ်းနေသည်။ လူမည်းမည်းကြီးပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းနက်နေသည်ကိုသာမြင်ရပြီး မျက်နှာ ကြီးကို လေးထောင့်အနေအထားဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။ ကုတင်ပေါ်မှဆွဲချခံရစဉ် အသားကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် ထိမိတာကိုခံရသည်။

ကိုတင်ငွေတို့နှစ်ယောက် ဆက်မနေရဲတော့ပါ။ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာကြ၏။

ထိုညလည်း အောက်ထပ်မှာ ကိုကျော်စွာတို့သုံးယောက်သား ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း မိုးလင်းကြရသည်။ အိပ်မရတဲ့အတူတူ သုံးယောက်တည်း ဖဲထိုင်ရိုက်နေလိုက်၏။

ကိုကျော်စွာကတော့ အိပ်ပျက်တာ သုံးညရှိသွားပြီ။

ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေဖို့သင့်မသင့် စဉ်းစားရလေပြီ။

+ + + + +

ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင် ထိုတစ်ညသာအိပ်ပြီး နောက်နေ့ ဆက်မအိပ်ရဲကြတော့။ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံသွားကြသည်။ လောကမှာသရဲရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း လက်ခံသွားကြရလေ၏။

ကိုကျော်စွာကတော့ နောက်နေ့တွေမှာ အောက်ထပ်က တူလေးနှစ်ယောက်အိပ်သည့် အခန်းထဲတွင် ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ သရဲက အောက်ထပ်အထိတော့ လိုက်မနေဘဲယှက်တော့ပါ။ အပေါ်ထပ်မှာ ဝိုင်းခိုင်းကျနေသည့်အသံများကိုတော့ကြားနေရသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်ချစ်စမ်းလည်း သရဲခြောက်တာကို သိသွားကြပြီ။ ကြောက်နေကြပေသည်။ တူနှစ်ယောက်က ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေပဲ ပြောင်းဖို့အကြံပေးသည်။ ကိုကျော်စွာက ချော့မော့ထားရလေ၏။

(၈)

စုပေါင်းရုံးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုကျော်စွာအိမ် သရဲခြောက်သည် သတင်းက ပြန့်နှံ့သွားလေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးသရဲခြောက်ကြမ်းတာကတော့ ကြားဖူးပြီးသား။ သို့သော်... ကိုကျော်စွာအခြောက်ခံရပုံကျတော့ ဆန်းနေသည်။ သရဲက ကိုကျော်စွာကိုတော့ ခြောက်သည်ဟုပင်မဆိုသာ။ ကိုကျော်စွာဘေးမှာ ပူးကပ်အိပ်တဲ့မိန်းမကို အားလုံးက နွယ်နီလျှင်လို့ပဲစွတ်စွဲကြသည်။

ဒါဖြင့်... လူမည်းမည်းကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ သရဲက နှစ်ကောင်လား။

ယခင်အိမ်ငှားများကိုခြောက်ခဲ့သည်မှာလည်း လူမည်းမည်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။ မိန်းမသရဲအကြောင်းပြောသံမကြားရပါ။

ပြီးတော့... သရဲက ကိုကျော်စွာနှင့်အတူနေသော တူလေးများဖြစ်သည့် အောင်စည်နှင့်အောင်မောင်းကိုတော့ မခြောက်လှန့်ခဲ့ချေ။

ချစ်စမ်းကိုတော့ ကိုကျော်စွာနှင့် အတူအိပ်သည်ညကမှ ကုတင်ပေါ်ကဆွဲချသည်။

သရဲက ကိုကျော်စွာကိုတော့ ဘာလို့ညာညာတာတာခြောက်နေလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်။

သို့သော်... သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရ။

ကိုကျော်စွာတို့ရုံးကို ရုံးချုပ်မှ ရုံးတွင်းစာရင်းစစ်အဖွဲ့ရောက်လာသည်တွင် သရဲအကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိလိုက်ကြရလေသည်။

+ + + + +

ဌာနတွင်းစာရင်းစစ်အဖွဲ့မှာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် နယ်ရုံးများသို့ လှည့်လည်စစ်ဆေးလေ့ရှိပါသည်။

ကိုကျော်စွာတာဝန်ယူနေသည့်အချိန်တွင် ရုံးချုပ်မှာ စာရင်းစစ်အရာရှိဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ စာရင်းစစ်အဖွဲ့တွင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးအဆင့်ရှိ ဦးတင်ဆွေဆိုသူ အမျိုးသားတစ်ယောက်၊ စာရေးအမျိုးသားလေး မောင်စိုးနိုင်နှင့် တင်တင်ချိုနှင့် မြမြဆိုသော အမျိုးသမီးစာရေးမနှစ်ယောက်ပါဝင်သည်။

နှစ်ပတ်ကြာစစ်မည်ဖြစ်၍ စာရင်းစစ်အဖွဲ့တည်းခိုနေထိုင်ရေးကိုပါ ကိုကျော်စွာက စီစဉ်ပေးရလေသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်နှင့်စာရေးမလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဝန်ထမ်းများတည်းခိုရန်ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဘန်ဂလိုတွင်တည်းခိုစေလိုက်သည်။ ယောက်ျားလေးများဖြစ်သော ဦးတင်ဆွေနှင့်စာရေးမလေးမောင်စိုးနိုင်တို့ကို သူ့အိမ်မှာပင် တည်းခိုစေဖို့စီစဉ်လိုက်သည်။

အစားအသောက်အတွက်လည်း ချစ်စမ်းကိုပင် ပိုက်ဆံစုပေးကာ ချက်ပြုတ်စေပါသည်။ ရုံးနှင့်အိမ်မှာမဝေး၍ နေ့လည်ပိုင်းမှာ အိမ်ကိုပြန်လာ၍ထမင်းစားကြသည်။ ညစာကိုတော့ ဘန်ဂလိုပြန်၊ ရေမိုးချိုးပြီးမှ အိမ်တွင်လာစားရန်စီစဉ်ထားပါသည်။

ပထမည။

စာရင်းစစ်အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ညပိုင်းတွင် ညစာစားရန် ကိုကျော်စွာအိမ်ရောက်လာကြသည်။

ဦးတင်ဆွေနှင့်မောင်စိုးနိုင် အိပ်ဖို့အတွက်လည်း ချစ်စမ်းက အပေါ်ထပ်မှာပင် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကိုကျော်စွာအိပ်ခဲ့သည့် အခန်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်နှင့်ဦးတင့်ဆွေမှာ ရုံးချုပ်ကတည်းက ကိုကျော်စွာနှင့်ရင်းနှီးခင်မင်သူများဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်မှာ အပျိုကြီး ဖြစ်ပြီး သဘောကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အသက်၅၅နှစ်ရှိပြီ။ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သည်။ စကားပြောလျှင်တောင် တိုးတိုး လေးပဲ ပြောသည်အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

ညစာမစားမီ လူကြီးသုံးယောက်က ညေခန်းမှာ ရုံးအကြောင်း၊ အလုပ်အကြောင်းများကို ပြောဆိုနေကြသည်။

စာရေးမလေးနှစ်ယောက်နှင့် မောင်စိုးနိုင်က ချစ်စမ်းချက်ပြုတ်သည်များကို မီးဖိုထဲမှာကူညီပေးနေကြသည်။

ထမင်းပိုင်းပြင်တော့လည်း အားလုံးပိုင်းကူကာ မိသားစုလို သိုင်းသိုင်းပိုင်းပိုင်းနှင့်ရှိနေကြ၏။ ချစ်စမ်းနှင့်စာရေးမလေးများ မှာလည်း အဖွဲ့ကျနေကြပေပြီ။

ထိုညက အားလုံးထမင်းစားသောက်အပြီးတွင် ညကိုးနာရီလောက်မှာ ကိုကျော်စွာတို့က ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်တို့မိန်းကလေးများကို ဘန်ဂလိုသို့ လမ်းလျှောက်ရင်း လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ ပို့ပေးပြီးမှ ကိုကျော်စွာ၊ ဦးတင့်ဆွေနှင့်မောင်စိုးနိုင်တို့ အိမ်ပြန်လာကြသည်။

ကိုကျော်စွာမှာ ရုံးညေသည်များရောက်နေမှန်းသိ၍ ထိုညက ကိုတင်ငွေတို့အဖွဲ့ရောက်မလာကြပါ။

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် ဦးတင့်ဆွေနှင့်မောင်စိုးနိုင်တို့ကို အပေါ်ထပ်သို့လိုက်ပို့ပေးလိုက်၏။ ကိုကျော်စွာအိပ်သည်ကုတင်ပေါ် မှာပင် နှစ်ယောက်အတူအိပ်ဖို့ ချစ်စမ်းက ပြင်ပေးထားပါသည်။

(၉)

နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းတော့ ဦးတင့်ဆွေက မေးသည်။

“ဒီအိမ်မှာဘာရှိသလဲကိုကျော်စွာ”

“ဘာကိုမေးတာလဲဦးတင့်ဆွေ”

“ညက၊ ဗျာ... အခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ကုတင်ကိုပတ်ပြီးလျှောက်နေတယ်”

“ဟင်...”

“စိုးနိုင်ကတော့အိပ်နေလို့ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကပုတီးကိုးပတ်စိတ်ပြီးမှအိပ်တာကိုး။ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော် တို့အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်လျှောက်နေတာ မြင်နေရတယ်ဗျ”

ဦးတင့်ဆွေပုတီးစိတ်နေ၍ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမခြောက်နိုင်ခြင်းပေလား။

“ဘာမှမရှိပါဘူးဦးတင့်ဆွေ၊ သရဲထင်လို့လား”

“လူမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်ဗျ။ အစောင့်အရှောက်တွေ ဘာတွေများဖြစ်နေမလားလို့”

ခဏတဖြုတ်တည်းသည်ညေသည်ကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာစိုး၍ ကိုကျော်စွာက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ ခပ်မဆိတ်နေ လိုက်သည်။

“ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တရားနီးတော့ အဲဒီလူက ကုတင်ဘေးရပ်ပြီး မောင်စိုးနိုင်ကိုငုံ့ကြည့်နေတာ တွေ့ရ တယ်”

“စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါဦးတင့်ဆွေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီမြို့ရောက်မှ ဒီအိမ်ငှားနေဖြစ်တာလေ၊ ဒီအိမ်အကြောင်းသိပ်မသိပါဘူး”

“ကိုကျော်စွာတို့ရော အဲဒါမျိုးမတွေ့မိဘူးလား”

“မတွေ့မိပါဘူးဗျာ”

ကိုကျော်စွာက အရေးမပါသလို စကားကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

သူတို့ကွယ်ရာတွင် ချစ်စမ်းနှင့် တူလေးနှစ်ယောက်ကို သရဲခြောက်တဲ့အကြောင်းမပြောမိစေဖို့ ပိတ်ထားလိုက်ရသေး၏။

သို့သော်...

+ + + + +

ဒုတိယည။

စာရင်းစစ်အဖွဲ့ ညစာထမင်းစားရန်ရောက်လာကြပြန်သည်။

ထမင်းခိုင်းအဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်တွင် လူကြီးသုံးယောက်ကို ထမင်းစားဖို့လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကိုကျော်စွာ၊ ဦးတင့်ဆွေနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်တို့ ညှော်ခန်းကုလားထိုင်မှအထ...

“အို...”

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် ရုတ်တရက်ယိုင်လဲသွားမလိုဖြစ်၍ ကိုကျော်စွာက အလျင်အမြန်ဖမ်းထိမ်းလိုက်ရသည်။

“မမမြင့်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မူးသွားတာလား”

ကိုကျော်စွာက ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ပခုံးကိုကိုင်ထားရင်းမှမေးသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ကိုကျော်စွာကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်မျက်လုံးများက စူးစူးရဲရဲတောက်ပနေ၏။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က သူမပခုံးကိုကိုင်ထားသော ကိုကျော်စွာလက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ကိုကို... ကိုကို...”

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်နှုတ်မှပေါ်ထွက်လာသောအသံ။ သို့သော်... ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်အသံမဟုတ်။

“ကိုကို၊ ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့အပေါ်ထပ်မှာမအိပ်တာလဲဟင်၊ အပေါ်ထပ်မှာပြန်အိပ်ပါကိုကိုရယ်”

ကိုကျော်စွာချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။ သရဲမသည် ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကိုဝင်ပူးလေပြီ။

“ကိုကို၊ ကိုကိုကို နီလေးမနှောက်ယှက်ပါဘူး၊ နီလေး ကိုကိုကို ချစ်လို့ပါကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုအိမ်မှာလာနေတာလေ၊ နီလေး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ နီလေး ကိုကိုတို့တွေကို မနှောက်ယှက်ပါဘူးနော်၊ အပေါ်ထပ်မှာ ပြန်လာအိပ်ပါနော်... ကိုကို... နော်”

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်နှုတ်မှ ကလေးကလားစကားများထွက်လာ၍ အားလုံးအံ့အားသင့်နေကြသည်။

စာရေးမလေးနှစ်ယောက်လည်း အိမ်ရှေ့ခန်းပြေးထွက်လာပြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။

“မမမြင့်- မမမြင့်”

ကိုကျော်စွာက သတိပေးသလို ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကို၊ နီလေး ကိုကိုနားမှာနေတာကို ခွင့်ပြုပါနော်၊ အရင်လူတွေတုန်းကလေ၊ နီလေးသိပ်မျက်စိရှက်တာပဲ၊ သူတို့လင်မယားတွေ နေပုံထိုင်ပုံမကြိုက်လို့ နီလေး အနှောက်အယှက်ပေးတာပါ၊ ကိုကိုကိုတော့ နီလေးမနှောက်ယှက်ပါဘူးကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုအပေါ်မှာ ပြန်အိပ်ပါနော်”

ဖြစ်စဉ်ကို သဘောပေါက်လိုက်သောဦးတင့်ဆွေက အပေါ်ထပ်ပြေးတက်ကာ သူ့စိတ်ပုတီးကိုသွားယူသည်။

ဦးတင့်ဆွေပြန်ဆင်းလာသည်အထိ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်တွင် မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ်က ဝင်ပူးနေဆဲ။ ကိုကျော်စွာလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်နှုတ်မှ စကားတွေတတ်တတ်ပြောနေသည်။ အသားများလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ကိုကို၊ နီလေးကိုစိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နီလေးလေ... နီလေး”

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ပြောရင်း ငိုလေပြီ။

“နီလေး၊ ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်လို့ပါကိုကိုရယ်”

ဦးတင့်ဆွေက စိတ်ပုတီးဖြင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်လည်ပင်းကိုစွပ်ချလိုက်သည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် တစ်ချက်ငြိုးငြိုးလိုက်သည်။ ဝါးကနဲသန်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ကြောင်တောင်တောင်မျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေကြည့်၏။ သူမကို ဝိုင်းကြည့်နေသည့်လူများကို အမြင်တွင် ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ဖေဝေဝေဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်၏ပုံမှန်အသံပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မမြင့်စိန်မူးပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားလို့ပါ။ ကဲ-ကဲ- ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားကြရအောင် မမြင့်စိန်”

ဦးတင့်ဆွေက ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်လည်ပင်းမှပုတီးကို ချွတ်ယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်ပင်းမှာ ဦးတင့်ဆွေစိတ်ပုတီးက ဘာလို့ရောက်နေတာလဲ”

“မမြင့်စိန်မူးသွားလို့ ကျွန်တော့်သိမ်ဝင်ပုတီးနဲ့စွပ်လိုက်တာပါ”

“ကျွန်မ တစ်ခါမှဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး”

“ထမင်းစားကြစို့မမြင့်စိန်”

ထမင်းစားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စာရေးမလေးနှစ်ယောက်လည်း အတော်ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။

ထမင်းစားအပြီး ပန်းကန်ဆေးရာတွင် ချစ်စမ်းနှင့်စာရေးမလေးနှစ်ယောက် တွတ်တွတ်-တွတ်တွတ်ပြောနေကြသည်မှာ ဤ အိမ်တွင်ခြောက်သည်သရဲအကြောင်းပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုညက... မိန်းမသားများကို ဘန်ဂလိုပြန်ပို့အပြီး လမ်းတွင် ... ဦးတင့်ဆွေက အကျိုးအကြောင်းမေးလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုမကွယ်မပွက်ပြောပါကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်တော် ကူညီတန်တာ ကူညီနိုင်အောင်ပါ”

ကိုကျော်စွာက ယခင်အိမ်ငှားများကို သရဲခြောက်ခဲ့ပုံများနှင့် သူရောက်အလာတွင် ကြုံရပုံများကို မချွင်းမချန်ပြောပြလိုက် ပါသည်။

“ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့်... သရဲဟာ ဒီအိမ်ကသေသွားတဲ့မိန်းကလေးပဲဗျ၊ သနားစရာပဲ၊ သူခင်ဗျားကိုသံယောဇဉ်တွယ်နေရှာတယ်”

“ဦးတင့်ဆွေရယ်၊ ကျွန်တော့်ဖြစ်ပုံကလည်းဗျာ၊ သရဲမကမှ ကျွန်တော့်ကိုကြိုက်ရတယ်လို့”

“ခင်ဗျားဒီအိမ်မှာမနေနဲ့တော့ကိုကျော်စွာ”

“ဗျာ-”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆက်နေရင် ခင်ဗျားအတွက်လည်း ဒုက္ခ၊ မကျွတ်လွတ်တဲ့မိန်းကလေးကိုလည်း သံသရာရှည်အောင်လုပ် ရာကျမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အိမ်အသစ်ရှာပြောင်းရမှာပေါ့”

“ဟိုမိန်းကလေးအတွက်လည်း ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလို ကူညီခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို သူမခြောက်နိုင်တာက သိမ်ဝင်ပုတီး ကြောင့်ပဲဗျ”

“ဦးတင့်ဆွေက ဘာသာရေးသမားဆိုတော့ တစ်ပန်းသာပါတယ်၊ ဒီညဦးတင့်ဆွေကူညီလိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ မမြင့်ကိုတော့ ကျွန်တော်အားနာလိုက်တာ”

“သရဲတို့ နတ်တို့ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်နုနယ်တဲ့သူကို အလွယ်တကူ ဝင်ပူးကြတာပဲလေ၊ မမြင့်စိန်က စိတ်ထားနူးညံ့တော့ သူ့ အတွက် ဝင်ပူးရတာလွယ်သွားတာပေါ့”

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် ဦးတင့်ဆွေက တစ်အိမ်လုံးကို လိုက်ကြည့်သည်။

“ဘုရားစင်ရုံရဲ့သားနဲ့ ဘုရားစင်နဲ့မှတူပဲကိုကျော်စွာရယ်”

ဦးတင့်ဆွေက ဘုရားစင်ကိုကြည့်၍ အပြစ်တင်သလိုပြောသည်။

ဘုရားစင်ပေါ်တွင် ဘုရားဆင်းတုမရှိပါ။ ပြက္ခဒိန်က ရွှေတိဂုံဘုရားပုံကိုသာ သံဖြင့်ရိုက်၍ချိတ်ထားသည်။ တစ်အိုးတည်းသော ဘုရားပန်းအိုးထဲတွင်လည်း လဲလှယ်စရာမလိုသော ပလတ်စတစ်ပန်းများ ထိုးထားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ၊ ဘာသာရေးဖက်ကို ဂရုမစိုက်မိဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော် စည်းချပေးခဲ့ပါမယ်၊ ဟိုမိန်းကလေးကိုတော့ နှင်ချလို့မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဒါက သူ့အိမ်ကိုး”

“နှင်မယ်ဆိုရင်ကော နှင်လို့ရလို့လားဦးတင့်ဆွေ”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... သူ့မိဘတွေရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ တိုင်ပင်ပါဦး၊ ဒီအတိုင်းနှင်ချလိုက်ရင် နေစရာထိုင်စရာ မရှိဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဪ... သူတို့မှာလည်း နေဖို့ထိုင်ဖို့ နေရာလိုသေးတာကိုး”

“ဒါပေါ့ကိုကျော်စွာရယ်၊ မိန်းကလေးက ဒီအိမ်ရှင်ဖြစ်လို့သာ အိမ်ပေါ်မှာမှီခိုနေလို့ရနေတာ၊ သရဲတစ္ဆေပြိတ္တာတွေရဲ့ဘဝဟာ သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ သူတို့ကို အလှူအတန်းပေးပြီး အမှုကောင်းကောင်းဝေမှ ဒီဘဝကကျွတ်နိုင်မှာ”

“ဒါတွေ ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့ဘူးဗျာ၊ သရဲတစ္ဆေရှိတယ်ဆိုတာတောင် မယုံခဲ့တဲ့ကျွန်တော့်ကျမှ ဒါမျိုးကြုံရတယ်”

“ပြိတ္တာဘုံဆိုတာ တကယ်ရှိတာပေါ့ကိုကျော်စွာရဲ့၊ ဘုရားဟောထဲမှာတောင် ပါသေးတာပဲ၊ မယုံလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အခု လက်တွေ့ပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ယုံပါပြီ၊ ဦးတင့်ဆွေဒီမှာရှိတုန်းသာ ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်တာ ကူညီပေးသွားပါဦးဗျာ”

(၁၀)

နောက်တစ်နေ့တွင်... စုပေါင်းရုံးအသိုင်းအဝိုင်း၌ စာရင်းစစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အရာရှိကို သရဲမ၊ဝင်ပူးသည့်သတင်းက ပြန်နံ့ သွားလေသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကိုယ်တိုင်လည်း တပည့်မလေးများကပြန်ပြော၍ သိရကာ ရှက်လွန်း၍ ခေါင်းပင်မဖော်တော့။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်မှာ စကားပင် ကျယ်ကျယ်မပြောသော ရှက်တတ်သည့်အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စာရင်းစစ်အဖွဲ့လည်း ကိုကျော်စွာအိမ်မှာ ထမင်းလာမစားရဲတော့ချေ။ ထမင်းဆိုင်မှာပင် ဝယ်စားလိုက်ကြတော့၏။

+ + + + +

ထိုညမှာပင် ကိုတင်ငွေစုံစမ်းလာသဖြင့် ယခင်ငှားနေခဲ့သော အိမ်ငှားများထဲမှ နှစ်ဦးမှာ ဤမြို့မှာပင်ရှိသေးကြောင်းသိရသည်။ ဝန်ထမ်းလင်မယားဖြစ်သော ကိုအောင်ချမ်းနှင့်သန်းသန်းဝေတို့လင်မယားကတော့ ဤမြို့မှပြောင်းသွားကြပြီ။

ကျန်သေးသည့်သူများထံတွင် အကျိုးအကြောင်းစုံစမ်းကြည့်ရန် တိုက်တွန်းသောကြောင့် ဦးတင့်ဆွေကိုခေါ်ကာ ကိုတင်ငွေ၊ ကို သက်မောင်တို့နှင့် လေးယောက်သားထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကိုကျော်လွင်နှင့်ဆွေဆွေဝင်းတို့လင်မယားမှာ ဈေးနားကအိမ်တစ်အိမ်တွင်ငှား၍ “ဒေဝစ္ဆရာ”အမည်ဖြင့် စက်ချုပ်သင်တန်းဖွင့် ထားခဲ့ဖြစ်သည်။

စက်ချုပ်သင်တန်းဖွင့်ထားသောအိမ်ကို အရင်သွားလိုက်ကြ၏။

ကိုကျော်စွာက သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ကာ ကမ်းနားလမ်းမှ ဦးဘလှိုင်၊ ဒေါ်စောမြင့်တို့အိမ်တွင် လက်ရှိနေထိုင်နေကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

မဆွေဆွေဝင်းမှာ သိသိသာသာမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဆရာ ဘာသိချင်လို့လဲဟင်”

“အဲဒီအိမ်အကြောင်းပါ၊ ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းတို့နေတုံးက သရဲအခြောက်ခံရတယ်ကြားလို့”

“အမလေး ဆရာရယ်၊ ကောင်းကောင်းအခြောက်ခံရတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့မှာ လိပ်ပြာမလွင့်ရုံတမယ်ရယ်”

မဆွေဆွေဝင်းက သူတို့အခြောက်ခံရပုံများကိုပြောပြသည်။

စက်ချုပ်ခုံမှာဝင်ထိုင်ကာ စက်ချုပ်နေသောသရဲကို သူမကိုယ်တိုင် မြင်ရပုံ၊ ကိုကျော်လွင်ကို အိပ်နေတုံးကုတင်ပေါ်ကဆွဲချပုံ...

“နောက်ဆုံးတော့ဆရာရယ်၊ သရဲက ဘယ်လောက်အထိကြမ်းလာသလဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့အိပ်နေတုံး အခန်းတခါးကိုဖွင့်ပြီး အထဲဝင်လာတဲ့အထိပဲ၊ အမလေး... ခုထိ ပြောရင်းကြက်သီးထတုံး”

“အခန်းထဲဝင်လာပြီး ဘာလုပ်သလဲငါ့ညီမ”

ဦးတင့်ဆွေက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့လည်း ကြောက်လန့်တကြား အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ရော... သရဲက ပျောက်သွားတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီ ညတွင်းချင်းပဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းခဲ့တာ၊ အခုလည်း ဆရာတို့အခြောက်ခံရလို့မဟုတ်လားဟင်၊ သရဲက မျက်နှာလေးထောင့်ကြီးနဲ့လေ၊ မနေပါနဲ့ဆရာရယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာမနေပါနဲ့တော့”

“ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းတို့ကိုခြောက်တဲ့သရဲက အထီးလား အမလား၊ အဲ... ယောကျ်ားသရဲလား၊ မိန်းမသရဲလား”

“ရှင်...”

ကိုကျော်စွာ့အမေးကြောင့် မဆွေဆွေဝင်းကြောင်သွားသည်။

“ဆရာမေးမှပဲ၊ ကြောက်စရာမျက်နှာလေးထောင့်ကြီးနဲ့မြင်လိုက်ရတာပဲဆရာ၊ ယောက်ျားသရဲလား မိန်းမသရဲလားဆိုတာတော့ မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲဖို့လည်း ခက်သားဗျ”

ကိုကျော်လွင်က ဝင်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အဲဒီအိမ်က အိမ်ရှင်သမီးလေးသေဖူးတယ်တဲ့၊ ကျွန်မတော့ အဲဒီကလေးမပဲထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုထိရှိနေတဲ့တစ္ဆေကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးပါပဲ၊ ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းတို့အခြောက်ခံရတဲ့ပုံနဲ့ ကျွန်တော် အခြောက်ခံရတဲ့ပုံ မတူလို့ပါ”

ကိုကျော်စွာက သူ့အခြောက်အလှနဲ့ခံရပုံများနှင့် သရဲက ဝင်ပူးပြောပြ၍ အိမ်ရှင်မိန်းကလေးဟုယူဆရပုံများကို ပြောပြ လိုက်သည်။

“ဟောတော့- ဒါဆို သရဲမက ဆရာ့ကိုကြိုက်နေတာပေါ့၊ အမလေးဆရာရယ်၊ မြန်မြန်သာပြောင်းပါတော့၊ တော်ကြာ ဆရာ့ကို လိပ်ပြာနှုတ်သွားပါဦးမယ်”

မဆွေဆွေဝင်းက ရင်ပတ်တဖိနှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

+ + + + +

ကိုကျော်လွင်နှင့်မဆွေဆွေဝင်းတို့အိမ်ကအပြန်တွင် ဇေယျာဦးနှင့်ထူးထူးမော်တို့အိမ်ကိုဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့လင်မယားက ဇေယျာဦးကားမောင်းသော ကားဂိတ်လက်မှတ်အရောင်းဌာနထပ်ခိုးပေါ်တွင် နေနေကြသည်။

ထူးထူးမော်ကလည်း သူတို့အခြောက်ခံရပုံများကိုပြောပြရာ မဆွေဆွေဝင်းတို့နှင့် တစ်ထေရာတည်းဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာလေး ထောင့်၊ မျက်လုံးကလည်း လေးထောင့်နှင့် ကြောက်စရာအသွင်သဏ္ဍာန်သရဲ။

“ကျွန်မတို့ရှေ့က လင်မယားဆို သရဲက ချက်ပြီးသားဟင်းတွေနို့ကစားနေတာတောင် တွေ့ရတယ်တဲ့ဆရာ၊ အကောင်းဆုံး ကတော့ အဲဒီအိမ်မှာ မနေတာအကောင်းဆုံးပါပဲရှင်”

+ + + + +

ခုတော့... နွယ်နီလိုိုင် မကျွတ်မလွတ်ပဲခြောက်လှန့်နေသည့်အနေအထားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနားလည်လိုက်ရပြီ။ နွယ်နီလိုိုင် တစ္ဆေသည် သူ့ရှေ့တွင် လင်နှင့်မယားပိုးစိုးပက်စက်နေသည့် မြင်ကွင်းကို မကြည့်လို၍ ထိုသူများကိုတော့ သူ၏ပျက်ယွင်းနေသော တစ္ဆေရုပ်သွင်ကိုပြကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြောက်လှန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အချစ်ရေးအဆင်မပြေပဲ သေဆုံးခဲ့ရသောနွယ်နီလိုိုင်၏ဝိညာဉ်သည် လင်မယားစုံတွဲများအချစ်သည်ကြသည်ကို မရှုစိမ့်နိုင်ပဲ ချောက်လှန့်နေခြင်းပါကလား။

ကိုကျော်စွာ့ကိုတော့ လူပျိုဖြစ်သည့်အပြင် သူ့ချစ်ခင်နှစ်သက်မိ၍ အနီးကပ်ကာနေထိုင်ခြင်း၊ သူတတ်သလောက် ပြုစုလုပ်ကိုင် ပေးနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

(၁၁)

ဦးတင့်ဆွေကတော့ ရန်ကုန်မပြန်ခင် အခြေမပျက်တည်းခိုနေကာ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးနေသည်။

ဦးတင့်ဆွေစည်းချပေးထားလို့ပဲထင်သည်။ သရဲသည် နောက်ထပ် မနှောက်ယှက်တော့ပေ။

ကိုတင်ငွေနှင့်ကိုသက်မောင်က အပူတပြင်းရှာပေးသည်အတွက် ငှားမည်အိမ်တစ်အိမ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ညမှာ... ထိုအိမ်ကိုသွားငှားရာ အဆင်ပြေခဲ့ပါသည်။

အိမ်က လက်ရှိနေတဲ့အိမ်လောက်တော့မကောင်း၊ ကျယ်လည်း မကျယ်၊ ခြံဝင်းလည်း မပါပေ။ ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်တွင် အိမ်ရှင်က အပေါ်ထပ်တွင်နေပြီး ကိုကျော်စွာတို့က အောက်ထပ်တွင်နေရမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... ကိုကျော်စွာအနေဖြင့် လက်ရှိနေတဲ့အိမ်တွင်ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့။ သင့်လည်း မသင့်တော်တော့။ ရရာအိမ်ကိုသာ ပြောင်းရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

(၁၂)

စာရင်းစစ်အဖွဲ့ ပြန်အသွားတွင်... ကိုကျော်စွာက ကိုတင်ငွေကိုခေါ်ကာ အိမ်ရှင်များထံသို့သွားလိုက်သည်။

အိမ်ရှင်လင်မယားကို အဖြစ်အပျက်အစုံအား ပြောပြလိုက်သည်။

ဒေါ်စောမြင့်က သမီးအဖြစ်ကိုကြားကာ မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်နေ၏။

“အန်တီတို့လည်း ကြားပြီးပါပြီ၊ သမီးလေး ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး ဖြစ်နေမယ်လို့မထင်ဘူးကွယ်”

ကိုကျော်စွာက အိမ်ကိုပြန်အပ်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောလိုက်သည်။

ဦးတင့်ဆွေမှာကြားခဲ့သည်အတိုင်း... နွယ်နီလိုင်းအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ထိုအိမ်မှာပင်ပြုပေးရန်နှင့် အမျှအတန်းပေးဝေရန် ပါ အကြံပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သမီးလေးကောင်းရာမှန်ရာရောက်ဖို့ အန်တီတို့ လုပ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဪ... သမီးက ဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ခြောက်လှန့်နေတယ်ဆိုတော့ သမီးကို တစ်မျိုးများထင်ကြမလား မသိဘူး၊ တကယ်တော့... အန်တီတို့သမီးလေးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပါကွယ်၊ ကြုံတုန်း သမီးဓာတ်ပုံလေး ပြလိုက်ဦးမယ်”

“မပြပါနဲ့တော့အန်တီ”

ကိုကျော်စွာက ငြင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှမထင်ပါနဲ့အန်တီ၊ ကျွန်တော် နွယ်နီလိုင်းကို သနားလွန်းလို့ပါ၊ သူ့ရုပ်ပုံကိုမြင်နေရရင် စွဲလမ်းနေမိဦးမယ်၊ မကြည့်ပါရ စေနဲ့တော့ဗျာ၊ သူ ကျွတ်လွတ်အောင်သာ အလှူအတန်းပေးပြီး အမျှအတန်းဝေလိုက်ပါတော့အန်တီရယ်”

ကိုကျော်စွာတို့ ထိုအိမ်ရောက်နေစဉ် အိမ်လာငှားတုံးက ကော်ဖီလာချပေးသည်အမျိုးသမီးပင် ကော်ဖီဗန်းကိုလာချပေး၏။ ထို အမျိုး သမီးက ကိုကျော်စွာကို အခန်းအကွယ်မှချောင်းကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ကိုကျော်စွာတို့ ပြန်သွားသည်အထိ ကိုကျော်စွာ ကို တံခါးအကွယ်မှချောင်းကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ကိုကျော်စွာ သတိမပြုမိခဲ့ချေ။

+ + + + +

နောက်သုံးလေးရက်အကြာတွင် ကိုကျော်စွာတို့အိမ်အသစ်သို့ ပြောင်းခဲ့ကြလေသည်။

နွယ်နီလိုငှါ့မိဘများလည်း ကိုကျော်စွာတို့ပြောင်းသွားအပြီးတွင် အိမ်၌ နွယ်နီလိုငှါ့အတွက် ဘုန်းကြီးပင့်ကာ ဆွမ်းကျွေး၍ ကမ္မဝါဖတ်ခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်းများပြုလုပ်ကြသည်ဟုသိရသည်။

ကိုကျော်စွာကိုဖိတ်ကြားသော်လည်း ကိုကျော်စွာမသွားတော့ပါ။

နောက်များမကြာမီ ခြံထဲမှအိမ်ကိုဖျက်ပစ်လိုက်တာတွေ့ရသည်။ ခြံပိုင်းကိုလည်း ရောင်းပစ်လိုက်သည်ဟု သတင်းကြားရသည်။

နွယ်နီလိုငှါ့လည်း ကျွတ်လွတ်သွားလောက်ပြီဟု ယူဆရပါသည်။

+ + + + +

ကိုကျော်စွာကြုံခဲ့ရသောအတွေ့အကြုံမှာ ဆန်းလည်းဆန်းပြားပါသည်။ အံ့သြစရာလည်းကောင်းပါသည်။

လောကမှာသရဲတစ္ဆေရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ယုံလိုက်ရသည်။

နွယ်နီလိုငှါ့ကို ဓာတ်ပုံလေးပင် သူမကြည့်ခဲ့ပါ။ သို့သော်... တစ္ဆေဘဝရောက်ခါမှ သူ့အပေါ်သံယောဇဉ်လာတွယ်ကာ ချစ်နေခဲ့သော တစ္ဆေမလေးနွယ်နီလိုငှါ့ကို သနားမိသည်။

ဪ... သရဲတစ္ဆေတွေမှာလည်း ချစ်တတ်တဲ့အသည်းနှလုံး ရှိသားပါကလား။

ကိုကျော်စွာတို့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက အံ့သြစွာမှတ်ချက်ပြုမိလေတော့သည်။

အပိုင်း (၄)
တစ္ဆေဇာတ်သိမ်း
(၂၀၀၉ခုနှစ်)

(၁)

ကိုကျော်စွာအိမ်ပြောင်းခဲ့တာ တစ်လကျော်သွားခဲ့ပြီ။

ယနေ့သည် စနေနေ့ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ ကိုကျော်စွာအိမ်မှာနားနေသည်။

အောင်စည်နှင့်အောင်မောင်းတို့က ကျူရှင်သွားနေသည်။ ချစ်စမ်းက နေ့လည်ခင်း တစ်ရေးမှေးနေ၏။

နေ့လည်ခင်းတွင် အိမ်ရှေ့ခန်း၌ ကိုကျော်စွာတစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်။

ထိုစဉ်... အိမ်ရှေ့မှ မရွံ့မရဲအမူအရာဖြင့်ဝင်လာသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကိုကျော်စွာမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်ဖူးတယ်ဟုထင်မိ၏။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်းတော့ စဉ်းစားမရပါ။

အမျိုးသမီးက အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင်ရပ်လိုက်သည်။

ကိုကျော်စွာက အပေါ်ထပ်အိမ်ရှင်များဆီလာသည်ညည်းသည်လို့ပဲထင်မိကာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဦးလှမြင့်၊ ဒေါ်စိန်စိန်တို့က အပေါ်ထပ်မှာခင်ဗျ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဆရာ့ဆီကို လာတာပါဆရာ၊ ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

“ဗျာ... ဪ... ဝင်ပါခင်ဗျာ၊ ဝင်ပါ”

ကိုကျော်စွာက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှထကာ သံဘာဂျာတံခါးကိုခွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ”

အမျိုးသမီးက ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မကိုမမှတ်မိဘူးလားဆရာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်...”

“ကျွန်မ ဆရာအရင်ငှားနေသွားတဲ့ ဦးဘလှိုင်၊ ဒေါ်စောမြင့်အိမ်ကပါဆရာ၊ ကျွန်မက ဒေါ်စောမြင့်ရဲ့တူမပါ”

ထိုအခါမှ ကိုကျော်စွာမှတ်မိသွားလေသည်။ သူတို့သွားစဉ်က ကော်ဖီဗန်းလာချပေးသည့်အမျိုးသမီး။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူးဖြစ်သွားတယ်ဗျာ”

“ဆရာနဲ့ကျွန်မ စကားလည်း မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဆရာမမှတ်မိတာမဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်မ ဆရာ့ကိုပြောစရာလေး နည်းနည်းရှိ လို့လာခဲ့တာပါဆရာ၊ ကျွန်မနာမည်မညိုနဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့မညိုနဲ့၊ ပြောပါ”

“တဆိတ်ဆရာ၊ ဟောဒီဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပေးပါဆရာ”

မညိုနဲ့က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်၍ ကိုကျော်စွာကိုကမ်းပေးလိုက်သည်။

ကိုကျော်စွာက မညိုနဲ့အပြုအမူကို အံ့ဩစွာနှင့်ပင် ဓာတ်ပုံကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်သည်တွင် ကိုကျော်စွာပို၍ပင် အံ့ဩသွားရလေ၏။

“ဟင်... ဒီ... ဒီပုံက”

“အဲဒါ... ကျွန်မညီမလေးနွယ်နီလှိုင်ရဲ့ချစ်သူ ကိုစည်သူဆိုတဲ့လူရဲ့ဓာတ်ပုံပါဆရာ၊ အခု ကိုစည်သူမရှိတော့ပါဘူး၊ ဆုံးသွားပါပြီ”

“ဟင်...”

“ဆရာ အဲဒီလူ ကိုသိသလားဟင်”

“မသိပါဘူး၊ မသိပါဘူးမညီနွဲ့၊ ဓာတ်ပုံက ကျွန်တော်နဲ့တူလွန်းလို့ အံ့ဩသွားတာပါ”

“ကိုစည်သူဟာ ကျွန်မညီမလေး နီနီလေး... အဲ... နွယ်နီလှိုင်ရဲ့ချစ်သူပါဆရာ”

“ဪ...”

“ဆရာအံ့ဩနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မက ဆရာ့ကိုမြင်ကတည်းက ကိုစည်သူနဲ့တူလွန်းလို့အံ့ဩနေခဲ့တာပါ။ အဲဒါကြောင့် အိမ်လာတော့ ကျွန်မ ဆရာ့ကို သေချာအောင်ချောင်းချောင်းကြည့်နေခဲ့တယ်။ ကိုစည်သူနဲ့အမျိုးမျိုးဖြစ်နေမလား၊ ညီအစ်ကိုများတော်နေမလားလို့”

“မတော်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူးမညီနွဲ့၊ ဒီပုံထဲက ကိုစည်သူဆိုတာက...”

“ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်ဆရာ၊ ကျွန်မညီမလေး မကျွတ်မလွတ်ပဲတစ္ဆေအဖြစ်ခြောက်လှန့်နေတယ်လို့ အရင်အိမ်ငှားတွေပြောခဲ့တုံးက မယုံခဲ့ဘူး၊ ဆရာ့ကျတော့မှလက်တွေ့ဝင်ပူးပြီးပြောတော့ တစ္ဆေဟာ... ညီမလေးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်လေ၊ ဆရာတို့အနေနဲ့ ကျွန်မညီမလေး နွယ်နီလှိုင်အပေါ်မှာ အထင်အမြင်သေးနေမှာစိုးလို့ လာရှင်းပြတာပါဆရာ၊ တကယ်တော့... ကျွန်မညီမလေးဟာ ဆရာ့ကို သူ့ချစ်သူလို့ထင်ပြီး စွဲလမ်းနေတာပါ”

“ကိုစည်သူက သေပြီဆို၊ နွယ်နီလှိုင်ထက်အရင်သေတာလား၊ နွယ်နီလှိုင်ဆုံးပြီးမှသေတာလား”

“ကိုစည်သူဆုံးတာက ညီမလေးထက်စောပါတယ်၊ ကိုစည်သူ ဆုံးတာကို ညီမလေးလည်း သိသွားပါတယ်ဆရာ”

“ဒါဖြင့်... ကျွန်တော့်ကို ကိုစည်သူနဲ့ဘာလို့မှားရတာလဲ”

“ဒါတော့ဆရာရယ်၊ ဘဝခြားသွားပြီကိုး၊ တစ္ဆေဘဝမှာ ညီမလေးဟာ လူ့ဘဝကအကြောင်းတွေ အကုန်မှတ်မိချင်မှမှတ်မိတော့မှာပေါ့၊ ဆရာ့ကို အိမ်မှာလာနေတာတွေ့လိုက်ရတော့... ညီမလေးရဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဝိညာဉ်က သူ့ချစ်သူကိုစည်သူလို့ပဲ ထင်နေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကိုစည်သူရုပ်နဲ့ဆရာရုပ် ဘယ်လောက်တူတယ်ဆိုတာလည်း ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“အင်း...”

“ကျွန်မလာတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ညီမလေးဟာ တစ္ဆေသရဲဖြစ်နေတာတောင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို နောက်ပိုးပိုးပြီးကြိုက်နေတယ်ဆိုပြီး နာမည်ပျက်နေလို့ လာရှင်းတာပါ။ တကယ်တော့ ညီမလေးက လူ့ဘဝတုန်းက သိပ်ရှက်တတ်ကြောက်တတ်တာပါ။ ဆရာ့ကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ချစ်ကြိုက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ချစ်သူနဲ့ တူလို့ စိတ်စွဲလမ်းတာပါ။ ဒါကိုရှင်းအောင် ကျွန်မလာပြောတာပါဆရာ”

“အင်း... ကျွန်တော် အိမ်လာငှားကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ကိုစည်သူ ရုပ်ချင်းဒါလောက်တူနေတာကိုသိရင် မငှားပဲနေဖို့ကောင်းတယ်နော်၊ ခုတော့...”

“မဟုတ်ဖူးဆရာ၊ ဖေဖေလိုင်းနဲ့မေမေစောက ဒီအကြောင်းတွေမသိရှာပါဘူး၊ ကိုစည်သူ့ကိုမြင်ဖူးဖို့ဝေးလို့ ညီမလေးမှာရည်းစား ရှိခဲ့ မှန်းတောင် မသိခဲ့ကြပါဘူးဆရာ”

“ဪ...”

“ညီမလေးမသေခင်က ဒီဓာတ်ပုံနဲ့စာကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ လွမ်းဆွေးနေခဲ့တာပါဆရာ”

“စာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ စာတစ်စောင်ရှိပါသေးတယ်၊ ကိုစည်သူဆုံးပြီဆိုတာကို ကိုစည်သူ့သူငယ်ချင်း ကိုရွှေသွေးဆိုတဲ့လူက ရေးလိုက်တဲ့ စာပါ။ ဟောဒီမှာပါ”

မညီနွဲ့က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှစာခေါက်တစ်ခုကိုထုတ်ပေးပြန်သည်။

ကိုကျော်စွာက စာကိုဖြန့်ရုံသာဖြန့်ပြီး ဖတ်မကြည့်ပါ။

“ဒါဖြင့်... ကျွန်တော့်ကို ကိုစည်သူနဲ့နွယ်နီလှိုင်အကြောင်း ရေလည်အောင်ပြောပြပါလားမညီနွဲ့”

“ဒီလိုပါဆရာ... ကိုစည်သူဆိုတာ ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စီးက သင်္ဘောအရာရှိတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့ မြစ်ဆိပ်မှာ ရေဆင်းချိုးရင်း တွေ့ကြတာပါ။ နီနီလေး ရေကူးရင်းကြွက်တက်သွားလို့ ဆင်းဆယ်ပေးရင်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြတာပါ။ နောက်တော့... သူတို့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်
... ..
... ..
အဲဒါပါပဲဆရာ...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

မညိုနွဲ့ထံမှအကြောင်းစုံကြားလိုက်ရပြီးနောက်တွင် ကိုကျော်စွာက မချီတင်ကဲ မြည်တမ်းလိုက်သည်။

“ညီမလေးလည်း နဂိုက နှလုံးရောဂါရှိတာနဲ့ သူ့ရဲ့ရင်နင့်စရာ အဖြစ်ကြီးကြောင့် တရှောင်ရှောင်နဲ့ ဆုံးသွားတာပါပဲဆရာရယ်”

မညိုနွဲ့က ပြောရင်း အသံများတုန်ဝင်ကာ ငိုချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူးမညိုနွဲ့...”

“အဲဒါ ဆရာတို့က ညီမလေးကို သရဲဖြစ်နေတာတောင် မိန်းမနောက်ပိုးသရဲဖြစ်နေတယ်လို့ထင်ကြမှာစိုးလို့ ကျွန်မလာရှင်းပြ တာပါ”

“မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်အစကတည်းက အဲဒီလိုမထင်ခဲ့ပါဘူးမညိုနွဲ့၊ ကျွန်တော်သနားနေတာပါ။ ရှေ့လူတွေကို ခြောက်လှန့်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကျမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေရှာတယ်ဆိုပြီး နွယ်နီလှိုင်ကို ကျွန်တော်သနားနေခဲ့တာပါမညိုနွဲ့ရယ်”

“ဒီလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ၊ ခုတော့... ညီမလေးလည်း ကျွတ်လွတ်သွားရှာပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပြီး အမှုအတန်းဝေလိုက်တာကို သူ အမှုရသွားတယ်ဆရာ”

“ကြားရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘုရားရှိခိုးတိုင်း နွယ်နီလှိုင်ကိုရည်စူးပြီးအမှုဝေမိပါတယ်”

“ဟုတ်လားဆရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မတို့လည်း အဲဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းပစ်လိုက်ပါပြီ၊ ရတဲ့ငွေနဲ့ မြို့ဦးဘုရားမှာ ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်စုံလှူလိုက်ပါတယ်”

“သာဓုဗျာ... သာဓု... သာဓု...”

+ + + + +

မညိုနွဲ့ပြန်အသွားတွင် ကိုကျော်စွာရင်ထဲ၌ အစိုအခဲတစ်ခုဖြစ်၍ကျန်ခဲ့သည်။

ကွယ်လွန်သူနွယ်နီလှိုင်အတွက် မချီတင်ကဲဖြစ်ခြင်း။

ပြီးတော့...

ကိုစည်သူကို မကြေမနပ်ဖြစ်ခြင်း။

မှန်ပါသည်။ ကိုကျော်စွာအနေဖြင့် ကိုစည်သူကို မကြေမနပ်ဖြစ်ရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... မညိုနွဲ့ပြသော ဓာတ်ပုံ ထဲမှ ကိုစည်သူဆိုသည်မှာ တကယ်မသေသေး။ ယခုတိုင်အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသည်ကို ကိုကျော်စွာသိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကိုစည်သူ ကျန်းမာစွာဖြင့် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါသေးသည်။ မလေးရှားသင်္ဘောလိုင်းတွင် အရာရှိအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ ပါသည်။

ဒါတွေကို... ကိုကျော်စွာသိနေသည်မှာလည်း အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ကိုစည်သူဆိုသည်မှာ သူ၏အစ်ကိုအရင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်။

မညိုနွဲ့ဓာတ်ပုံပြတော့ အစ်ကိုကိုစည်သူပုံကိုမြင်လိုက်ရ၍ ကိုကျော်စွာအံ့ဩသွားခဲ့သည်။ မညိုနွဲ့ဆက်ပြောသောစကားအရ... ဓာတ်ပုံရင်ကိုစည်သူမှာ သေသွားပြီဆိုသောကြောင့် မသိဘူးဟု ငြင်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မညိုနွဲ့ပြောပြသောနောက်ကြောင်းများကိုကြားရမှ သူ့အစ်ကိုလုပ်ရပ်အတွက် ကိုကျော်စွာရှက်ရွံ့မိရတော့သည်။

ကိုစည်သူသည် ကိုကျော်စွာတို့မောင်နှမသုံးယောက်ထဲတွင် အလည်လူဖြစ်ပါသည်။ အကြီးဆုံးအစ်မကြီးက အောင်စည်နှင့် အောင်မောင်းတို့အမေ မသိတာ။ မသိတာက ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

ကိုစည်သူသည် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောမလိုက်ခင် အတွေ့အကြုံရရန် ပြည်တွင်းရေကြောင်းလှိုင်းမှသင်္ဘောတစ်စီးတွင် အလုပ်ဝင် လုပ်ခဲ့သေးသည်။ နှစ်နှစ်ကြာမျှလုပ်ခဲ့သည်။ ကိုစည်သူတာဝန်ထမ်းဆောင်သော ကုန်တင်သင်္ဘောမှာ ရော့တီမြစ်ရိုးတလျှောက်သွား လာသောသင်္ဘောဖြစ်ကြောင်းလောက်သာ ကိုကျော်စွာသိထား၏။

ပြည်တွင်းသင်္ဘောမှာလုပ်စဉ်က ကိုစည်သူတွင် သည်လိုဇာတ်လမ်းမျိုးရှိထားလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။
ခုတော့... မြစ်ကမ်းစပ်မြို့တစ်မြို့မှမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်စားထားပြီးမှ သေပြီဆိုကာ ရှောင်ပြေးသွားသတဲ့။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်... ကိုကျော်စွာက နွယ်နီလှိုင်တို့အိမ်မှာ ငှားနေဖြစ်သောကြောင့်...
ယခုတော့... ကိုစည်သူ၏မဟုတ်မှန်သောလုပ်ရပ်များကို ဂဃနဏ သိလိုက်ရလေပြီ။

ကိုစည်သူ ဘာလို့ဒီလိုလှည့်ဖျားရတာလဲ။ မသေပဲ... သေပြီဆိုသည်အကြောင်းကြားစာရေး၍ နှလုံးသားနုနယ်သူမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လှည့်စားရက်ပေသည်။ မိန်းကလေးခမျာ အသက်ဆုံးရှုံးသည်အထိ ခံစားခဲ့ရပေသည်။ လုပ်ရက်လိုက်တာကိုကိုရယ်...

ဒီအဖြစ်ထဲတွင်ပါဝင်သော ကိုရွှေသွေးကိုလည်း ကိုကျော်စွာ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ကိုရွှေသွေးနှင့်ကိုစည်သူမှာ အလယ် တန်းကျောင်းသားကတည်းကတွဲလာသောအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာနေကျဖြစ်၍ ကိုရွှေသွေးကိုလည်း ကိုကျော်စွာရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြည်တွင်းသင်္ဘောလှိုင်းမှာအလုပ်ဝင်တုံးကလည်းအတူတူ၊ သင်္ဘောတစ်စီးတည်း။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်မှ လှိုင်းချင်းကွဲသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

နွယ်နီလှိုင်ဖြစ်ရပ်တွင် ကိုရွှေသွေးက ကြားမှစာရေးအကြောင်းကြားပေးသူဆိုတော့ ဒီလုပ်ရပ်ထဲတွင် ကိုရွှေသွေးသည်လည်း အလိုတူအလိုပါဖြစ်နေသည်။

ကိုစည်သူကတော့ ယခုမြန်မာနိုင်ငံတွင်မရှိ။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောလိုက်နေသောလူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းဆက်သွယ်ဖို့လည်း မလွယ်။

ကိုရွှေသွေးတော့ ရန်ကုန်မှာရှိနေသည်ထင်ပါသည်။ ကိုကျော်စွာ ဤမြို့ကိုပြောင်းမလာခင်က တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ သင်္ဘောမှ တစ်ခေါက် ဆင်းလာပြီ၊ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ထွက်ဖို့ကြိုးစားနေသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကိုရွှေသွေးက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်းပေး ထားသည်။

ကိုကျော်စွာသည် ကိုရွှေသွေးကိုဆက်သွယ်ပြီး မေးမြန်းကြည့်ရန် အိမ်မှထွက်လာခဲ့လေသည်။

(၂)

ကိုကျော်စွာက အေးအေးဆေးဆေးဖုန်းပြောနိုင်ရန် ရုံးကိုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့စနေနေ့မို့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ ရုံးမှာဘယ်သူမှမရှိ။

ကိုကျော်စွာက ရုံးဖုန်းဖြင့် ကိုရွှေသွေးပေးထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကိုခေါ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင်ဖုန်းဝင်သွားပါသည်။ ကိုရွှေသွေးနှင့်တိုက်ရိုက်တွေ့ရသည်။

“ကိုရွှေသွေးလား၊ ကျွန်တော်ကျော်စွာပါ”

“ဟေး- ကျော်စွာ၊ မင်းဘယ်ရောက်နေတာလဲကွ၊ မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ၊ ငါတောင် ရှေ့အပတ်ပြန်ထွက်တော့မလို့”

“ကျွန်တော်နယ်ပြောင်းသွားတာလေ၊ အခု အောင်စည်အောင်မောင်းတို့လည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူတူပဲ၊ ကျွန်တော်ဘယ်မြို့ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မြို့နာမည်ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျားအံ့ဩသွားမယ်ထင်တယ်”

“အံ့မယ်၊ ငါ့ညီက ပဟေဠိတွေဖွက်လို့ပါလား၊ ဆိုပါဦး၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေလဲ”

ကိုကျော်စွာက သူ့ရောက်နေသောမြို့အမည်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွား၏။

ခဏကြာမှ...

“ဪ... မင်းက အဲဒီကိုရောက်နေတာကိုး၊ ငါတို့ပြည်တွင်းလှိုင်း လိုက်တုန်းက အဲဒီမြို့ဆိပ်ကမ်းကို ခဏခဏရောက်တာ ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်လားကိုရွှေသွေး၊ ဒါဆို လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်က ဒီမြို့မှာ ခင်ဗျားတို့လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုလည်း ခင်ဗျားမှတ်မိဦးမှာ ပေါ့နော်”

“ဟေ...”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကိုကို ဒီမြို့မှာဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ခုနစ်နှစ်ကြာပေမယ့် မမေ့လောက်သေးပါဘူး”

ကိုရွှေသွေးဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြန်သည်။

ခဏနေတော့ ရယ်သံကြားရ၏။

“ဟားဟားဟား... ငါသိပြီ၊ ငါသိပြီ၊ ဖိုးကျော်စွာ၊ မင်း နွယ်နီလှိုင်နဲ့ဆုံနေပြီမဟုတ်လား၊ ဟားဟား... မင်းက စည်သူနဲ့ ရုပ်ချင်းတစ်ထေရာတည်းဆိုတော့ အဲဒီမှာ နွယ်နီလှိုင်တို့နဲ့စာရင်းရှင်းနေရပြီထင်တယ်၊ ဟားဟားဟား...”

“ကိုရွှေသွေး၊ ခင်ဗျားရယ်နိုင်တယ်နော်၊ ခင်ဗျားတို့လုပ်ရပ်ကြောင့် တစ်ဖက်သားဘယ်လောက်ထိ ထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်သလား”

“ဘာ-”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နွယ်နီလှိုင်နဲ့တွေ့တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကိုကိုနဲ့ နွယ်နီလှိုင်ကို ကိုကိုသေပြီဆိုပြီး ညာခဲလိုမိခဲ့တာတွေလည်း သိရပြီ၊ ခင်ဗျားရေးပေးတဲ့စာပါ ကျွန်တော်ဖတ်ရတယ်ဗျ”

“ဟကောင်လေး၊ ဒေါသကြီးလှချည်လား၊ မင်းအစ်ကိုလူရုပ်က အဲဒီကောင်မလေးကို ညှာတာခဲပါတယ်ကွာ၊ သူခံစားနေရ မှာစိုးလို့ သေပြီလို့ ငါက ကြားထဲကညာပေးရတာ၊ ပြောပါဦး၊ မင်းနဲ့တွေ့တော့ နွယ်နီလှိုင်က ဘာတွေမေးတုံး”

“ကျွန်တော်နွယ်နီလှိုင်နဲ့တွေ့တာတော့အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်... လူတစ်ယောက်အနေနဲ့တွေ့ရတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ သရဲတစ္ဆေ တစ်ကောင်အနေနဲ့တွေ့ရတာ”

“ဟင်”

“ဒီမယ်ကိုရွှေသွေး၊ နားထောင်၊ ကိုကိုနဲ့ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့လို့ တစ်ဖက်သားဘယ်လောက်၊ အထိနာသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ ကျွန်တော်ဒီမြို့ရောက်တော့ ငှားနေတဲ့အိမ်က နွယ်နီလှိုင်တို့အိမ် ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါပဲကိုရွှေသွေး...”

“ဖြစ်ရလေကွာ၊ အဲဒီလောက်အထိဖြစ်သွားသလား၊ အဲဒီတုန်းကအဖြစ်တွေကို ငါပြန်စဉ်းစားလို့ရသလောက် ပြောပြမယ်နော်”

+ + + + +

“မင်းအစ်ကိုအကြောင်းတော့ မင်းလည်းအသိပဲလေ၊ သူက ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ရည်းစားထားတာပဲ၊ ပြောရရင် ငါတို့ကပ်သမျှ ဆိပ်ကမ်းတိုင်းမှာ သူ့ရည်းစားရှိတယ်ကွ၊ နွယ်နီလှိုင်နဲ့တွေ့တော့ နွယ်နီလှိုင်ကိုတော့ သူတကယ်ခိုက်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့...”

“ဒါပေမယ့်... ငါတို့ရည်ရွယ်ချက်က နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ဖို့လေ၊ ဘယ်... ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးတစ်မြို့က မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူနိုင်မှာလဲ၊ ငါတို့ရည်ရွယ်ချက်က အကြီးကြီး၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ...”

“နွယ်နီလှိုင်ကိုညာခဲရတာကတော့ သူ့ကိုညာတာထောက်ထားလို့ပဲဖိုးကျော်စွာ၊ တကယ်ပါ... ကောင်မလေးက စည်သူကို တကယ်စွဲလမ်းနေတယ်၊ စည်သူကလည်းသိတယ်၊ ကောင်မလေးမှာ နှလုံးရောဂါကလည်းရှိနေတယ်ကွ၊ သူ့အစ်မမညိုနဲ့ကလည်း သူ့ညီမလေးကိုညာတာဖို့ ခဏခဏပြောတယ်...”

“စည်သူလည်း ကြာတော့သနားလာတယ်လေ၊ ကောင်မလေးကိုမယူနိုင်တာလည်း သေချာတယ်၊ ကောင်မလေးဖက်က သူ့ကို အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာလည်းသိတယ်၊ နှလုံးရောဂါနဲ့ဆိုတော့ ဆက်ပြီးမလှည့်စားချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစိမ်းဖြတ်ဖြတ်ဖို့ကလည်း ခက်နေတယ်ကွာ၊ ဇာတ်မျောကြီးဖြစ်နေတာပေါ့...”

“အဲဒီတုန်းမှာ စည်သူနိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်ဖို့အဆင်ပြေပြီဆိုပြီး မင်းတို့အိမ်က လှမ်းခေါ်တယ်လေကွာ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက... ငါတို့သင်္ဘော ရေနံချောင်းဆိပ်ကမ်းမှာပေါ့၊ စည်သူ ရေနံချောင်းကနေ ရန်ကုန် တန်းလစ်သွားရတယ်...”

“နွယ်နီလှိုင်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းအစိမ်းဖြတ်ဖြတ်ထားခဲ့တယ်ဆိုရင် သူ့သိပ်ခံစားနေရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့... သေပြီလို့သာပြော လိုက်တော့ဆိုပြီး မင်းအစ်ကိုက မှာခဲ့တယ်လေ...”

“နွယ်နီလှိုင်တို့ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်တော့ ငါပြောမထွက်ဘူး၊ ပြောရမှာစိုးလို့ရှောင်နေသေးတယ်၊ နောက်တော့ မထူးတော့ပါဘူးလေ၊ ကောင်မလေး တမျှော်မျှော်နဲ့ ပိုဆိုးနေပါလိမ့်မယ်ဆိုပြီး မင်းအစ်ကိုပေးခဲ့တဲ့အကြံအတိုင်း သေပြီဆိုပြီးစာရေးပေးခဲ့တာပဲကွ၊ လူချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောရမှာစိတ်မလုံလို့ စာနဲ့ရေးပြီး စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ ပေးထားခဲ့တာ...”

“သင်ဘောနှစ်စင်းတိုက်မိပြီး သင်ဘောကြားညပ်သေတယ်ဆိုတာတော့ ငါ့စိတ်ကူးပေါ့ကွာ၊ အဲဒါပါပဲ၊ ငါတို့ကတော့... စည်သူက မယူပဲ ဒီအတိုင်းထားသွားတယ်ဆိုရင် နွယ်နီလှိုင်လေး သိပ်ခံစားနေရမှာစိုးလို့ သူ့ကိုညှာပြီး သေပြီလို့ညာလိုက်တာပါကွာ၊ သေပြီဆိုရင် မျှော်စရာမရှိတော့ဘူး၊ ပြတ်ပြီမဟုတ်လား၊ သူ့ဖက်က သူ့ကိုသစ္စာဖောက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိရရင် ပြီးရောလေ...”

“အေးကွာ... ငါတို့ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စိတ်သက်သာရာရမယ်ထင်လို့ လုပ်လိုက်တာပဲ၊ ခုလိုအထိဖြစ်သွားတယ်၊ မကျွတ်မလွတ်ပဲ တစ္ဆေဘဝအထိအောင်ရောက်သွားတယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ”

+ + + + +

“တကယ်တော့... ခင်ဗျားတို့လုပ်ရပ်က အစွဲအလန်းကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝရောက်တဲ့အထိ ဒုက္ခခံရအောင်လုပ်လိုက်သလိုပဲကိုရွှေသွေး၊ ကိုကိုကို ပိုပြီးတော့ စိတ်ဆိုးမိတယ်ဗျာ၊ ကိုကိုပြန်လာရင်တော့ ဒီအတွက် ကောင်းကောင်းရန်တွေ့ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့... ကိုကိုဟာ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ပြန်ပြီးဝင်္ဂုလည်ရဦးမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်ကိုရွှေသွေး”

(၃)

အိမ်အပြန်တွင် ကိုကျော်စွာသည် ကမ်းနားလမ်းမှလှည့်ပြန်ခဲ့သည်။

သူ့အရင်နေခဲ့သည့် နွယ်နီလှိုင်တို့ခြံရှေ့အရောက်တွင် ခြံထဲကိုမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

ခြံထဲတွင် နွယ်နီလှိုင်တို့အိမ်ကြီးမရှိတော့ပါ။ နောက်ဝယ်လိုက်သူများက အိမ်ကြီးကိုဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ။ တိုက်အသစ်ဆောက်ရန် အုတ်များပုံထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ခြံထဲတွင် နဂိုရှိသောသစ်ပင်အုံ့အုံ့ဆိုင်ဆိုင်များသာရှိတော့သည်။

ဪ... နွယ်နီလှိုင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ့်အစ်ကိုလုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ်ကပဲ မင်းကိုတောင်းပန်ပါတယ် မိန်းကလေး။ မင်းကျွတ်လွတ်သွားပြီဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ နောင်ဘဝတစ်ခုရရင်ဖြင့်... အချစ်ရေးအဆင်ပြေပြီး အရာရာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝလေးမှာ ဖြစ်တည်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွယ်...

နွယ်နီလှိုင် ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ...

နွေတမာန်